

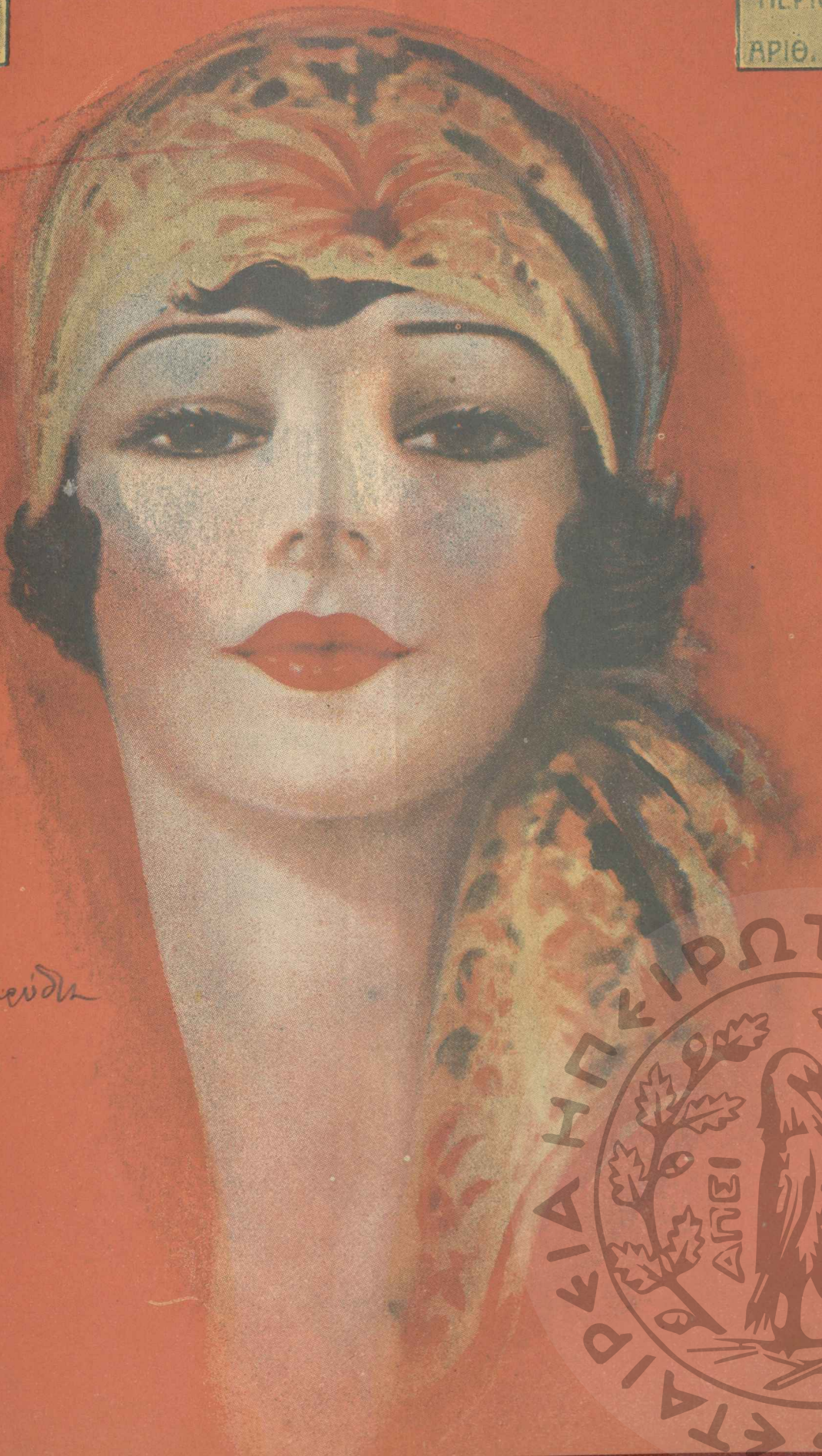
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 13^{ΟΝ}

ΣΕΛΙΔΕΣ 60

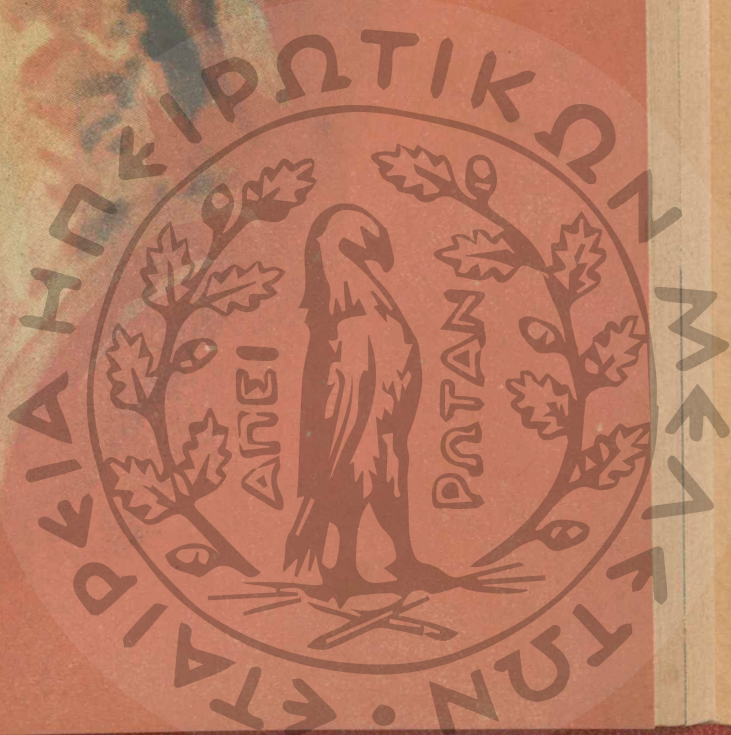
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β.

ΑΡΙΘ. 51 (668)

1936

αρχή του κειμένου

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΝΤΡΕ ΚΟΡΤΙΣ

Η Μάγισσα

Εδώ και λίγα χρόνια ζούσε σ' ένα ισπανικό χωριό μιά φτωχή κοπέλλα. Επειδή η μητέρα της είχε

πεθάνει, έμενε ολομόναχη σ'ε μιά άθλια κάμαρη του παλιού μύλου, που θρισκόταν εγκαταλειμμένος στη μέση των κάμπων. Για να θγάξει το ψωμί της, κουβαλούσε νερό στα σπύτια, ανεβαίνοντας από την πηγή στους πύθ ανηφορικούς δρομάκους του χωριού. Το κορμί της είχε μιά θαυμαστή γούρι. Το πρόσωπό της ήταν σθεαρό και πολύ ωραίο. Γι' αυτό, στά σπύτια όπου την ανάγκαζε η σκληρή δουλειά της να πηγαίνει, σ'ε κάθε ώρα της ημέρας, πολλά παλληκάρια θα εύχριστιόντουσαν ν' άστειευθούν μαζί της. Μά εκείνη δεν τό άνεχόταν καθόλου αυτό κι' έθαζε τόσο καλά στη θέση τους τους πύθ άδιάντροπους, που άπομέναν άποσθολωμένοι, και μερικοί μάλιστα της ζητούσαν συγγνώμην.

Αυό ώστόσο άπ' αυτόους δεν μπόρεσαν ν' άνεχθούν αυτό τόν έξευτελισμό: ό Μιγκουέλ Σάντσεθ που ήταν πλούσιος κι' είχε μιά μεγάλη άγροικία στην όχθη του ποταμού, κι' ό Φελίπε Άλκομπάκα. Ό τελευταίος ήταν άνθρωπος γεμάτος μίσος κι' άποφάσισε νά έκδικηθή. Στόν άλλον, αντίθετα, η περιφρόνησι της φτωχής κόρης, πλημμύρισε την καρδιά του από άγάπη γι' αυτήν.

Ήταν μοναχογιός, παιδί χήρας και η τυφλή και μισοαποδρακωμένη από τά χρόνια μητέρα του δεν μπορούσε νά έναντιωθή στά σχέδιά του.

Ό Μιγκουέλ Σάντσεθ λοιπόν άγάπησε την Πία — έτσι την έλεγαν τη νεροκουβαλήτρα — που δούλευε τόσο σκληρά και δεν ήθελε ποτέ νά γελάση. Σκέφτηκε δυό θδομάδες, άποφάσισε κι' από τότε, κάθε δειλινό που η Πία τους πήγαινε νερό σπύτι τους, τη χαιρετούσε με μεγάλο σεθασμό και τη θοηούσε ν' άδειάση τις μεγάλες στάμνες της μέσα στο κιούβι. Μά κι' η Πία, θλέποντας τώρα πώς ό νέος είχε σθεαρούς τρόπους, ύψωνε συχνότερα τά μάτια της πρός αυτόν, του χαμγελούσε και κουθέντιαζε καμμιά φορά γιά λίγες στιγμές μαζί του στη σκάλα που ήταν στρωμένη με κόκκινες και γαλάζιες πλάκες.

Τό δειλινό, όταν ό Μιγκουέλ ξαναγύριζε από τό άγρόκτημά του πίσω άπ' τά μούλάρια τά φορτωμένα χορταρικά και φρούτα, περνούσε από την πηγή. Καμμιά φορά, η Πία θρισκόταν εκεί με τις άλλες γυναίκες. Οί δυό νέοι κυτταζόντουσαν τότε. Και αυτό τό θλέμμα έγινε άφορμή ν' άρχιση νά κόβη και νά ράβη η γλώσσα των άλλων γυναικών που, από τη μοχθηρία τους, έλεγαν ένα ουρό άσχημα πράγματα εις θάρους τους. Μά πύθ πολλά άπ' όλες τις γυναίκες έλεγε ό μοχθηρός Φελίπε Άλκομπάκα, που δεν μπορούσε νά έχάση την προσβολή της Πίας.

Επειδή ό Μιγκουέλ δεν πήγαινε νά χορήγη τις Κυριακές, αλλά έκανε τόν περίπατό του στους έλαιώνες άπ' όπου φαινόταν πύθ πέρας, στην θλιθερή του μοναξιά, ό παληός μύλος, η νέες κοπέλλες, πεισματώμενες, έλεγαν η μιά στην άλλη:

— Τόν μάγεψε λοιπόν αυτή η Πία; Ή Πία μάγεψε τόν ψηλό Μιγκουέλ, της χήρας Σάντσεθ!

Μιά μέρα λοιπόν που τις άκουσε να μιλούν έτσι ό Φελίπε Άλκομπάκα, έσπευσε νά τους άποκριθή:

— Αυτό που ειπατε, όμορφές μου, είναι η καθαρή αλήθεια, η μεγάλη αλήθεια του Θεού. Ναι, ό Μιγκουέλ μαγεύτηκε, μαγεύτηκε πραγματικά, γιατί έπεσε θύμα μιάς μάγισσας. Και πρέπει νά χουμε τό νού μας όλοι μας, γιατί τό κακό που κάνει αυτή η μάγισσα μπορεί νά χτυπήση κι' έμάς.

— Τι λές;... Ώστε η Πία είναι μάγισσα!... Άλήθεια;

— Άλήθεια!

Ή φήμη πώς η Πία ήταν μάγισσα δεν άργησε ν' άπλωθη σ' όλο τό χωριό.

— Τη νύχτα, έλεγε ό Φελίπε, μεταμορφώνεται σ'ε ζώο.

— Σε τί ζώο;

— Σε μιά μεγάλη σκύλα κίτρινη.

Άκριβώς, εκείνες τις ημέρες τά παλληκάρια που έκαναν τη ρόνητά κάθε Σαθθατόθραδο, τραγουδούσαν δηλαδή κάτω άπ' τά παράθυρα των άρραθωνιαστικών τους έρωτικά τραγούδια, είχαν δη άρκετες φορές νά τριγυρίση και είχαν δη νά φεύγη πρός τους κάμπους μιά μεγάλη σκύλα κίτρινη.

— Την είδα κι' εγώ, έπιθεθαίωνε ό Φελίπε.

Ενώ όμως λεγόντουσαν όλ' αυτά, μιά άρρώστεια έπεσε στις έλhes, που η συγκομιδή τους άναγγελλόταν ύπεροχη. Οί καρποί μαραινόντουσαν στά κλαδιά και ξεραίνόντουσαν. Και τά δέντρα τά ίδια φαινόντουσαν νά μαραζώνουν, πράγμα που προμήνυε κακό χειμώνα.

Οί χωρικοί είχαν έξεγερθή. Τό χωριό, μικρό, σκαρφαλωμένο σ' ένα θράχο, άπομονωμένο άπ' τόν κόσμο, άνάμεσα στους έλαιώνες του, που άποτελούσαν τό μοναδικό του εισόδημα, θούζε από άσυγκράτητη όργη. Σ' όλα τά σπύτια μονάχα γι' αυτό μιλούσαν. Μά όταν η Πία έμπαινε κρατώντας τη στάμνα της σ'ε γοφό της, σώπαιναν άμέσως. Προσπαθούσαν μάλιστα νά χαμογελάσουν. Όταν όμως ό Φελίπε Άλκομπάκα θρισκόταν εκεί, τους έλεγε:

— Τού κάκου σωπαίνουμε... Σάν μάγισσα που είναι ξέρει τί σκεφτόμαστε γι' αυτήν κι' η καταραμένη μας έκδικείται...

Μερικοί άνδρες έσφιγγαν τότε τις γροθιές τους κι' έλεγαν:

— Άλήθεια!... Πρέπει νά τελειώση αυτό τό κακό...

Κι' έξαφνα, σ'ε τέλος του ίδιου μηνός που είχαν μαραθρή ή έλhes, όλες η γίδες των κοπαδιών άρχισαν νά μωφάση!

Έκδικείται!... Έκδικείται!... έλεγε και ξανάλεγε ό Φελίπε, κυριευμένος κι' ό ίδιος από τρέμο. Θά την άφησουμε λοιπόν έτσι νά μας καταστρέψη και νά μας κάνει νά πεινάμε;

Ενα Σαθθατόθραδο που ό Φελίπε είχε όγη στη ρόντα μαζί με τ' άλλα παλληκάρια, σ'ε μιά στιγμή, καθώς γύρισε τό κεφάλι του, είδε έξαφνα τη μεγάλη κίτρινη σκύλα, που πήγαινε πίσω τους και φαινόταν σαν νά τους παρακολουθούσε:

— Η μάγισσα! φώναξε.

Οί σύντροφοί του τρομαγμένοι, μαζεύτηκαν στόν τοίχο. Πύθ γυναίκες, μιά και πύθ κακός άπ' αυτούς, ό Φελίπε τραβήξε π'ε μαχαίρι του άπ' τη ζώνη του και τό πέταξε με τέτοια άκρίβεια, ώστε τό ζώο, χτυπημένο με δύναμη, έδγαλε ένα ουρλιασμα πόνου κι' έφυγε.

Ολοι έτρεξαν έσπιασά του. Στη λάμψη των φαναριών που ήταν κρεμασμένα στις γωνίες των σπιτιών, έόρσαν ότι η σκύλα κοιτάσανε τώρα φριχτά. Άσθρογο αίμα κυλούσε από τόν άριστερό της όμο.

Εφάσσε κουτσαίνοντας στην έσχατή και κοντά στο μύλο χάθηκε.

— Ώραία! μουρμούρισε ό Φελίπε.

— Ώ! πολύ ώραία! Άν αύριο η Πία παραπóνεθι πώς της πονάει τό άριστερό της μπρόστο, θά παραδεχθούμε όλοι ότι μεγαλύτερη μάγισσα άπ' αυτήν δεν παρουσιάστηκε σ'όν κόσμο.

Την άλλη μέρα τό πρωί, ό Φελίπε παραμόνευε την Πία κοντά στην πηγή, μ'ε τού κάκου. Τού κάκου κι' η νοικοκυράδες περίμεναν τη νεροκουβαλήτρα. Μερικές, όχι από συμπόνοια, μ'ε από περιέργεια, πήγαν ως τόν παλιό μύλο και ξαναγύρισαν λέγοντας πώς η Πία ήταν σ'ε κρεββάτι, προσοσιζόμενη

θώσω να άποσπάσω το προσωπίο σας και να βάλω το κεφάλι σας κάτω απ' το λεπίδι του δημίου...

Η Ναδίνια δεν θεωρούσε ακόμα τον έαυτό της νικημένο. Η έκπληξίς της, καθώς άκουγε τα τρομερά αυτά λόγια της βαρώνης, φαινόταν βαθεία ύσος κ' ελίκρινής.

—Θεέ μου! τραύλισε. Παραφρονήσατε λοιπόν, νουνά μου; Μά είμαι η Ναδίνια, η βαφτισιά σας, έκείνη την όποια άγαπήσατε από τον καιρό που ήταν μικρούλα...

—Σωπάστε, σάς ξαναλέω! φώναξε η Παυλίνα που ό θυμός της μεγάλωνε όλοένα. Τελείωσαν πειά τα ψέματά σας, ή ύποκρισιές σας!... Ναι, είστε ή Ζουανέττα! Είμαι βέβαιη γι' αυτό... Έχω άποδείξεις... Η Άθηνά Κασάρα, ή μαύρη ύπηρέτριά σας στή νήσο του Άγίου Θωμά, θάρθη να τό βεβαιώση αυτό... και πολλοί άλλοι ακόμα... άν όχι κι' αυτοί ακόμα οι πολυάριθμοι έρασταί σας που είχανε στή νήσο του Άγίου Θωμά και άλλου... Ά! θάρθουν μάρτυρες που ζούσαν πρό δώδεκα χρόνων και που τούς ξαναβρίσκει κανείς εύκολα, άμα σκορπίζη τό χρυσάφι με τίς χούφτες, όπως θά κάνω εγώ!...

Η Ναδίνια, έξαντλημένη, έκμηδενισμένη, είχε σηκωθεί. Τό τελευταίο αυτό έπιχείρημα έδίωξε όλο τό θράσος της γιατί ένας μεγάλος μελανός κύκλος σχηματίστηκε γύρω από τό βαθύχρωμα μάτια της.

Θέλησε να διευθυνθή προς την πόρτα, αλλά δεν μπόρεσε. Τά πόδια της λύγισαν κάτω από τό κορμί της και κλονίστηκε...

—Στ' αλήθεια, προσπάθησε να τραύλισε σε μία τελευταία διαμαρτυρία, ή τρέλλα είνε μεταδοτική... Άλλά τό τέλος της φράσώς της έσβυσε στα χείλη της. Άπλωσε τά χέρια της μπροστά και σωριάστηκε βαρειά σ' έναν καναπέ.

Η Παυλίνα πλησίασε. Η κόρες των ματιών της ήσαν φριχτά διεσταλμένες, τά ρουθούνια της έπαλλαν κ' οι κόλοι της άνεκινούντο με έξαιρετική βιαιότητα.

Την έσπρωξε βάνουσα με τό πόδι της.

—Ά! καταραμένη! Άθλία, άτιμη, δηλητηριαστριά, δολοφόνος! τραύλισε με χείλη δόλοευκα. Άν ή καταδικη σου δεν ήταν άναγκασία για την άθώωσι του Ροβέρτου μου, με ποιά χαρά θά σ' έπαινα εγώ ή ίδια...

Άλλά άπότομα τραθήχηκε...

Βλέποντάς την κανείς, θά ώρκιζόταν ότι ό πειρασμός της να πνίξη τη Ναδίνια ήταν άνώτερος των δυνάμεών της.

—Ω! γιατί ή Παυλίνα, άν από τη στιγμή που είχε άκούσει την άφήγησι της Καρλότας δεν είχε πειά καμιά άμφιβολία για την ταυτότητα της Ναδίνιας, τώρα με τό κεραυνόβολό άποτέλεσμα που προκάλεσαν ή άπειλές της και τό όνομα της Άθηνάς Κασάρα, άμφέβαλε ακόμη λιγώτερο, άν αυτό ήταν δυνατόν.

Χτύπησε τό κουδούνι. Άμέσως ή καμαριέρα ή Μαρία, που δεν θά ήταν μακριά, μπήκε μέσα.

Μ' ένα μορσαμύ ύπερτάτης άηδίας, ή βαρώνη Γιάκομπσεν τής έδειξε τη Ναδίνια που εξακολουθούσε να κοιτάται άκίνητη και τής είπε θυμωμένα:

—Πάρε αυτή την παληγουναίκα από κεί!... Άλλά μη την περιποιηθής την άθλία, σου τό άπαγορεύω... Μην της δώσης ούτε μία σταγόνα νερό, τίποτε, τίποτε!... Να την βάλουν στο άμάξι της, που θά περιμένη κάτω, κι' άς γίνη ό,τι θέλει... Έτσι θέλω!...

Βγήκε από τό σαλόνι, ξέροντας ότι ή Μαρία θά την ύπάκουε και ξαναγύρισε κοντά στην φράγκα, ξέροντας ότι μόνο αυτή μπορούσε να την καταπραύνει και να καταπαύση τούς άτακτους παλμούς της καρδιάς της.

Πράγματι, αυτό δεν άργησε να συμβή. Έξ άλλου, μία μόνο ιδέα έφτανε για να ξαναδώση στην Παυλίνα όλη της την γενναιότητα, όλη της την θέλησι: έπρεπε να σώσουν τον Ροβέρτο!...

Ο εισαγγελέας έδωσε τό χαρτί αυτό στην βαρώνη Γιάκομπσεν.

—Όχι μόνο έπρεπε να πάρουν από τον εισαγγελέα Γκρολιέ - Σαθέρν την άδεια να έπισκεφθούν τον Ροβέρτο στη φυλακή του, αλλά έπρεπε προπάντων ό Ροβέρτος να έπαιρθε από τον εισαγγελέα, να έπιθάρυνε την έπιστολή του Ροβέρτου στο κακουργιοδικείο μέχρι της έπιστολής του Άνδρέα.

—Έκτός αυτόν, νουνά, είπε ή φράγκα, πρέπει να νουμε και κάτι άλλο ακόμα.

—Τί;

—Άς ύποθέσουμε ότι ή Τερέζα, κι' όταν άκούει τον κρύση των Άνδρέα, δεν γίνη καλά, παρά τίς έλλειψές των τρών. Πρέπει λοιπόν να έχουμε πρόχειρη την Άθηνά Κασάρα και άλλους ακόμα μάρτυρες, των οποίων ή παρουσία θά μάς πη τό δνόματα... Πρέπει αυτή ή Άθηνά Κασάρα να έπαιρθε από πολλούς μάρτυρες ότι δεν είνε ύπηρέτης. Τότε δεν θά μάς είνε δύσκολο να πείσουμε τό δικαστήριο για την αλήθεια: ότι δηλαδή ή Ζουανέττα, ή έτασα, ή ποία μπήκε στο σπίτι μας εξαφανίζοντας την μητέρα, διέπραξε και δεύτερο έγκλημα για να σφετεριστή την κατομμύρια που άφησε ό δόν Ζοζέ στην Τερέζα.

—Πώς θά κατορθώσουμε όμως να έχουμε γρήγορα μάρτυρες αυτούς! ρώτησε ή Παυλίνα.

—Ο κ. Ζερβάι θά σάς δώση μερικούς έξυπνους άδελφούς του, τούς όποιους θά στείλετε στον Άγιο Θωμά, άν ή έπιστροφή του Άνδρέα δεν ξαναδώση τό λαγόνι της Τερέζας, ό εισαγγελέας κ. Γκρολιέ - Σαθέρν, μία και ποί μενε την άφείζι του, θά περιμένη και την άφείζι των μάρτυρων αυτών να ναι στην διάθεσή της.

—Δεν άνακαλύπτει σου την έπιστολή αυτή; Είμαι τόσο σίχης σε είσαι τις έξηγήσεις...

—Όχι, εσάς γνωρίζω και έκτιμα...

—Καλά, άπάντησε ή βαρώνη, σου ύποσχεθήκα να σέ ύπακούω. Και ό σεις, εγώ ποτέ δεν πείθαίνω τις ύποσχέσεις μου.

—Άν ή φράγκα άναγκαστεί να σφραγίστη η νουνά της, τής είπε:

—Θάρρος! Η έπιστολή κ' ή εύτυχία έξαρτήονται από σένα.

Η Παυλίνα ήταν κομπή, έξαντλημένη, τόσο καταλάβαινε ότι ή έπιτυχία άξιζε ό,τι και ποί.

—Να, αλλά όλ' αυτά δεν σβύνουν τό έγκλημα που έκανε...

Για να άπαλλάξη τον εισαγγελέα από καινούργιες συγκινήσεις, ή Παυλίνα φρόντισε να μάθη μήπως ό δυστυχμένος νέος είχε πλαστογραφήσει πρό τό θανάτου του και άλλα δνόματα, έκτός από τό δικό της, σε συναλλαγματικές.

—Επειδή όμως δεν άνακάλυψε τίποτε τέτοιο, δεν μίλησε ποτέ σχετικώς στον κ. Γκρολιέ - Σαθέρν.

Αυτός όμως μάντεψε όλη την μεγαλοψυχία της και έπειδή κανείς ποτέ δεν ύποπτεύθηκε, ούτε έμαθε καν τη θλίβερη αυτή ύπόθεση, ένοιωσε από τότε άπέραντη εύγνωμοσύνη προς την βαρώνη.

Την έβλεπε σπανιότατα, γιατί είχε διακόψει κάθε σχέση με τον κόσμο. Άλλά ή Παυλίνα ήταν βέβαιη ότι μπορούσε να χη άπέραντη έμπιστοσύνη σ' αυτόν.

Την δέχτηκε στο ίδιο έκεينو γραφείο του σπιτιού του, του όποιου τό κατώφλι δεν είχε ξαναπεράσει από τό μοιραίο έκεινον βράδυ.

Τό παιδί του, ό Μάξιμος Γκρολιέ - Σαθέρν, είχε πείσει μία μέρα κάποια γυναίκα που του ένέπνευσε ένα ράφορο πάθος και τον έκανε να διαπράξη τίς χειρότερες τρέλλες. Στο τέλος ό δυστυχισμένος νέος, άφου είχα

γράφει μερικές συναλλαγματικές του οίκου Γιάκομπσεν, με τον όποιο ό πατέρας του βρισκόταν σε χρηματιστικές σχέσεις, αυτοκτόνησαν φυτεύοντας μία σφαίρα στα μυαλά του.

Όταν άνακαλύφθηκε ή πλαστογραφία, ό Ντεσάν, θυμωμένος, έπήγε τις πλαστές συναλλαγματικές στο γραφείο της Παυλίνας, τη στιγμή ακριβώς που έκείνη είχε μάθει τό οικτρο τέλος του νέου.

Η μητρική της καρδιά που ήταν πάντα ματωμένη έπειτ' από τον θάνατο του Όλιβιέ της, είχε συμπονέσει βαθεία τον δυστυχισμένο εισαγγελέα.

—Απατάσαι, Ντεσάν, είπε στον διευθυντή της όταν της παρουσίασε τις συναλλαγματικές. Η συναλλαγματικές αυτές δεν είνε πλαστές. Η ύπογραφή είνε δική μου και σε παρακαλώ να τις έξοφλησης.

Ο γηραιός διευθυντής κύτταξε την βαρώνη με άπερίγραπτη ταραχή. Πίσω από τούς δυό είχε τρελλαθή; Αυτός ή έκείνη; Γιατί, βέβαια, ό ένας από τούς δυό ήταν τρελλός.

—Μά, κυρία βαρώνη... άρχισε να λέη.

—Έκείνη όμως τον διέκοψε άπότομα.

—Φάνει, του είπε. Σου λέω να πληρώσης τις συναλλαγματικές και να μου τίς φέρης άμέσως εδώ...

Ο Ντεσάν δεν μπορούσε παρά να ύπακούση...

Κατά τό δειλινό της ίδιας ήμέρας, ή Παυλίνα πήγε στο σπίτι του εισαγγελέως. Έκείνος, συντετριμμένος από τον πονο του, δεν θέλησε στην άρχη να την δεχτή. Τότε έκείνη έβαλε τις πλαστές συναλλαγματικές σ' ένα φακέλλο με τό έπισκεπτηρίό της κι' έγραψε τά ακόλουθα λόγια:

«Σας ζητώ συγγνώμη γιατί διαταράσσω και μάλιστα έπιβαρύνω τη θλίψι σας, την όποια ξέρω πολύ καλά, γιατί κι' εγώ έχασα τό μοναδικό μου παιδί. Έπειδή όμως πιθανόν να κυκλοφορούν και άλλες πλαστογραφημένες συναλλαγματικές έκτός των έσωκλειστών, με δνομα διαφορετικό από τό δικό μου, σάς συμβουλεύω να φροντίσετε».

Δεν είχε προφτάσει να άνέβη στο άμάξι της, όταν ό κ. Γκρολιέ - Σαθέρν βγήκε σάν τρελλός από τό σπίτι του.

—Κυρία βαρώνη! φώναξε τρέχοντας πίσω από την Παυλίνα. Ω! κυρία βαρώνη!...

—Έκείνη γύρισε ζωηρά.

Και φοβήθηκε μήπως κανένας ύπηρέτης άκούσης τίποτε απ' όσα θά έλεγαν. Γι' αυτό παρέσυρε τον εισαγγελέα πάλι μέσα στο σπίτι του και μπήκε κι' αυτή ξεπιάω του.

—Έκεί, μία άπερίγραπτη σκηνή διαδραματίστηκε.

Όχι μόνο ό δυστυχισμένος πατέρας είχε χάσει τό παιδί του, αλλά και ήξερε τό έγκλημά του, του όποιου τις άποδείξεις έφερε ή Παυλίνα, κι' αυτό τον συνέτριβε διπλά.

Η βαρώνη τον παρηγόρησε όσο μπορούσε, του μίλησε για τη δική της δυστυχία και του ώρκίστηκε ότι κανείς ποτέ δεν θά μάθαινε την άτιμία του πεθαμένου παιδιού του.

Και ό δυστυχισμένος πατέρας, καθώς την εύχαριστούσε, έπανελάμβανε με μι' άπερίγραπτη άελπισία:

—Ναι, αλλά όλ' αυτά δεν σβύνουν τό έγκλημα που έκανε...

Για να άπαλλάξη τον εισαγγελέα από καινούργιες συγκινήσεις, ή Παυλίνα φρόντισε να μάθη μήπως ό δυστυχισμένος νέος είχε πλαστογραφήσει πρό τό θανάτου του και άλλα δνόματα, έκτός από τό δικό της, σε συναλλαγματικές.

—Επειδή όμως δεν άνακάλυψε τίποτε τέτοιο, δεν μίλησε ποτέ σχετικώς στον κ. Γκρολιέ - Σαθέρν.

Αυτός όμως μάντεψε όλη την μεγαλοψυχία της και έπειδή κανείς ποτέ δεν ύποπτεύθηκε, ούτε έμαθε καν τη θλίβερη αυτή ύπόθεση, ένοιωσε από τότε άπέραντη εύγνωμοσύνη προς την βαρώνη.

Την έβλεπε σπανιότατα, γιατί είχε διακόψει κάθε σχέση με τον κόσμο. Άλλά ή Παυλίνα ήταν βέβαιη ότι μπορούσε να χη άπέραντη έμπιστοσύνη σ' αυτόν.

Την δέχτηκε στο ίδιο έκεينو γραφείο του σπιτιού του, του όποιου τό κατώφλι δεν είχε ξαναπεράσει από τό μοιραίο έκεινον βράδυ.

Τό παιδί του, ό Μάξιμος Γκρολιέ - Σαθέρν, είχε πείσει μία μέρα κάποια γυναίκα που του ένέπνευσε ένα ράφορο πάθος και τον έκανε να διαπράξη τίς χειρότερες τρέλλες. Στο τέλος ό δυστυχισμένος νέος, άφου είχα

—Σε τί όφειλω την μεγάλη τιμή της έπισκέψώς σας; την ρώτησε με άπερίγραπτη συγκίνησι.

Τότε ή Παυλίνα, ακολουθώντας την συμβουλή της φράγκας, το άνοιξε την καρδιά της και τοις δηγήθηκε τά πάντα, διακοπόμενη κάθε τόσο από τούς λυγμούς της.

—Τι να κάνουμε, ψιθύρισε, όταν έκείνη τελείωσε, ό εισαγγελέας, ό όποιος δεν μπορούσε να έχη ούτε την παραμικρή άμφιβολία για την αλήθεια των λεγομένων της βαρώνης.

—Τι να κάνουμε; ξαναείπε. Ο άνακριτής έχει από τό νόμο δύναμι άπερίοριστη, και άν νομίζη ότι ό Ροβέρτος είνε ένοχος, κανένας δεν μπορεί να σώση τη στιγμή αυτή τον δυστυχισμένο νέο απ' τη φυλακή...

—Ω! φίλε μου! φώναξε ή Παυλίνα. Δεν σάς ζητάω ένα τόσο μεγάλο πράγμα... Θά ήταν πολύ ώραίο, άπραγματοποίητα ώραίο να μπορούσε να μάς ξαναδώθη έτσι ό Ροβέρτος από τη μία στιγμή στην άλλη.

—Τί θέλετε λοιπόν;

—Με βεβαίωσαν ότι μπορείτε ν' άναβάλετε την δική του μ' ένα οποιοδήποτε πρόσχημα... Κάμετέ το αυτό και θά δώσετε έτσι καιρό είτε στον Άνδρέα ν' άναγυρίση και μετά την έπιστροφή του να ξαναδώση ίσως τό λογικό στην σύζυγό του, ή όποια θά ύποδειξη τότε ποιος ήταν ό πραγματικός δολοφόνος της, είτε στους μάρτυρες να φτάσουν από τό νησί του Άγίου Θωμά και ν' άποδείξουν ότι ή δθεν κόμησα Ναδίνια ντε Ροσέλ δεν είνε άλλη απ' την Ζουανέττα, την κόρη της Μαχό.

—Ω! άπάντησε ό εισαγγελέας. Αυτό βέβαια μπορώ να τό κάνω!

—Και εσ' ός τό κάνετε; ρώτησε ή Παυλίνα.

—Πώς μπορείτε ν' άμφιβάλετε; Όταν έρθη ή κατάλληλη στιγμή για να γίνη αυτό, φροντίστε μόνο να με είδοποιήσετε.

—Πώς να σάς εύχαριστήσω, φίλε μου; είπε ή βαρώνη. Μη προφέρετε ούτε λέξι παραπάνω. Και τη ζωή μου ακόμα άν μου γυρεύατε και σάς την έδινα, πάλι δεν θά έξοφλούσα τό χρέος μου σε σάς.

—Έχω και μία άλλη χάρι να σάς ζητήσω, είπε ή βαρώνη, της όποιας ή φωνή άρχισε έξαφνα να τρέμει.

—Λέγετε, είμαι δικός σας όλόκληρος!

—Η φράγκα κι' εγώ θά θέλαμε πολύ να μάς δοθ' ή άδεια να έπισκεφθούμε τον Ροβέρτο στη φυλακή του...

Ο κ. Γκρολιέ - Σαθέρν, χωρίς να πη λέξι, χάραξε γρήγορα μερικές λέξεις σ' ένα φύλλο χαρτί. Έπειτα, δίνοντας τό χαρτί αυτό στην Παυλίνα, είπε:

—Ίδου, κυρία βαρώνη... Θά μπορείτε να τον δ'ήτε όποτε θελήσετε, σε ώρα που θά διαλέξετε σ' ός με τά πρόσχημα που θά θελήσετε να σάς συνοδεύσουν.

Η Παυλίνα θά ήθελε πολύ να πάρη τά χέρια του εισαγγελέως και να τά γεμίση φιλήματα.

Τής φαινόταν ότι ό Ροβέρτος είχε σωθ'.

Και πραγματικά ή ύπόθεσις του έπαιρνε μέρα με την ήμέρα νέα τροπή και είχε μπη πειά στον καλό δρόμο γι' αυτόν.

Η ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΝΑΚΛΑΨΙΣ

Την έπομένη ακριβώς της ήμέρας που έπισκεψ' την βαρώνη Γιάκομπσεν ό άρχηγός της Άσφαλείας κ. Ζερβάι, συνεχίζοντας τις έρευνές του, πήγε στην Μονμάρτη για ν' άνακρίψη την κυρά Ρενιέ, την θυγατέρα του σπιτιού που έμεινε ή Τερέζα και όπου είχε διαπραχθ' ή δολοφονική άπόπειρα έλαττών της. Τό πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο, γιατί ή κυρά Ρενιέ ήταν γυναίκα στροφνη και άνταρθεύσε την Τερέζα, έπειδή ή νέα γυναίκα δεν θέλησε να πείσει σ' ός μετ' αυτής της.

(Ακολουθεί)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β' (Τηλέφωνον: 26135)

Ίδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομής «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Εσωτερικού δι' Έν Έτος Δραχ. 200.
Εξωτερικού δι' Έν Έτος Δραχ. 250.

Εξωτερικού δι' Έν Έτος Δραχ. 250.
Εξωτερικού δι' Έν Έτος Δραχ. 250.

και δι' όλην την Άφρικήν και Βελγικήν Κονγκά έτησια συνδρομή σέλλινια 30. Αι έπιστολαί και τά χρηματικά έμβόλαια δέον ν' άπεσθύνονται προς τον διευθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,

Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β'.

Τιμή έκάστου φύλλου Δραχ. 4.

Έν Άμερικ' δι' όλην την Άφρικήν και Βελγικήν Κονγκά έτησια συνδρομή σέλλινια 30. Αι έπιστολαί και τά χρηματικά έμβόλαια δέον ν' άπεσθύνονται προς τον διευθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Box 497, New York City.

Εκπροσωπούμενη παρά του κ. Κ. Καζοπούλου.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ ΤΗ ΤΖΟΥΛΙΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΣΕΛ ΤΙΝΑ

ΕΛΕΤΕ να μάθετε πώς παντρευτήκαμε, εγώ κ' η γυναίκα μου; είπε ο γέρο ζωγράφος Μορανζέλ. "Α! είνε μιά νόστιμη, μιά χαριτωμένη ιστορία..."

Γύρω απ' το τραπέζι καθόμαστε δυο κύριοι, παλιοί φίλοι του Μορανζέλ, με τις γυναίκες μας, ή κ. Μορανζέλ, δροσερή σαν χειμωνιάτικο μήλο κάτω απ' τ' άσπρα της μαλλιά, ο μοναχογιός των Μορανζέλ, ο Ζάκι, τρεις φίλοι του, νεαροί καλλιτέχνες κι ο Μορανζέλ ο ίδιος.

Στους τοίχους κρεμόντουσαν ένα σωρό έργα του ζωγράφου μας.

Ο Μορανζέλ έφερε το χέρι στην ωμοψη γενειάδα του και, με μιά λάμψη ευθυμίας στα γαλάζια μάτια του —μάλιστα τοπογράφου, που απ' το πολύ κύτταγμα της φύσεως έπληραν μιά ανταύγεια απ' την γαλήνη του ούρανο και απ' την διαφάνεια του νερού— είπε γυρίζοντας προς έμάς: —Εκείνη την εποχή, ήμουν είκοσιτριών χρονών. Είχα μαλλιά Σαραφέιμ —δεν είν' έτσι, κυρία Μορανζέλ;— τριανταφυλλένιο πρόσωπο κοριτσιού και μιά άπεραντη δειλία. Ενοείται, ήμουν φτωχός σαν τόν 'Ιώβ, περιήφανος σαν τόν 'Αρταμπάν κι' εύρισκα ότι οι ζωγράφοι, τα μέλη του 'Ινστιτούτου, ήσαν υπογιατζίδες. Θά έπρεπε να βλέπατε τα έργα μου της εποχής εκείνης; ήσαν τόσο σκοτεινά, τόσο άγρια, τόσο επαναστατικά, όσο γλυκός και γαλήνιος ήμουν εγώ ο ίδιος... "Α! εύτυχως συνήλθα γρήγορα απ' την καλλιτεχνική εκείνη τρέλλα μου... "Η παλέττα μου φωτιζόταν σιγά-σιγά όσο η υπαρέξις μου σκοτεινιάζε... "Κατοικούσα στην προκουμιά Μαλακάς, σέ μιά σοφίτα που την είχα βαφτίσει ατελιέ. Εκεί, κερδίζοντας μερικές δεκάρες με την ζωγραφική λιθογραφιών, ζούσα ήρωικά με ψωμοτύρι.

Τις Κυριακές, έπαιρνα και κανένα λουκάνικο, όταν τα έσοδα της εβδομάδος πήγαιναν καλά.

Νεοφερμένος από την επαρχία μου δεν ήξερα κανένα, εκτός από τους συναδέλφους μου του ατελιέ... Ούτε η παραμικρή γκριζέττα δεν φαινόταν στον όριζόντά μου... Ζούσα σαν άσκητης! "Η μητέρα μου μου είχε συστήσει να πάω να βρω μερικούς φίλους δικούς της, τους Φρανσατώ, «έγκατεστημένους στην πρωτεύουσα», καθώς έλεγε. Μά έγω δεν τους έδινα καμιά σημασία. Τους θεωρούσα επαχθέστες, άστοιχες, ανθρώπους μακαρίους, χορτασμένους Φιλισταίους... "Έξ' άλλο, τα ρούχα μου είχαν πειά τέτοια χάλια, ώστε δεν ήμουν για επισκέψεις...

Την πρωτοχρονιά εκείνου του χρόνου, μοιράστηκα με μερικούς συναδέλφους μου τις λιχουδιές που μου είχε στείλει η μητέρα μου: διάκνο ψητό, γλυκίσματα, πηττα της πατρίδας μου κλπ... Γλεντούσαμε λοιπόν με κέφι, όταν ξαφνικά ο θυρωρός ανέθηκε επάνω και μου έφερε μιά επιστολή... Τι ήταν αυτό; Οι φίλοι της μητέρας μου, οι Φρανσατώ, είδοποιημένοι απ' αυτήν, εξέδηλωναν την επιθυμία να με γνωρίσουν και με προσκαλούσαν στο σπίτι τους, στην οδό 'Αρχειών, για τ' Θεοφάνεια, για τ' κόψιμο της πηττας.

Μέσα στη σκέψη μου, έβλεπα κιάλας τ' σαλόνι τους με βελούδα καφέ και μπλέ, τις λάμπες στολισμένες με χάρτινους σκούφους, όμοιους με τόν βαμβακερό που θά φογούρια, νεαρές δεσποινίδες με μουσελίνα που τραγουδούσαν ρομάντσες, ενώ γερασμένοι πειά συμβολαιογράφοι έπαιζαν γουίτ, πίνοντας συγχρόνως σιρόπι από γκριζέτι.

"Ήταν όσος αδύνατον ν' άρνηθώ. Δεν ήθελα να ντροπιάσω την οικογένειά μου, περνώντας για άγροίκος. "Εγκάρτηρα λοιπόν κι' αποφάσισα να πάω στους Φρανσατώ.

"Εν πρώτοις, έπρεπε να φροντίσω για τ' ντύσιμό μου.

"Η μαμά μου είχε χάσει μιά σεβασμία ρεντιγκότα, της μόδας του 1820, ένα από τα οικογενειακά εκείνα ένδυματα που, όπως και τα έπιπλα, περνούν από πατέρα σε γιού, χωρίς να φθείρονται. Μά, τόν περασμένο μήνα, για να πληρώσω τ' νοίκι μου, είχα πεί την πατριарχική ρεντιγκότα μου στο ένεχυροδανειστήριο, απ' όπου δεν έβγαινα, για πο-

λύ καιρό, να την πάρω.

"Ένας φίλος μ' έβγαλε από την δύσκολη θέση μου. Ένα μπλέ φράκο που, όπως έλεγε, δεν έκανε άσχημα πωσει κάτω από τ' άφωτα. "Αν κι' αυτό τ' ρούχο και τ' φόρεσα τ' βράδυ των Θεοφανείων, αφού προηγουμένως έβαλα ένα γιλέκο κίτρινο, δώρο άλλου φίλου μου, κι' έριξα τ' ξανθά μαλλιά μου σέ μπούκλες πίσω... "Εμείς έτσι μ' έναν 'Αλφρέδο ντε Μυσσέ φτωχό, μ' ένα νεύρο, ψυχή μουήταν τόσο νεανική όσο και τ' πρόσωπό μου. Αυτό σ'άς φαίνεται άπθανο; Σ'ας όρκίζομαι πως ήται.

"Στις ένενά ή ώρα άκριθώς, παρουσιάζομαι στο σπίτι του κ. και της κ. Φρανσατώ, εισοδηματών, που είχαν συρβή από τ' εμπόριο, αφού έκαναν μεγάλη περιουσία.

"Φανταστήτε την εισοδό μου σ' ένα μεγάλο σαλόνι του δούκιου 16ου με μπουαζερι, έπιπλωμένο με τ' φηγάτο στο του 1860: βελούδα γκρενά, στολίδια χρυσά. Τα έφαιναν πολύ καλά αυτό τ' σαλόνι, εκτός από τ' χαλμά των βελούδων τους και είχα φανταστή επίσης καλώς κ. Φρανσατώ, ένα σθεαροφανή κύριο, με κοιλίτα, που έροούσε, σαν τόν βασιλέα Λουδοβίκο-Φίλιππο, γραστά με τριπλό γύρο.

"Είχα φανταστή ακόμα και την κ. Φρανσατώ με τ' σπασμένο φόρεμά της, με τ' βραχιόλια της και με τ' σπασμαρμπού που έπεφτε από τόν κώσο της στους δισκογυλούς ώμους της. Και ή μαμάδες με τ' τουρνουά, τ' δεσποινίδες με τις μουσελίνες ήσαν κι' αυτές έπίσης εκεί, καθώς κ' οι παλιοί συμβολαιογράφοι, τ' γουίτ, τ' ερόπτι γκριζέτι και τ' άπαραίτητο φλάουτο ενός όπαίλου του ληξιαρχείου, ο όποιος σημείωνε μεγάλ' ασπίς στις κυρίες με την μουσική του και τα καλαμπόκια του.

"Μπήκα μέσα, χαϊρέτσα, άπάντησα αδέξια στα καύθολα λόγια των Φρανσατώ και, μόλις ο πρώτος χορός έχισε στο σαλόνι, γλύστρησα άνάμεσα απ' τους παίκτες του γουίτ ως τ' πιάνο, που φαινόταν σαν να μου προσέφερε καταφύγιο.

"Προστατευμένος απ' αυτό τ' όργανο, καθισμένος σέ μιά χαμηλή καρέκλα, παρακολουθούσα την έπίσημη αυτή βεζιάσι και νοσταλγούσα την σοφία μου, τους συναδέλφους μου και τ' κάστανα που, αυτή την ώρα, θά ψήναιαν σ' τζάκι μου, μακριά από τις άστικές έσπεριδες και τις υπαρέξεις λευκές και τριανταφυλλένιες δεσποινίδες, που δεν είχαν έρθει για μένα.

"Καθώς έκανα αυτές τις σκέψεις, άρχισα να κυττάω την δεσποινίδα που καθόταν στο πιάνο... Προς μεγάλη μου έκπληξη, είδα πως δεν άνακατευόταν καθόλου στους χορούς. Καρφωμένη στο πιάνο, σαν ένας έρμπερδερμας, σ' απάσσαλο του μαρτυρίου, δεν κουραζόταν να παίζει κανονίους, μαζούρκες, βάλς, πολονέζες κλπ... "Ωραία δουλειά, μά την αλήθεια!...

"Και κανένας δεν πήγαινε να την άποσάση απ' τ' ταρραμένο αυτό πιάνο!

"Και όμως, ήταν χαριτωμένη, ώμορφη μάστα! "Ήταν μιά απ' αυτές τις κάστανες που έχουν τ' χάρη των έπιπλων τ' λουλουδιένια έπιδερμίδα τους, τ' λάμψη των ματιών και τ' πονηρό χαμόγελο των μελαχροινών.

"Ήταν είκοσι χρονών τ' πολύ. Είχε λεπτό σώμα, μένο σ' ένα πολύμετρο γκριζό άνοιχτό φόρεμα, λαμύ όπτο ροχο που έβγαίνει από ένα δαντελένιο περιλαίμιο και τ' πτό ώμορφα χέρια του κόσμου, χωρίς δαχτυλίδια όμως και χωρίς βραχιόλια...

"Διάβολε! Κοντά σ' αυτή την κοπέλλα, έπαυσα πιά τ' νοσταλγώ τ' κάστανα μου και την σοφία μου. "Αν ήμουν πτό τολμηρός, θά την προσκαλούσα να χορέψουμε μαζί. Μά τ' φράκο μου ήταν πολύ στενό κι' όχι πολύ καινούριο και άν έκανα καμιά άπότομη κίνηση, δεν ήταν καθόλου άπθανο να σχιστεί από πάνω ως κάτω στη ράχη!

"Ποιά ήταν αυτή ή νέα κόρη; Καμιά φτωχή συγγένος των Φρανσατώ, χωρίς άλλο.

"Όχι, ήταν άπλούστατα ή δεσποινίς Τζούλια Λαβύ, πιανίστρια επαγγελματίας, που κέρδιζε την φτωχική άμωθή των 6 φράγκων, κάνοντας τους άστους να χορεύουν γυναιξί και τέκνοις.

"Μιά λέξις της κ. Φρανσατώ με πληροφόρησε για τ' όπ' τ' κάλ, από τ' στιγμή εκείνη, ένοιωσα να μεγαλώνω ή συμπάθειά μου για την δεσποινίδα Τζούλια, δυναμική από ένα αίσθημα κοινής μουσικαίας. Αυτή κι' εγώ, πα-

σάναμε, άνάμεσα σ' όλους αυτούς τους συμβολαιογράφους, τους εισοδηματίες, τους έμπορους, τις γυναίκες τους και τις δεσποινίδες τους, την φτωχή Τέχνη, την περιφρονημένη, την κακοντυμένη, την τέχνη την έξοριστη άνάμεσα στους Φιλισταίους!

"Μεταξύ των χορών, στά όλιγόστιγμα διαστήματα, ξεθάρενα τόσο ώστε να τολμήσω ν' άπευθύνω τ'ό λόγο στην Τζούλια, που κανένας δεν την πρόσεχε. Μου άπάντησε με άπλότητα, μ' άξιοπρέπεια, με μιά ώμορφη χάρι που συμπλήρωναν την γοητεία της σέ μένα.

"Γοητευμένος, ένθουσιασμένος δεν συλλογίζομαι πειά παρά τ'ά καστανά μαλλιά της Τζούλιας, τ'ά γκριζά της μάτια —υπέροχα μάτια, μ'ά την αλήθεια, που σκοτεινιάζαν ώστε να φαίνονται μαύρα κάτω απ' τ'ά κατεθασμένα κρόσια τών βλεφαρίδων της και που ίριδίζαν γαλαζωπά στο φώς... Γύριζα τις σελίδες του τετραβίου της μουσικής της, της μιλούσα, την έθαυμάζα...

"Έφτασα μέχρι του σημείου της τολμής... "Α! αυτό, ή κ. Φρανσατώ δεν μου τ' συχώρεσε ποτέ... Σέ μιά στιγμή, καθώς ένας ύπρετης περνούσε, κρατώντας ένα δίσκο, άρπαξα ένα ποτήρι με σιρόπι και τ' πρόσφερα στη Τζούλια —γιατί την άποκαλούσα κιάλας «Τζούλια» μέσα στην καρδιά μου...

"Όλο τ' σαλόνι μ'ας κύταζε. "Η κ. Φρανσατώ είχε άρχισει να μετανοή για την πρόσκλησή της... "Η Τζούλια φαινόταν στενοχωρημένη και φοβισμένη, εύτυχισμένη ωστόσο από τ'όταν άκούσα εύτυχία.

"Γιά να δώσω ένα τέλος σ' αυτό τ' σκάνδαλο, ή οικοδέσποινα παρακάλεσε τούς καλεσμένους της να περάσουν στην τραπεζαρία. Τα ζευγάρια σχηματίστηκαν. "Η Τζούλια, φυσικά, έμεινε μόνη πίσω. Χωρίς να συλλογιστώ, χωρίς να λυπηθώ τ'ό φράκο μου, όρμω και της προσφέρω τ'ό μπράτσο μου...

"Θέε μου! φάνηκε πως τ'ό ύφασμα έτριξε... Πλάνη! Τ'ό μπλέ ύφασμα, προικισμένο με μιά καινούργια άντοχή από κάποιον θεό που ήθελε να με σώση από την γελοιοποίησι, άντιστάθηκε ένεργητικά...

"Στην τραπεζαρία, γύρω από ένα άπέραντο τραπέζι, οι προσκαλεσμένοι καθόντουσαν μπροστά στα φυτζάνια του καφέ και της σοκολάτας, τις φρονιέρες και τ'ά πιάτα με τ'ά πι-φούρ.

"Η Τζούλια ήταν κοντά μου, ή ύπεροχη Τζούλια... Και κουβεντιάσαμε, ξεχνούσαμε τόν πάσο που άπλωνόταν γύρω μας, την σωτηρή έπίκρισι τών βλεμμάτων, την άποδοκιμασία που μεγάλωνε από στιγμή σέ στιγμή.

"Από την κουβέντα έμαθα πως ή Τζούλια ήταν είκοσι χρονών, πως ήταν όρφανη, φτωχή κι' ότι ζούσε δυστυχισμένα στο σπίτι μ'ας γρηές θείας της, που την έκαμε μεταλλεύουσαν. Της διηγήθηκα κ' εγώ την άσκητική ζωή μου, τ'ά όνειρά μου, τις έλπίδες μου...

"Και έξαφνα ο χρυσοστόλιος ύπρετης μ'ας πρόσφερε, σ' ένα μεγάλο πιάτο, δυο κομμάτια βασιλόπηττας... τ'ά δυο τελευταία κομμάτια...

"Τι όρασία, τί μουσκοβολημένη βασιλόπηττα!... Πήρα τ'ό κομμάτι μου και τ'ό δάγκωσα... Μά λίγο έλειψε να σπασώ τ'ό δόντι μου... Είχα βρή τ'ό χρυσό νόμισμα, φίλοι μου, τ'ό φλουρί... "Ημουν ο βασιλιάς της γιορτής έγω, ο μπόεμ με τ'ό παλιό φράκο...

"Μιά μεγάλη σιωπή άπλώθηκε στην τραπεζαρία. "Εγώ τότε σκέφθηκα, έρριξα ένα συγκινημένο βλέμμα στις δεσποινίδες και στις υαμάδες τους κι' έπειτα, νυρίζοντας προς την Τζούλια, της είπα δίνοντάς της και τ'ό νόμισμα: —Δεσποινίς... εύδοκήστε να μ'ό κάνετε την τιμή... να τ'ό δώγείτε...

"Αρπαξα ένα ποτήρι και τ'ό πρόσφερα στη Τζούλια...

"Εκείνη έγινε κατακόκκινη. "Έκανε μιά κίνηση, σαν να ήθελε ν' άρνηθ, μά δεν άρνήθηκε. Δέχτηκε τ'ό νόμισμα που καθιέρωνε την έφήμερη βασιλεία μας και μου φάνηκε ότι της είχα δώσει εκεί, μπροστά σέ όλους, τόν άρραβώνα μας!

"Όστόσο οι Φρανσατώ δεν ήσαν καθόλου εύχαριστημένοι... "Έκαναν κάτι μούτρα!... Συλλογιστήτε λοιπόν!... Θά μπορούσε περίφημα, αντί για μένα, να είχε βρή τ'ό νόμισμα ένας άλλος, κάποιος νεαρός κύριος, μέλλον δικηγόρος ή συμβολαιογράφος και να διαλέξη ως βασιλιάςά του μιά από τις τρεις δεσποινίδες Φρανσατώ... Μά, βρίσκοντάς τ'ό εγώ, είχα ματαιώσει σχεδόν ένα γάμο.

"Τ'ό σουπé τελείωσε σέ μιά θλίβερη σιωπή και, σιγά-σιγά, οι καλεσμένοι άρχισαν να φεύγουν.

"Αποχιρέτσα τούς Φρανσατώ, οι όποιοι, ένοείται, δεν μου είπαν να ξαναπάω. Καθώς διευθυνόμουν προς την πόρτα, άκουσα την κ. Φρανσατώ να φωνάζει την Τζούλια. "Η ήθελε να της μιλήσει ιδιαίτερας...

"Μιά μεγάλη άνησυχία με κυριεύσε...

"Έξω ή νύχτα ήταν παγωμένη... "Η Τζούλια λοιπόν θά ξαναγυρίζε μόνη, στις δυο ή ώρα τ'ό πρωί, στής θείας της που κατοικούσε στην άλλη άκρη του Παρισιού; Κι' άρχισα να φαντάζομαι την Τζούλια, την άξιολάτρευτη Τζούλια, να πέφτει σέ χέρια κακοποιών... "Όχι, δεν θά τ'ό άνεχόμουν αυτό...

"Τρύπασα στο βαθυλόωμα μιάς πόρτας, άποφασισμένος να παρακολουθώ την ώμορφη πιανίστρια, να την συνοδεύω από μακριά με σεβασμό, να την υπερασπιστώ, αν παρουσιαζόταν άνάγκη.

"Επειτ' από μιά στιγμή είδα την βασιλίσα της καρδιάς μου να παρουσιάζεται... Και σ'ό σεληνόφως είδα πως τ'ό πρόσωπό της ήταν πολύ χλωμό... πως τ'ά μάτια της έλαμπαν... Έλαμπαν τόσο που θά ώρκιζόταν κανείς πως είχε κλάψει...

"Σάν κλέφτης, άρχισα να την παρακολουθώ από μακριά... Καθώς έφτασε σέ κάποια γέφυρα, στάθηκε έξαφνα κι' άκούμπησε τούς άγκώνες της σ'ό κρηπίδιωμα...

"Άκουσα τότε ένα λυγμό...

"Αυτή τ'ή φορά δεν κρατήθηκε πειά κι' έτρεξε κοντά της. Φαντάζεστε την όργη της Τζούλιας, τόν τρόπο της, την άγανακτσή της. Τ'ό κάκου προσπαθούσα να της δικαιολογηθώ, να της ζητήσω συγγνώμη. "Εκείνη έλεγε όλοένα:

"Ντροπή, κύριε, ντροπή... "Έξ' ατίας σας, ή κ. Φρανσατώ μου έκοψε τ'ά μαθήματα που έδινα στις κόρες της. Για μιά άνησυχία έχασα τ'ό ψωμί μου... Κι' έσείς τολμάτε να με παρακολουθήτε τ'ή νύχτα, τ'ή στιγμή που είμαι μόνη κι' άνυπεράσπστη. Είνε φριχτό, κύριε, είνε άνάξιο τ'ό καλού και τιμιού νέου που νόμισα πως είστε...

"Δυσκολέτηκα πολύ να την κάνω να μ' άκούση, να με καταλάβει... Τ'ά κατάφερα ωστόσο... "Όταν φτάσαμε σπίτι της, ή Τζούλια δεν έκλαιγε πειά...

"Την άλλη μέρα, παρουσιάσθηκα ο ίδιος σ'ή γρηά θεία της. Μετά ένα μήνα, έγραφα στην μητέρα μου μιά μεγάλη έξομολόγησι και της έπαιρσα την άδεια να παντρευτ'ό τ'ή Τζούλια... "Με τ'ά έξη μήνες, με την βοήθεια μιάς μικρής κληρονομίας, παντρευτήκα την Τζούλια... Οι Φρανσατώ δεν ήρθαν σ'ό γάμο μας.

"Ο ζωγράφος Μορανζέλ, τελειώνοντας την διήγησή του, έδωσε τ'ό χέρι στην γυναίκα του που χαμογελούσε με δάκρυα σ'ά μάτια.

"Την κύταζε καλά και ψιθύριζε συγκινημένος:

—Τ'ά καστανά μαλλιά άσπρισαν, μά τ'ά γκριζά μάτια δεν άλλαξαν... ούτε κ' ή καρδιά, βασιλιάςά μου...

"Αρπαξα ένα ποτήρι και τ'ό πρόσφερα στη Τζούλια...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«IL PLEUT, IL PLEUT, BERGÈRE...»

(Μιά αισθηματική περιπέτεια του ποιητού Φάμπρ ντ' Έγκλαντίν, ο οποίος καταρτίστηκε στην Γαλλική Έπανάσταση, μαζί με τον Δαντών και τον Κάμιλλο Ντεμουλέν)

ΜΟΛΙΣ τελείωσε κείνο το θρόνισμα ή παράσταση της νέας όπερας του Βερνιά, ο Φάμπρ ντ' Έγκλαντίν πήγε και θρήκε στο καμαρίνι της τής Λουίζας Καντέιγ, την γοητευτική πρωταγωνίστρια. Ο έρωτικός δεσμός τους θάστούσε τρία χρόνια τώρα, χωρίς να χάσει τίποτα από την πρώτη του φλόγα και όρμη...

— Αποψε ήσουν ωραιότερα από κάθε άλλη φορά ως θοσκοπούλα! ψιθύρισε ο Φάμπρ, φιλώντας την Λουίζα στους γυμνούς της ώμους. Κατέκτησες την άθανασία με τον καινούργιο ρόλο σου!

Κι' άρχισε να λέει το τραγούδι της τσοπανοπούλας — το πασίγνωστο τραγούδι που εξακολουθεί και σήμερα, ύστερα από τόσα χρόνια, να συγκινεί με τα λόγια του και την μουσική του:

Il pleut, il pleut, bergère...
Βρέχει, θρέχει, θοσκοπούλα!
Γύρνα τα πρόβατα στην σάπη!...

Η Λουίζα κύτταζε χαρούμενη και περήφανη τον άγαπημένο της. Ήταν χαρούμενη επειδή είχε σημειώσει τόσο επιτυχία στον καινούργιο ρόλο της — και περήφανη επειδή κατώρθωσε να κατακτήσει και να κρατήσει την καρδιά του Φάμπρ ντ' Έγκλαντίν, του ακατάδεχτου άριστοκράτου ποιητού, του έκλεκτου αυτού ανθρώπου που κύτταζε τους ανθρώπους και τα πράγματα μ' ένα ειρηνικό χαμόγελο στα χείλη... Ένα μονάχα πράγμα τον άνησυχούσε: η ανάμιξη του φίλου της στην επαναστατική κίνηση... Τί ήθελε ο άριστοκράτης αυτός μέσα στον συρφετό των «αδράκων», πώς μπορούσε ο φιλήδονος αυτός και κομψός νέος να συναναστρέφεται τον χυδαίο όχλο;... Την εποχή εκείνη, η επανάσταση έμαίνετο... Ο Δαντών κρατούσε την εξουσία μαζί με τον Κάμιλλο Ντεμουλέν και τον Φάμπρ ντ' Έγκλαντίν... Κανείς όμως δεν ήξερε τί μπορούσε να γίνει από τη μιά μέρα στην άλλη... Ο άμילτος και ραδιούργος Ροβεσπιέρρος φαινόταν σαν να περίμενε την κατάλληλη ευκαιρία για να παραμερίσει τους συνεργάτες του και να επιβληθεί αυτός στον λαό... Μά η Καντέιγ, μεθυσμένη από τον θρίαμβό της, έδιωξε από το μυαλό της τους θλιβερούς αυτούς διαλογισμούς. Και είπε στον φίλο της ότι θα τον περίμενε την άλλη μέρα το απόγευμα, που δεν είχαν θέατρο, στο μικρό έξοχικό σπιτάκι, που τους χρησίμευε για έρωτική φωλιά!...

Όστόσο, ο Φάμπρ ντ' Έγκλαντίν δεν μπόρεσε να πάει στο ραντεβού αυτό. Του κάκου τον περίμενε η Τζούλια! Είχε ντυθεί τσοπανοπούλα κείνο το απόγευμα και φρόντισε να πλύνει και να χτενίσει τα τρία πρόβατα με τα οποία έβγαίνει στη σκηνή. Ήθελε να κάνει μία μικρή έκπληξη στον άγαπημένο της: να εμφανιστεί μπροστά του όπως παρουσιάζονταν και στο θέατρο... Μά η άρρες περνούσαν, και ο Φάμπρ δεν περίμενε τον ποιητή στην έρωτική φωλιά τους... Δεν μπόρεσε να κοιμηθεί κείνη την νύχτα... Και την άλλη μέρα το πρωί, έμαθε ότι συνέλαβαν τον Φάμπρ ντ' Έγκλαντίν και ότι κατάσχεσαν όλα τα έγγραφα του, με την κατηγορία ότι ήταν έχθρος της επανάστασης... Ο Ροβεσπιέρρος εξεδίκειτο τον «άριστοκράτη αδράκωτο», όπως έλεγε τον ποιητή!...

Ο Φάμπρ ντ' Έγκλαντίν μετεφέρθη, μαζί με τον Δαντών,

τον Κάμιλλο Ντεμουλέν και πολλούς άλλους, σε ένα γειο των άνακτόρων του Λουξεμβούργου, τα οποία μεταβλήθη τότε σε φυλακές. Αφορμή της συλλήψεως ήταν ο Δαντών. Ο μαινόμενος αυτός ταύρος, απαχμένος από τα χάδια της δεύτερης γυναίκας του, της Λουίζας Ζελύ, παραμέλησε τα καθήκοντά του, άφησε τον Ροβερ να παρασύρει τους αδιαιτάτους και προκάλεσε τη λάκισι τώων φίλων του...

Μιά νύχτα κατόπιν μετέφεραν τους κρατούμενους από τον άνακτορα του Λουξεμβούργου στις φυλακές της Κορσερί. Και την επομένη, παρουσιάζονταν πρό του δικαστηρίου της έπιτροπής Κοινής Σωτηρίας. Οι καταρράγες του νου είχαν άνοιξει εκείνη την ημέρα, ο ούρανός ήταν καθαρός και η αίσθηση του δικαστηρίου ήταν άσμενη σ' ένα μισοσκόταδο, που το φωτίσαν μονάχα οι σιές λάμπει των άστρατών. Η θρονιάς φωνή των άδων, ο οποίος είχε μεταβληθεί από κατηγορούμενο σε κατηγορο, σκέπαζε και αυτήν ακόμη την διαβολική σκηνή που έκαναν τ' άστροπελέκια... Ο Δαντών ύπερασπιζόταν τον εαυτό του και τους φίλους του με την άπειρη μανία ενός πληγωμένου θηρίου... Στο διάστημα αυτό, ο Φάμπρ ντ' Έγκλαντίν, σοδαρός πάντοτε και ακατάδεχτος, έβλεμμα περιφρονήσεως στους δικαστές του, ενώ τα χείλη του ψιθύριζαν μηχανικά το τραγούδι:

Βρέχει, θρέχει, θοσκοπούλα!
Γύρνα τα πρόβατα στην σάπη!...

Και ο νους του περνούσε στην έρωτική φωλιά του, στο μικρό κούτσι, όπου τον περιμενε η Λουίζα... Κεραυνοί που έπεσαν στα τ' άφρισμα χείλη του Δαντών, έφταναν στ' αυτιά του σαν σθυσμένους αντίλαλους...

Σύμφωνα με τον νόμο, η δίκη έπρεπε να διαρκέσει τουλάχιστον τρεις μέρες. Οι δικαστές ήσαν άδυσχεστοι... Ο πρόεδρος διέκοψε απότομα την συνεδρίαση του δικαστηρίου και είπε στον ένορκους να έκδοσουν έτυμηνόριά τους...

— Θάνατος!...

Ο Δαντών ούρλιαζε, περνούσε από την άπελπισία του! Να καταδικαστεί σε θάνατο αυτόν, έναν από τους δημιουργούς της Έπανάστασης!...

— Έτρεμεν όλόκληρος από την όργη του...

— Ω! είναι τρομερό! είναι τρομερό! έλεγε και ο Φάμπρ... Τί καταστροφή! Νά μου κάψουν τα χειρόγραφα μιάς ποιητικής κωμωδίας μου!...

— Αδιόρθωτο ποιητή!... μούγκριζε ο Δαντών...

Στις τέσσερες το απόγευμα, οι δοηθοί του δημόσιου λαού έκοψαν τα μαλλιά των μελλοθανάτων και τους έβαψαν τα χέρια πινθάκωνα. Έξαίρει μονάχα έκαναν για τον Φάμπρ ντ' Έγκλαντίν... Τους στοιβάξαν όλους μαζί σε ένα ρα και τους μετέφεραν στον τόπο της εκτέλεσής τους. περνούσαν από την όδο Σαιντ-Ονορέ, το πλήθος άνηλθε να θρίξει τους καταδίκους. Ο Φάμπρ, χωρίς να χάνει ψυχραιμία του, κύτταζε με τό λονιόν του τις άσπρες κοιλίες που είχαν μαζευτεί στα παράθυρα και στους έξωτους άφαιμένους άρραία θλέμματα και μελαγχολικά μεδιόματα... Ξαφνικά, από ένα παράθυρο, στο πρώτο πάτωμα, άκουσθηκε μιά γλυκειά και γλυστή φωνή:

Και η φωνή αυτή τραγουδούσε:

Βρέχει, θρέχει, θοσκοπούλα!
Γύρνα τα πρόβατα στην σάπη!...
Νά το κρεβάτι σου, θοσκοπούλα!
κοιμήσου ως αύριο το πρωί...
Και δός μου από τα χείλη σου
ένα γλυκό φιλή!...

Η καρδιά του Φάμπρ ντ' Έγκλαντίν χτυπάει δυνατά στα στήθη του. Ο ποιητής σήκωσε το κεφάλι του — και πρόλαβε να δει το δακρυσμένο πρόσωπο της Λουίζας. Κάποιος όμως την τράβηξε από μέσα και η γλυκειά αυτή όπτασία χάθηκε από τα μάτια του Φάμπρ...

— Τελείωσαν πια τα ποιμενικά ειδύλλια! σκέφτηκε ο ποιητής. Ήρθαν οι λύκοι κι' έδιωξαν τα πρόβατα και τις θοσκοπούλες!...

Από την στιγμή εκείνη, ο ποιητής κυριεύθηκε από βαθειά μελαγχολία. Άφησε το κεφάλι του να πέσει, στο στήθος του και δεν ξανάνοιξε το στόμα του... Είχε χάσει το ήθικό του...

Τέλος, το κάρρο έστριψε μία γωνία, και θρέθηκε στην πλατεία όπου ήταν στημένη η λαμψητόμος!

Ο Δαντών, δρθιος δίπλα στον Κάμιλλο Ντεμουλέν, έριχνε στον μαινόμενο όχλο θλέμματα μίσους και περιφρονήσεως. Σε μία στιγμή, πρόσεξε την συντριβή του ποιητού.

— Τί συλλογίζεσαι, Φάμπρ; του είπε. Μήπως την «Ωραία Βοσκοπούλα»;... Σε καταλαβαίνω, φταγέ μου φίλε, γιατί κι' εγώ συλλογίζομαι την Λουίζα μου και το παιδί μου που δεν ήρθε ακόμα στον κόσμο, που δεν θα μπορούσε να το δώ...

Ο Φάμπρ δεν θέλησε να δείξει ότι μιά γυναίκα τον έκανε να μελαγχολήσει, να χάσει την άπάθειά του. Προσπάθησε να χαμογελάσει και άποκρίθηκε:

— Δεν σκέφτομαι την «Ωραία Βοσκοπούλα», αλλά την πεντάπρακτη κωμωδία μου!... Ο Ροβεσπιέρρος κατέστρεψε ένα άριστούργημα!

— Δεν πειράζει, την ξαναγράφεις μέσα στο φέρετρό!... είπεν ο Δαντών...

— Ύστερ' από λίγο, τα κεφάλια των έπεσαν κάτω από το λεπίδι της λαμψητόμου...

Τί άπέγινε η Λουίζα Καντέιγ, η θρυλική «Ωραία Βοσκοπούλα»;

Οι δέν άργησε να παρηγορηθεί για τον θάνατο του Φάμπρ ντ' Έγκλαντίν... Μιά μέρα, που ο δέν έβρεχε, έκανε τους γάμους της μ' ένα νεαρό γιατρό — για να ξαναπαντρευτεί δυό φορές ακόμη κατόπιν και να ζήσει μέχρις ηλικίας 67 χρόνων, πάντοτε άρρα κι' έπιθυμητή...

IL PLEUT, IL PLEUT, BERGÈRE... ΑΙΜΕ ΖΙΡΟΝ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ένα χαμίνι έμπηκε σ' ένα μπακάλικο.
— Τί θέλεις, παιδί μου; τώρησε ο μπακάλης.
— Πόσο έχουν τριακόσια είκοσι δράμια ζάχαρι με 16 δραχμές την όκα;
— Τόσο, παιδί μου.
— Και διακόσια πενήντα δοάμια σαπούνι με 12 την όκα;
— Τόσο...
— Και τριανταπέντε δράμια καφέ με 80 την όκα;
— Τόσο.
— Έν δλω;
— Τόσο.
— Και άν σάς δώσω ένα πενήνταρι, πόσα ρέστα θά μου δώσετε;
— Τόσο. Τί θέλεις ν' αγοράσης από όλα αυτά;
— Τίποτα, κύριε. Είνε τό πρόβλημα που μάς έβαλαν στο σχολείο. Εύχαριστώ πολύ που μου τό λύσατε...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΠΟΥΡΕΣ ΑΠΟ ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ

Το γνωστόν αυτό της Κωνσταντινουπόλεως φαγητό γίνεται ως εξής:

Ψήνονται άνάλογες μελιτζάνες, κατά προτίμησιν από τις μεγάλες στρογγυλές. Τις καθαρίζουμε από τις φλούδες των κατόπιν, προσέχοντας να μη μείνουν μέσα μαυράδια καμένα, από τις φλούδες, και η τις κοπανίζουμε σε γουδί ή σε σανίδι με ξύλινο μαχαίρι. Κατόπιν τις περνούμε από τρυπητό, ώστε να αφαιρεθούν όλοι οι σπόροι.

Τόν πουρέ αυτόν τον θάζουμε έντός σαλατιέρας ή λεκάνης και τον δουλεύουμε με λίγο γάλα θραστό και άνάλογο θούτυρο φρέσκο, συνάμα δέ θάζουμε άλατοπίπερο, ώστε να γίνει ένας πουρές όχι πολύ μαλακός, όσον δέ το δυνατόν άσπριδερός. Τόν διατηρούμε δέ ζεστόν έντός κατσαρόλας μέχρις ότου σερβιρισθί με τό λεγόμενον τας-κεμπάπ, τό όποιον γίνεται ως εξής: Κόθουμε άρκετή ποσότητα ψαχνού κρέατος από άρνι ή πρόβειο, τό γιαχνίζουμε με άρκετά κρεμμύδια ψιλά κομμένα και κατόπιν τό σθύνουμε και θράζει με άνάλογο νερό και ντομάτα άρκετή, άλατοπίπερο, μπαχάρι και 1-2 φύλλα δάφνης. Άφου δέ άποθράση τό κρέας πρέπει να μείνει με μιά σάλτσα πυκνή που τα κρεμμύδια να έχουν λιώσει. Έτσι δέ σερβιρεται ένας λόφος ο πουρές μελιτζάνες και στο μέσον τό τας-κεμπάπ. Τό όπλον δέ πασπαλίζεται άπ' επάνω με μαιντανό ψιλόν.

ΠΙΛΑΦΙ ΜΕ ΡΕΒΥΘΙΑ

Έτερον Κωνσταντινουπόλεως φαγητό πολύ σύνθετο στα μαγειρεία του Γαλατά είνε και τό πιλάφι με ρεβύθια.

Τό πιλάφι αυτό γίνεται όπως συνήθως και με άρκετό θούτυρο, ώστε να είνε πολύ σπυρνώ. Τα ρεβύθια δέν πρέπει να είνε καλόθραστα και έτοιμάζονται άκριβώς όπως και για σούπα, με την διαφοράν ότι δέν θάζουν πολύ νερό για να μείνουν άμα θράσουν σχεδόν στεγνά. Έτσι τα σερβιρουν επάνω σ' ένα λοφίσκο πιλαφίου μέσα στην πιατέλλα ή σε μερίδες σε πιάτα. Πρέπει όμως τα ρεβύθια να είνε έξαιρετικώς καλόθραστα και τό πιλάφι πολύ σπυρνώ. (Έστύλουν υπό του κ. Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ)

ΔΟΥΚΑΝΙΚΑ ΟΜΕΛΕΤΤΑ

(Κυκλαδική)

Διά να μη σκάσουν τα λουκάνικα στο τηγάνισμα, τα θάζουν πρώτα να πάρουν μιά θράση με νερό, κατόπιν τα στρογγιλίζουν και τα κόθουν κομμάτια σαν μικρούς φαλλούς. Βάζουν θούτυρο ή πάχος χοιρινό στο τηγάνι και τα τηγανίζουν σε δυνατή φωτιά να ζανθίσουν λίγο. Έχουν τότε άνάλογα αυγά χτυπημένα με λίγο νερό ή γάλα, άλατοπίπερο και λίγο μαιντανό ψιλόν και τα ρίχνουν στο τηγάνι να ψηθούν ως πηχτά, χωρίς να τα άνακατώσουν καθόλου.

ΟΡΝΙΘΑ ΜΕ ΣΑΥΤΣΑ ΚΑΡΥΔΙΑ

Θράζουν την δρνιθα, όπως για θραστή, με την διαφορά ότι θάζουν λιγώτερο νερό ώστε να τραθήξ στα τελευταία και να μείνει η σάλτσα μόνη. Προσθέτουν δέ μονάχα κρεμμύδια ψιλά και ένα-δυό φύλλα δάφνης και μερικά σπυριά πιπέρι.

Άφου θράση η δρνιθα και μισοκρέμαση, την ξεκοκκαλίζουν όλην σε κομμάτια μικρά και με τό ζουμί της, στο όποιο έχουν μισοκρέμασει τα κρεμμύδια, γίνεται μιά σάλτσα πυκνή με 3-4 κουταλιές θούτυρο, 3-4 κουταλιές άλευρι και τό ζουμί της δρνιθας, ώστε να γίνει σαν μπεσαμέλ. Στο τέλος ρίπτουν και 2-3 κρόκους αυγών και άμα πάρη δυό-τρεις θράσεις, ρίχνουν τα φαγά της δρνιθας και διά να σερβιρισθί τα διάζζουν στην πιατέλλα. Κατόπιν τα πασπαλίζουν από πάνω με καρύδια, κοπανισμένα σαν γονδρός τραχανάς, ώστε να καλύπτεται η προηγουμένη σάλτσα.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΑΙΜΕ ΖΙΡΟΝ

ΑΙΜΕ ΖΙΡΟΝ

ΑΙΜΕ ΖΙΡΟΝ

ΑΙΜΕ ΖΙΡΟΝ

ΑΙΜΕ ΖΙΡΟΝ

ΑΙΜΕ ΖΙΡΟΝ

ΑΙΜΕ ΖΙΡΟΝ

ΑΙΜΕ ΖΙΡΟΝ

ΑΙΜΕ ΖΙΡΟΝ

ΑΙΜΕ ΖΙΡΟΝ

ΑΙΜΕ ΖΙΡΟΝ

ΑΙΜΕ ΖΙΡΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΜΠΟΥΓΑΣ

Τή θραδειά εκείνη είχαμε μείνει λίγο άργά στο καλό ξενοδοχείο φαγητού ή «Μεγάλη Έλλάς» της Ξάνθης.

Έναν Τουρκαλβανόν και έναν Έλληνα...

μούμαι καλά τὸ δνομα.

— Ξέρετε, λέει ὁ διηγούμενος, ὁ ὁποῖος φαίνονταν Ἡπειρώτης ἀπὸ τὰ Γιάννενα, τὸν Τσαπαλάμο τὸν εἶχαν ὁ Ἀλῆ-Πασσάς ἕνα εἶδος διευθυντοῦ τῶν οικονομικῶν του καὶ ἐπειδὴ ἦταν καὶ τίμιος, τοῦ εἶχε καὶ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνη.

Αὐτὸς εἶχεν ἄλλους δυὸ εἰσπράκτορας, ἕναν Ἑλληνα Μπουγά, ὁ Μπουγάς ἦταν ἕνας τύπος ἀνθρώπου εὐφυοῦς, ἀνοιχτό-καρδου καὶ εὐφρολόγου. Γιά τὴς εὐφρολογίας καὶ τὰ ἀστεία του, τὸν ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ κι' ὁ Ἀλῆ-Πασσάς.

Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ ὑπάρχει ἀκόμα στὰ Γιάννενα καὶ εἶνε, φαίνεται, τὸ προτέρημα τοῦτο τῆς καλῆς καρδιάς οἰκογενεια-κῆς, γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἀκακὰ καὶ ἐπιτυχημένα.

Οἱ δυὸ λοιπὸν ὑποεἰσπράκτορες αὐτοῦ τοῦ Ἀλῆ-Πασσά σκεφθῆκαν μιά ἡμέρα:

— Μαρε, τόσο θιὸς περνάει ἀπὸ τὰ χέρια μας καὶ τὰ παίρνει ὅλα ὁ Πασσάς καὶ σ' ἐμᾶς δὲν μένει παρά τῶν χρημάτων ἡ σκουριά. Δὲν κρατᾶμε λίγα ἀπὸ τὴς εἰσπράξεις, γιὰ νὰ ἰδοῦμε κι' οἱ φτωχοὶ ἐμεῖς καμμιὰ φορὰ Θεό;...

Νὰ κρατήσουν, ἀλλὰ πῶς; Φοβόντουσαν τὸν Τσαπαλάμο.

Νὰ τοῦ προτείνουν συνεταιρισμὸ, οὔτε καὶ νὰ τὸ σκε-

—Νὰ πάρτα τοῦτα, σὲ παρακαλῶ, καὶ τράβα τὸ σχοινὶ πὺδ πέρα.

Ἀποφασίσαν λοιπὸν νὰ τὸν ἀνακατέψουν μὲ ἄλλον τρόπο πονηρὸν στὴ θραμοδουλειά.

Κάθε ὁδομάδα ποῦ τοῦ φέρναν τὴς εἰσπράξεις, τοῦ φέρναν καὶ ἕνα ποσὸν ἀδικαιολόγητο, παραπανιστὸ, τὸ ὁποῖον καὶ τοῦ ἔδιδαν σιωπηρῶς.

Ὁ Τσαπαλάμος τὸ παίρνε καὶ δὲν μιλοῦσε.

Καὶ ἡ μηχανὴ αὐτὴ ἐξακολούθησεν ἐπὶ ἑβδομάδες ἀρκετές...

Ἀφοῦ πέρασε κάμποσος καιρὸς, οἱ δυὸ ὑποεἰσπράκτορες ἀρχίσαν νὰ τοῦ φέρνουν τὰς δημοσίας εἰσπράξεις... ἑλλειμματικές.

— Καλὰ, τοὺς ἔλεγεν ὁ Τσαπαλάμος, καὶ τὰ ἄλλα;

— Τὰ ἄλλα, τοῦ ἀπαντοῦσαν αὐτοὶ, τὰ ἄλλα εἶνε «ἀ π ὁ κ ε ἰ ν α»!

Μιά, δυὸ, τρεῖς, πέντε, ἔξ φορές. Τὰ χρήματα φτάναν πάντα λιγώτερα ἀπὸ τὴς εἰσπράξεις. Καὶ σὲ κάθε τέτοια

παράδοσι ἑλλειπῶν

— Καὶ τὰ ἄλλα; Καὶ ἀπαντοῦσαν αὐτοί:

— Τὰ ἄλλα, εἶνε «ἀ π ὁ κ ε ἰ ν α».

Ὡς ποῦ μιά ἡμέρα ὁ Τσαπαλάμος θύμωσε καὶ τοὺς ἔπιασε ἀπὸ τὸ μανικοκάπι.

— Βρε, ποιά ἐκεῖνα κι' ἀπ' ἐκεῖνα; Τὸν παρὰ νὰ φέρετε ἔδω.

— Νά, τοῦ εἶπαν αὐτοὶ, μιλάμε γιὰ ἐκεῖνα τὰ παραπανιστά, ὅπου σοῦ δίνουμε καὶ σὺ τὰ θουτοῦσε.

Ὁ Τσαπαλάμος θύμωσε, ἀλλὰ θυμῶσαν κι' αὐτοί.

— Θὰ πᾶμε στὸν Πασσά, τοῦ εἶπαν, νὰ σὲ καταγγεί-λουμε.

Ὁ Τσαπαλάμος τότε τοὺς πέταξε ἔξω μὲ τὴς κλωστές.

— Τὸν παρὰ νὰ φέρετε, γιὰτὶ ἀλλοιμῶν σὰς, τὸν

ναξε. Τότε ἐκεῖνοι πῆγαν καὶ τὸν κατήγγειλαν ὡς κατα-στητὸν στὸν Πασσά. Ὁ Πασσάς ἐκάλεσε τὸν Τσαπαλάμο καὶ αὐτὸς τὸν παρακάλεσε νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ πᾶν μαζί του χρησιμοποιεῖται.

Ἐκεῖ, ἐπὶ παρουσία τῶν δυὸ κατεργαρέων, αὐτοὶ «κάσσα» καὶ ἔδειξε στὸν Ἀλῆ-Πασσά, μέσα σὲ ἑκατο-σακκούλα τὰ χρήματα ὅπου τοῦ διναν παραπάνω καὶ τὴν χρηματοκιβώτιο.

Ἐκεῖ, ἐπὶ παρουσία τῶν δυὸ κατεργαρέων, αὐτοὶ «κάσσα» καὶ ἔδειξε στὸν Ἀλῆ-Πασσά, μέσα σὲ ἑκατο-σακκούλα τὰ χρήματα ὅπου τοῦ διναν παραπάνω καὶ τὴν χρηματοκιβώτιο.

Θύμωσαν ὁ Πασσάς, ἀλλὰ ἐπειδὴ τοὺς ἀγαποῦσε καὶ τὸν Μπουγά, γιὰ τ' ἀστεία του, ἀντὶ νὰ τοὺς κρεμάσῃ, ἔβρισε τὸν μὲν Μπουγά στὴν Ἀρτα, τὸν δὲ Τουρκαλβανὸν δὲν ἐνθυμούμαι ποῦ...

Ἐταί ὁρέθηκε ὁ Μπουγάς ἕνα πρωὶ στὴν Ἀρτα ψωμί, χωρὶς στέγη, χωρὶς ἔλεος καὶ χωρὶς παρὰ, καὶ τὸν Πασσά τὴν σκέπη καὶ τὴν προστασία, τὴν ὅπου αὐτὸς πρὶν.

Κάθησε κάμποσο καὶ σκέφθηκε πῶς θὰ τὴν δώσῃ τί θὰ γίνῃ.

Ἀλλὰ ἕνας Μπουγάς δὲν χάνεται.

Καλεῖ ἀμέσως δυὸ παιδιά, παίρνει καὶ ἕνα μακρὸν καὶ ἀρχίζει νὰ μετρά τὸς δρόμους τῆς Ἀρτας καὶ σπῖτια.

Ἔστηνε, λοιπὸν, τὴ μιά ἄκρη τοῦ σχοινοῦ ἔδω, ἔλεγε τοῦ παιδιοῦ νὰ τραβῇ ξη, ὅσο τὸ σχοινὶ θαστοῦ-σε, καὶ ἔσημειωνε σταυ-ροὺς καὶ ἀριθμοὺς μὲ ἕνα κάρθουνο στοὺς τοίχους καὶ σὲ γωνίες τῶν σπι-τιῶν καὶ τῶν μαγαζιῶν.

Οἱ Ἀρτινοὶ ἀνησυχῇσανε.

— Τί συμβαίνει ἔδω πε-ρα; σκέφθηκαν. Μήπως πρόκειται νὰ κόψουνε τὰ σπῖτια μας;

Καὶ ἔρωτοῦσαν τὸν Μπουγά:

— Τί θὰ κάμετε; Γιατὶ μετράς τὰ σπῖτια;

— Θὰ τὸ μάθετε! ἀπαν-τοῦσε μυστηριωδῶς ἐκεῖ-νος, χωρὶς νὰ δῇν ἄλλη καμμιὰ ἐξηγήσι, οὔτε νὰ λὲν ἄλλη λέξι καὶ οὔτε νὰ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 51)

Ὁ Ἀλῆ-Πασσάς, τοὺς κάλεσε μὲ τὴς κλωστές.

Ὁ Τσαπαλάμος τότε τοὺς πέταξε ἔξω μὲ τὴς κλωστές.

— Τὸν παρὰ νὰ φέρετε, γιὰτὶ ἀλλοιμῶν σὰς, τὸν

ναξε. Τότε ἐκεῖνοι πῆγαν καὶ τὸν κατήγγειλαν ὡς κατα-στητὸν στὸν Πασσά. Ὁ Πασσάς ἐκάλεσε τὸν Τσαπαλάμο καὶ αὐτὸς τὸν παρακάλεσε νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ πᾶν μαζί του χρησιμοποιεῖται.

Ἐκεῖ, ἐπὶ παρουσία τῶν δυὸ κατεργαρέων, αὐτοὶ «κάσσα» καὶ ἔδειξε στὸν Ἀλῆ-Πασσά, μέσα σὲ ἑκατο-σακκούλα τὰ χρήματα ὅπου τοῦ διναν παραπάνω καὶ τὴν χρηματοκιβώτιο.

Ἐκεῖ, ἐπὶ παρουσία τῶν δυὸ κατεργαρέων, αὐτοὶ «κάσσα» καὶ ἔδειξε στὸν Ἀλῆ-Πασσά, μέσα σὲ ἑκατο-σακκούλα τὰ χρήματα ὅπου τοῦ διναν παραπάνω καὶ τὴν χρηματοκιβώτιο.

Θύμωσαν ὁ Πασσάς, ἀλλὰ ἐπειδὴ τοὺς ἀγαποῦσε καὶ τὸν Μπουγά, γιὰ τ' ἀστεία του, ἀντὶ νὰ τοὺς κρεμάσῃ, ἔβρισε τὸν μὲν Μπουγά στὴν Ἀρτα, τὸν δὲ Τουρκαλβανὸν δὲν ἐνθυμούμαι ποῦ...

Ἐταί ὁρέθηκε ὁ Μπουγάς ἕνα πρωὶ στὴν Ἀρτα ψωμί, χωρὶς στέγη, χωρὶς ἔλεος καὶ χωρὶς παρὰ, καὶ τὸν Πασσά τὴν σκέπη καὶ τὴν προστασία, τὴν ὅπου αὐτὸς πρὶν.

Κάθησε κάμποσο καὶ σκέφθηκε πῶς θὰ τὴν δώσῃ τί θὰ γίνῃ.

Ἀλλὰ ἕνας Μπουγάς δὲν χάνεται.

Καλεῖ ἀμέσως δυὸ παιδιά, παίρνει καὶ ἕνα μακρὸν καὶ ἀρχίζει νὰ μετρά τὸς δρόμους τῆς Ἀρτας καὶ σπῖτια.

Ἔστηνε, λοιπὸν, τὴ μιά ἄκρη τοῦ σχοινοῦ ἔδω, ἔλεγε τοῦ παιδιοῦ νὰ τραβῇ ξη, ὅσο τὸ σχοινὶ θαστοῦ-σε, καὶ ἔσημειωνε σταυ-ροὺς καὶ ἀριθμοὺς μὲ ἕνα κάρθουνο στοὺς τοίχους καὶ σὲ γωνίες τῶν σπι-τιῶν καὶ τῶν μαγαζιῶν.

Οἱ Ἀρτινοὶ ἀνησυχῇσανε.

— Τί συμβαίνει ἔδω πε-ρα; σκέφθηκαν. Μήπως πρόκειται νὰ κόψουνε τὰ σπῖτια μας;

Καὶ ἔρωτοῦσαν τὸν Μπουγά:

— Τί θὰ κάμετε; Γιατὶ μετράς τὰ σπῖτια;

— Θὰ τὸ μάθετε! ἀπαν-τοῦσε μυστηριωδῶς ἐκεῖ-νος, χωρὶς νὰ δῇν ἄλλη καμμιὰ ἐξηγήσι, οὔτε νὰ λὲν ἄλλη λέξι καὶ οὔτε νὰ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 51)

Ἡ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Τὸ MICHEL MORPHY, τοῦ συγγραφέως τῆς «MINIONS»

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στὴ Σκωτία, στὸ πλοῖο τοῦ Γκλιητγκ, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν πολέμων μεταξὺ Σκωτίας καὶ Ἀγγλίας. Ἀπόλυτος ἄρχων στὸ φέουδο αὐτὸ εἶνε ὁ δούξ τοῦ Μελρόζ, τοῦ ὁποῖου ἡ κόρη, ἡ ἀγγελικὴ καὶ πεντάμορφη Μαρία, παντρεύεται, μετὰ τὴν ἐξουσία του, τὸν πολυαγαπημένον τῆς ἱππότην Ἰ. Ἀθενέλ, τὸν νεαρόν κι' ὁραῖο Βάλτερ, μολοντὶ τὴν ἡθελε γιὰ σύζυγόν του ὁ πανίσχυρος Ἀγ-γιος δούξ τοῦ Σόμεροσε. Ὁ Σόμεροσε, μανιασμένος γιὰ τὴν προσβολὴν αὐ-τῆς, ὁρκίζεται νὰ ἐκδικηθῇ καὶ χρησιμοποιεῖ ὡς κατάσκοπον κοντὰ στὸ νεαρόν ἄνδρα τὸν καταχθόνιο ἐπιστάτην τοῦ Μπόλτον, ὁ ὁποῖος εἶνε τυφλὸ ἄνδρα τοῦ. Ὡστόσο οἱ δύο σύζυγοι περνοῦν τὰ πρώτα χρόνια τοῦ γά-μου τους τρισευτυχισμένοι καὶ τὴν εὐτυχίαν τους τὴν συμπληρῶναι ἡ γέν-νησις ἑνὸς παιδιοῦ, τοῦ μικροῦ Ἰουλιανού. Μὰ ὁ πόλεμος ἐξαίει πάλι μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας καὶ στὴν ἱστορικὴ μάχην τοῦ Πλινκεῦ ὁ Βάλ-τερ ντ' Ἀθενέλ ἐξαφανίζεται. Ὅλοι τὸν περνοῦν γιὰ σκοτωμένο καὶ ἡ γλυκεῖα σύζυγός του Μαρία νύνεται στὰ μαῦρα. Δέκα μῆνες μετὰ τὸ θάνατό του, μιά νύχτα ποῦ ὁ Μπόλτον ἀναγγέλλει τὴν ἐμφάνισιν Ἀγγλῶν ἐπιδρομῶν στὰ παράκτια τοῦ πύργου καὶ στέλνει ὅλη τὴ φρουρά γιὰ νὰ τοὺς καταδιώξῃ, ὁ μικρὸς Ἰουλιανὸς ντ' Ἀθενέλ ἀνεβαίνει περὶ τριμῶς ἀπ' τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου καὶ λείει στὴν μητέρα του ὅτι εἶδε ἐκεῖ ἕναν ἄνθρωπον ποῦ ἔμοιαζε μὲ τὸν πατέρα του. Ὅλοι πιστεύουν πῶς ἔπεσε ἕνα παρασιτήριον, μὰ ἔξαφνα βλέπουν τὸν παράθυρον τοῦ συζυγικοῦ δω-ματίου ὅπου ἔμεναν ἄλλοτε ὁ Βάλτερ κι' ἡ Μαρία φωτισμένο. Ἡ Μαρία παίρνει τὸ παιδί της καὶ τρέχει ἐκεῖ. Κι' ἀντικρῶς τότε μπροστὰ τῆς τὸ Βάλτερ ζωντανό, μὰ τρομερὸ καὶ γεμῶτο μῦθος ἐναντίον τῆς, ἐπειδὴ, ὁ-πως τὴν κατηγορεῖ, ἐπιδρώσε τὴ συζυγικὴν τιμὴν, ἀπατώντας τὸν μὲ τὸν ἴδιον τοῦ Σόμεροσε. Καί, πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἱσχυρισμῶν του, τῆς πα-ρουσιάζει ἕνα νήπιον, καρπὸ — ὅπως λέει — τῶν σχέσεών της μὲ τὸν Ἀγγλὸ δούκα. Ἐτοιμάζεται μάλιστα νὰ τὴν σκοτώσῃ θάνατον ἔξαφνα ἀντι-λαμβάνονταί πῶς ἐρλοκονται περικυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς. Ὁ Βάλ-τερ ντ' Ἀθενέλ θέλει νὰ πωλήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωὴν του, μὰ θυμῶται πῶς ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Σκωτίας, Μαρία-Στούαρτ, τοῦ ἔχει ἀνα-τίσει, κι' ἀποφασίζει νὰ καταφύγῃ στὰ ὑπόγεια τοῦ ἀρχοντικοῦ. Μὰ ἐκεῖ ἐκτελεσθῇ περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς, οἱ ὁποῖοι τὸν συλλαμβάνουν. Πρὶν θῆναι τὸν πᾶρον μαζί τους, καταγράφεται τὴ γυναῖκα του, ἡ ὁποία σω-ρίζεται κάτω λιποθύμῃ. Σάν νὰ μὴν τῆς φτάνῃ ἡ συμφορά αὐτὴ, ὁ Μπόλ-τον κλέβει τὸν γιό τοῦ καὶ τὸν παραδίδει στοὺς πειρατὰς. Συγχρόνως ἕνα ἄλλο θῆμα τοῦ Μπόλτον, μιά μυστηριώδης νέα γυναῖκα, ἡ μυλαῖδη, τῆς ὁποίας ἔχει ἀρπάξει τὸ νεογέννητον κοριτσάκι καὶ θέλει νὰ τὴν δηλη-τηριάσῃ τὴν ἴδια, ἐφευγείν ἀπὸ τὰ νύχια του καὶ καταφεύγει στὸν πύργον τοῦ Ἀθενέλ, ὅπου συναντᾷ τὴν Μαρία καὶ τῆς λέει πῶς εἶνε μυστικὴ ἡ φύσις τοῦ δουκὸς τοῦ Σόμεροσε, μὲ τὸν ὁποῖο ἀπέκτησε ἕνα παιδί, ποῦ τῆς τὸ ἔδωκεν. Τότε ἡ Μαρία τὴν ὁδηγεῖ κοντὰ στὸ λίκνον τοῦ ἀγνώστου κοριττοῦ ποῦ τῆς παρουσιάσει ὁ Βάλτερ γιὰ παιδί της. Τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε τὸ παιδί τῆς μυλαίδης, τῆς Ἑλλεν Μέρου, ὅπως εἶνε τὸ πατρικὸ τῆς ὀνόμα. Ἡ δὴ γυναῖκες γίνονται ἀμέσως φίλες...

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ἡ εὐγενὴς μας ξένη δὲν ἔχει καμμιὰ παραγγελίαν νὰ μοῦ δώσῃ;... Ὑπὸ τὴν ἰδιότητά μου ὡς ἐπιστάτου τῶν Ἀθε-νέλ, θά...

Μὰ ἡ Μαρία ντ' Ἀθενέλ, προβάλλοντας τὸ κεφάλι της ἀπ' τὸ ἀμάξι, τὸν διέκοψε μὲ φωνὴν ζωηρή:

— Φτάνει, Μπόλτον!... Περιορίσου νὰ ἐκτελέσῃ μόνο τὴς δια-ταγὰς ποῦ λαβαίνεις... Ἀνεβῆτε, ἀγαπητὴ μίς...

— Συγχωρῆστε με γιὰ τὸν ὑπερβολικὸν μου ζήλο! χαριε-στατὴν θέσπονται! ἀποκριθῆκε ὁ προδότης, ὁ ὁποῖος τραβῆ-χθηκε πίσω καὶ χάθηκε ἀνάμεσα στοὺς ὑπηρετῆς, μωρμου-ρίζοντας:

«Εἶνε καταπληκτικὸ!... Αὐτὸ τὸ ἀνάστημα... Αὐτὴ ἡ κο-μοσασιά!... Ὡ! γιὰτὶ νὰ μὴ μπορῶ ν' ἀνασηκώσω τὸ πέ-λοισ τῆς... Ἡ τοῦλάχιστον ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴν τῆς... Ὅ! ὁρ-κίζομαι πῶς εἶνε ἀ ὑ ἡ ἰ... Ὡστόσο ἡ Μαρία τὴν ἀπο-κάλεσε μίς... Ὅ! αὐτὰ δὲν εἶνε πολὺ καθαρά... Καὶ τί ἀπό-γινε ὁ δούξ; Κανέναν δὲν τὸν εἶδε πουθενά... Τὴν ἴδια στιγμὴν τὸ ἀμάξι, στὸ ὁποῖο ἦσαν ζεμένα τέσ-σερα ἄλογα, ξεκινοῦσε... Ἡ συνοδεία εἶχε χωριστῇ σὲ δύο

ἀποσπάσματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα πῆγαινε μπροστὰ καὶ τὸ ἄλλο ἐρχόταν πίσω ἀπὸ τὴς δυὸ ταξιδιώτισσας ποῦ κρατιόν-τουσαν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ὡ! ναί! ἔλεγε ἡ Μαρία ντ' Ἀθενέλ. Ὁ Θεὸς ἄς μοῦ δώσῃ τὴν προστασία του καὶ τὴν βοήθειά του.

— Ἀγαπημένη ἀδελφὴ, τῆς ἀπάντησε ἡ Ἑλλεν Μέρου, — γιὰτὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ἄλλη ταξιδιώτισσα, — ὁ πατέρας μου νοιάθει ἀπέραντη λατρεία γιὰ μένα καὶ χάρις στὴ μεγαλὴ του δυναμὶ ὡς λόρδου - ἀρχιδουκῆς τῆς Ἀγγλίας εἶμαι βέβαιη πῶς θὰ μπορέσω νὰ πετύχω τὴν ἀναβολὴ τῆς ἐκτε-λέσεως τοῦ συζύγου σας. Ὡ κυρία, σὰς λυπᾶμαι... καὶ σὰς ζηλεύω συγχρόνως, γιὰτὶ εἰς ἐστὶς βέβαιη γιὰ τὴ λατρεία ἐκείνου ποῦ ἀγαπᾶτε... Ὁ ἔρως του μόνο μποροῦσε νὰ τοῦ προκαλέσῃ μιά τέτοια τρομερὴ κρίσις ζηλοτυπίας... Ἐνῶ ἐγὼ ...ἡ δυστυχισμένη...

— Δυστυχισμένη Ἑλλεν... Φτωχὴ συντριμμένη καρδιά... Ἀ! κρατᾶμε κι' ἡ δυὸ στατέρους πολὺ θαρεῖς γιὰ τοὺς ἀδύ-νατους ὧμους μας...

— Πηγαίνετε ἀφοῦα στὴν αὐλὴ τῆς Γαλλίας, ἀδελφὴ μου! εἶπεν ἡ μυλαῖδη, σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της. Συναντήστε ἐκεῖ τὴν βασίλισσα Μαρία Στούαρτ κι' εἶμαι βέβαιη πῶς θὰ μεσολαβήσῃ στὴ βασίλισσα Ἑλισάβετ γιὰ νὰ χάρισῃ τὴ ζωὴν στὸν ἀγαπημένον σας Βάλτερ...

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἀκούσῃ!...

Μερικὲς μέρες πέρασαν. Στὸν πύργον τῆς Κομπιέννης — τῇ θερινῇ διαμονῇ τῶν βα-σιλέων τῆς Γαλλίας — κατὰ τὴν ὥραν τῶν βασιλικῶν ἀκρόα-σεων, οἱ αὐλικοὶ φαίνονται σάν νὰ περιμένουν κάποιον θλι-βερό γεγονός...

Μέσα στὴς ἀπέραντες αἰθούσας μιλοῦν μὲ σιγανὴ φωνή...

«Ὅλων τὰ πρόσωπα εἶνε ἀνησυχᾶ... Ὁ νεαρὸς μονάρ-χης τῆς Γαλλίας, Φραγκίσκος II τὸν Βαλδουί, πεθαίνει...

Ὡστόσο ἡ σύζυγός του, ἡ γλυκεῖα βασίλισσα Μαρία Στούαρτ, πνιγνόντας τὸν πόνο τῆς ψυχῆς της, εὐδόκησε νὰ δεχθῇ τὴν Μαρία ντ' Ἀθενέλ...

Ἐνα γλωσσὸ χαμόγελο φαίνεται στὰ χεῖλιά της μόλις θλέ-πει τὴν Σκωτικὴν ἀρχιδουκίσσαν... τὴν συμπαιδιάτισσάν της...

Μὰ ἀμέσως κατόπιν μιά ἐκφρασις μεγάλου πόνου ἀπλῶ-νεται στὸ πρόσωπό τοῦ τόσο ὥρατο, τὸ τόσο σιγνητικὸ αὐτῆς τῆς βασίλισσας τῶν δεκαοχτὼ χρόνων ποῦ λατρεῖται τὸν νεαρόν κι' εὐγενικό της σύζυγον καὶ ποῦ τὸ μετὰ τῆς φαίνε-ται κιόλας ἐτοιμὸ νὰ φορέσῃ τὸν ἀκάνθινον στέφανον τοῦ μα-κροῦ καὶ τρομεροῦ μαρτυρίου, ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ δια-μαντείου στεμματος ποῦ φορεῖ τώρα.

«Ἀλλοιμῶν!... Τὰ μάτια της, θωλωμένα ἀπὸ τὴν ἀγωνία, δείχνουν καθαρὰ τὴν πάλην μεταξὺ τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀ-πελπίσεως ποῦ γίνεται μέσα στὴν ψυχὴ της αὐτὴ τὴν ὥρα ποῦ ἐγκατέλειπε γιὰ μιά στιγμὴ τὸ προσκέφαλό τοῦ ἐτοι-μοθάνατου συζύγου της...

— Ὁ βασιλεὺς εἶνε καλύτερα! Ὁ βασιλεὺς θὰ ζήσῃ! τῆς γίγαν προ ὀλίγου κι' οἱ γιατροὶ ποῦ περιποιοῦνται τὸν δυστυχι-σμένο ἡγεμόνα, τὸν ὁποῖον ὥστόσο τρώει ἡ τρομερὴ κι' ἀδύ-σωντη φθίσις τῶν πνευμόνων.

Καὶ παίρνοντας κομπόζιον γιὰ μιά στιγμὴν, ὄνθεκε ν' ἀ-κούσῃ τὴν πυροδεσποῖνάν τοῦ Ἀθενέλ, ἡ ὁποία τῆς διηγῆ-ται τὴς τρομερῆς συμφορῆς ποῦ τὴν χτύπησαν...

Ἡ Μαρία ἱκετεύει τὴν νεαρὴ βασίλισσαν... ἐπικαλεῖται τὴν μεσολαβησὶν τῆς γιὰ νὰ σώσῃ ἐκεῖνον ποῦ εἶνε ὅλη τῆς ἡ ζωὴ... τὸν Βάλτερ τῆς... Κι' ἐκμνησμένη ἀπὸ τὴν διήγησιν τοῦ ἴδιου της τοῦ μαρτυρίου, στὸ τέλος πέφτει γονατιστῇ, τραυλίζοντας:

Συγχωρῆστε με, μεγαλειότητά... Συγχωρῆστε αὐτὸ τὸ θέαμα τοῦ πόνου μίαν δυστυχισμένην γυναῖκα ποῦ σὰς παρουσιάζω... Μὰ ὑπέφε

τάχτε τὰ δάκρυά μου... Θὰ εὐδοκήσετε νὰ πῆτε μιά λέξι ἐλπίδας στὴν ἀπαρηγόρητη σύζυγό;... Βασίλισσα δυνατὴ, εὐσπλαχνισθὲτε μιά δυστυχισμένη μητέρα...

Ἡ Μαρία Στούαρτ ἔκανε ἕνα ὄμμα μπροστά.
— Σηκωθῆτε, κυρία! εἶπε μὲ τὴ γοητευτικὴ καὶ γεμάτη συμμόνοια φωνὴ τῆς. Ἐκάνετε καλὰ πού σκεφθῆκατε νὰ ζητήσετε τὴν συνδρομὴ μου... Κόρη τῆς Σκωτίας κι' ἐγὼ διατηρῶ μιά εὐλαβικὴ ἀνάμνησι γιὰ κάθε τί πού σχετίζεται μὲ τὴν πατρίδα μου!... Καί, ἀνάμεσα στίς μεγάλες οἰκογένειες τῆς Σκωτίας, δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω οὐτε τοὺς Μελρόζ, τῶν ὁποίων εἴστε τὸ μαργαριτάρι, οὐτε τοὺς Ἀβενέλ, τῶν ὁποίων ὁ εὐγενικός σας σύζυγος εἶνε ὁ πιὸ λαμπρὸς θαλασσός... Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ εἴστε βέβαιη ὅτι σὰς ἀγαπῶ κι' ὅτι θὰ χρησιμοποίησω ὅλη τὴ δύναμι πού διαθέτω γιὰ νὰ σώσω τὸν μεγαλόψυχο Βάλτερ... Βρίσκομαι ἐπάνω στὸν θρόνο, καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας δὲν θὰ μπορέσει νὰ ἀρνηθῇ στὴν βασιλικὴ τῆς ἐξαδέλφῃ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Σκωτίας τὴ ζωὴ ἑνὸς μεγάλου ἱππότη...

Ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ, γοητευμένη, ἐκστατικὴ, ἀκουγε τὶς κατηγορηματικὲς αὐτὲς ὑποσχέσεις καὶ ψιθυροὶ εὐχαριστίας ἀνέβαιναν στὰ χεῖλη τῆς χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ διατυπώσῃ τὴ χαρὰ πού πλημμύριζε τὴν πληγμένη καρδιά τῆς.

— Ναί! ἔξακολούθησε ἡ Μαρία Στούαρτ. Μπορεῖτε τώρα νὰ ξαναγυρίσετε χωρὶς κανένα φόβο γιὰ τὸν σύζυγό σας στ' ἀγαπημένα θρονά τῆς Σκωτίας μας... Ἡ σωτηρία τοῦ ἱππότη Βάλτερ ντ' Ἀβενέλ εἶνε καθῆκον ἱερὸ γιὰ μένα... κι' ἀπόψε κιόλας θὰ στείλω ἑκτακτὸ ἀγγελιαφόρο στὴν Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας.

Μὰ ἔξαφνα ἡ νεαρὴ βασίλισσα στάθηκε κι' ἔγινε κατὰ χλωμή...

Ἐνας πένθιμος θόρυβος πλημμύριζε κι' ἀπλώνονταν σιγά-σιγά τὸν βασιλικὸ πύργο τῆς Κομπιένης.

Οἱ αὐλικοί, ξεχνώντας κάθε ἐθιμοτυπία, ἔμπαιναν κατὰ δεκάδες στὴν αἴθουσα τῶν ἀκροάσεων. Δάκρυα φαίνονταν στὰ μάτια ὧν... Στεναγμοὶ ἀκούγοντο...

— Τί εἶνε;... Τί σημαίνουν αὐτά;... Κύριοι, τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ Μαρία Στούαρτ, νοιώθοντας ἕνα τρομερὸ προαίσθημα νὰ τῆς σφίγγῃ τὴν καρδιά.

Ἐνας γηραιὸς Σκωτσέζος εὐπατρίδης γονάτισε τότε μπροστά τῆς καὶ χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι του, τῆς ἀπάντησε:

— Ἀλλοίμονο, Μεγαλειότητά-τη!... Ὁ Βασιλεὺς...

— Ὁ βασιλεὺς!... τραύλισε ἡ Μαρία Στούαρτ. Τελειώστε, κύριε...

— Μολοντὶ κανέναν ἀπὸ τοὺς γιατροὺς δὲν προέβλεπε αὐτὴν τὴν ξαφνικὴ ἐπιδείνωση, ἔξακολούθησε ὁ εὐπατρίδης, ἡ κατάστασι τοῦ βασιλέως χειροτέρευσε ἀπτόμα... Ἐπαθε... συγκοπή...

Ἡ Μαρία Στούαρτ δὲν ἀκουσε περισσότερα...

Σὰν τρελλὴ ὤρμησε πρὸς τὸν βασιλικὸ κοιτῶνα...

Οἱ γιατροὶ παραμέρισαν μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ πόνο... Καί, στὸ κρεβάτι μὲ τοὺς ψηλοὺς στύλους, τὸ τοποθετημένο ἐπάνω σὲ θάβρο σὰν θρόνος, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος Ιὸς τῆς παρουσιάστηκε πελιδνός, μὲ τὰ μάτια κλειστά, νεκρὸς πειά!...

Ἡ Μαρία Στούαρτ ρίχτηκε ἐπάνω του, πῆρε τὸ ὠραῖο του κεφάλι μέσα στὰ τρεμάμενα χέρια τῆς καὶ ἀπέθεσε ἕνα φίλημα στὰ χεῖλη του, τὰ παγωμένα κιόλας.

— Φραγκίσκε! στεναξε. Φραγκίσκε μου... πολυαγαπημένε μου!... Σὺναι!... Ἡ μικρούλα σου Μαρία εἶν' ἐδῶ!...

Ἡ δυστυχισμένη δὲν ἦταν πειὰ παρά μιά γυναῖκα... Κι' ὁ συζυγικός τῆς πόνος ἐξέπασε σ' ἕνα σπαραχτικὸ στεναγμό... Τέλος, ἔχασε τὶς αἰσθήσεις τῆς καὶ σωριάστηκε στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ.

Ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ, πού τὴν εἶχε ἀκολουθήσει, γονάτισε καί, μ' ἕναν ἀπέραντο σεβασμὸ, πῆρε μέσα στὰ χέρια τῆς τὸ

ἀξιολάτρευτο κεφάλι τῆς δυστυχισμένης βασίλισσας τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Σκωτίας.

— Χαίρε, σύντομη χαρὰ μου! ψιθύρισε, Μὰ κι' ἐγὼ πῶς μου βασίλισσα, πληγώθηκες θανάσιμα... Ὁ εἶμας μου μὲν, ἀφοῦ σέρνω ἐξοπία μου τὴν δυστυχία!

Ὁ μέγας τελετάρχης τῆς Αὐλῆς πλησίασε τὴν συζυγίαν ἐν τῇ βασιλικῇ κλινῇ.

Ἀνέθηκε στὸ θάβρο τῆς, κύτταξε μιά στιγμὴ τὴν βασίλισσα κι' ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τοὺς αὐλικοὺς καὶ τὸν γονατιστὴ, φώναξε μὲ φωνὴ θραεὶα κι' ἐπίσημη:

— Κύριοι! Ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε!

— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς! ἀπάντησαν οἱ εὐπατρίδαι.

XIV

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Ἀς ἀφήσουμε τὶς θλιθερὲς αὐτὲς σκηνὲς γιὰ νὰ γυρίσουμε πίσω, τὴ στιγμὴ πού, ὕστερα ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴν θούλη τοῦ αἵματοδοξαμένου πανδοχέως Τζῶν Ρόου, ὁ πλεμιστὰς τοῦ γενναίου Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ, μετέφερε τὸν πληγμένο ἀρχηγὸν τοῦ γειτονικοῦ μοναστηρίου.

Ἐκείνη τὴ νύκτα, μετὰ τὸ ἔσπερινό, οἱ μοναχοὶ τοῦ μοναστηρίου αὐτοῦ εἶχαν ἀναβροῦ τρωθὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ γιουμένου τοῦς γιὰ νὰ σκορπῇ τί μέτρα ἀμύνης ἔπρεπε νὰ ληθῇ ἐναντίον τοῦ ἱεροῦ Κρίστι, ὁ ὁποῖος ταλαιπώρησε ἡνὶκά νὰ τοὺς ζητήσῃ λύση νὰ τοὺς ἀφήνῃ νὰ κινῶνται λεύθερα στὰ περὶχωρα.

Κανένας ἔδινε τὴ γωνία τοῦ σύμφωνοι μὲ τὴν ἰσορροπία του. Ἄλλοι συνιστοῦσαν σύνεσι καὶ ἄλλοι πόλεμον κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν πολεμιστῶν τοῦ Ἀβενέλ.

Ὁ μοναχὸς καθονομοῦσε εἶπε σὲ μιά στιγμὴ ὁρμή φτά;

— Πρέπει νὰ σὺλλεξομεν ἐκ τὸν τὸν καταραμένο πολεμιστὴ καὶ νὰ τὸν θάλομεν πάλιν μὲ ψωμί καὶ νερὸ ἐν εἰρήνῃ αἰῶνα!

— Ἀδελφε! Ἰάκωβε, τὸ πᾶν τῆς ὁ γιουμένου, ἔπειτα πῶς εἶνε, ἂν δι' ἀδυναμία λα πολλὸ δύσκολο νὰ σὺλλεξομεν μὲ τὸν ἀγρίον αὐτὸν πολεμιστὴ;

Ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος, πελώριος καὶ τετραπύργος, ναχὸς, ἐτοιμαζόταν νὰ διαταγῇ, ὅταν ἔξαφνα ἐπὶ τῇ χτυπήματα στὴν πόρτα τῆς νύκτ. ἔκαναν τοὺς καλονομοῦσαν ν' ἀναπηδήσουν στὰ σκοτεινὰ τοῦς.

— Ποιὸς ἰσχυρὸς νὰ χτυπᾷ τέτοια ὥρα; ρώτησε ὁ γιουμένου χλωμαίνοντας. Θεέ μου!... Παραβιάζουν τὴν πόρτα! Ἀδελφε! Ἰάκωβε, πῆγαινε λοιπὸν νὰ δῆς!

Μὰ ὁ πελώριος μοναχὸς, πού προηγουμένως ἔκανε τολμηρὸ, εἶχε τρυπώσει πίσω ἀπὸ τὸ στασίδι του καὶ κοίταζε τὰ πρῶτα χτυπήματα. Καί μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε πῆγε:

— Ἐγὼ!... Ἐγὼ!... Μά... — Ναί, ἐσύ! Βιάσου!... Ἀλλοῖως οἱ καταραμένοι χτυπᾶνε θὰ τὰ γκρεμίσουν ὅλα...

Ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος τράβηξε τρέμοντας πρὸς τὴν πόρτα τοῦ μοναστηρίου.

Ὅταν ἔφτασε μπρὸς τὴν μεγάλην πόλη, ξεναγήθηκε ἀπὸ τὸν θάβρο του, βλέποντας τὸν ἀδελφὸ-θυρωρὸν τὸν ἀποθηκάρχο καὶ μερικοὺς ἄλλους καλογέροντας νὰ εἰσέλθουν πῶνται συγκεντρωμένοι ἐκεῖ.

— Νὰ μὴν ἀνοίξωμὲ! φώναξε ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος, θρωποὶ πού χτυπᾶν ἐστὶ, δὲν μπορεῖ παρά νὰ εἰσέλθουν, τοῦ ὁποίων ἡ παρουσία θὰ βεβηλώσῃ τὸ ὅλον αἶμα ρος...

Ὅλοι ἐπιδόκίμασαν τὰ λόγια του...

Ὁ Φραγκίσκος Β'

(Παλιὰ γραβίρ)

Μὰ ἀπ' ἔξω τὰ χτυπήματα, γινόντουσαν ὁλοένα καὶ πιο δυνατὰ καὶ συνοδευόντουσαν τώρα ἀπὸ τρομερὲς θλαστή-μεις...

Ξαφνικά, ὅμως, ὁλος αὐτὸς ὁ θόρυβος ἔπαψε ὡς διὰ μαγείας.

Ὁ ἀδελφὸς ἀποθηκάρχο πού ἦταν πιωμένος, τόλμησε τότε νὰ χωσῇ τὴ μύτη του στὸ φεγγίτη τῆς πόρτας.

— Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ἄς μᾶς βοηθήσῃ! φώναξε κάνοντας πίσω τρομαγμένος. Εἶνε οἱ σύντροφοι τοῦ Κρίστι!... Τί θέλουν πάλι ἀπὸ μᾶς... Βαστάτε καλά, σεις οἱ ἄλλοι!... Ἐγὼ παῶ νὰ κλείσω τὰ ὑπόγεια κελλάρια μου.

— Ἐρχομαι κι' ἐγὼ νὰ σὲ βοηθήσω! φώναξε ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος περιτρώος.

Κανένας νὰ μὴ κουνηθῇ! ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ ὠρυσμένη φωνὴ τοῦ ἡγουμένου, ὁ ὁποῖος εἶχε πᾶει μόνος του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν αἰτία ὧλου αὐτοῦ τοῦ θορύβου.

Καθὼς δὲν ἀκούγαν πειὰ τίποτε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς πόρτας, οἱ μοναχοὶ ὑπάκουσαν.

Κατόπιν, ὁ ἡγούμενος πῆγε κι' αὐτὸς καὶ κύτταξε ἀπὸ τὸ φεγγίτη.

— Παναγία Παρθένο, λυπήσου μας! ψιθύρισε ἀμέσως. Αὐτοὶ οἱ δαίμονες ξεριζώσαν μιά ἱτιά. Τὴν σέρνουν ὡς ἐδῶ...

Θέλουν νὰ τὴν χρησιμοποιοῦν γιὰ καταπέλτι στὴν πόρτα... Ἀνοίχτε γρήγορα!... Ἀλλοῖως οἱ καταραμένοι θὰ μᾶς σφάξουν ὅλους καὶ θὰ θάλουν φωτιά στὸ μοναστήρι!...

Τρέμοντας συγκορμῶς, ὁ ἀδελφὸς-θυρωρὸς ἔσπευσε νὰ χωσῇ ἕνα τεράστιο κλειδί στὴν κλειδωνιά. Μὰ ὁ φόβος τοῦ τὸν ἔκανε ν' ἀργῇ κι' ἐστὶ οἱ πολεμιστὰς πρόφτασαν νὰ καταφέρουν τὸ πρῶτο τοὺς χτύπημα ἐναντίον τῆς πόρτας. Συγχρόνως, ἡ κραυγὴς ξανάρχισαν...

Τὸ πρῶτο ὅμως αὐτὸ χτύπημα συνέπεσε μὲ τὴ στιγμὴ πού ὁ θυρωρὸς εἶχε κατορθώσῃ νὰ μισανοίξῃ τὴν πόρτα. Ἐστὶ τὰ φύλλα τῆς ἀνοίξαν μόνον τοὺς μὲ μιά ὀρμὴ καὶ μιά δύναμι, ὥστε ἀναποδογύρισαν τὸ θυρωρὸ.

Αὐτὸς, πέφτοντας, ἔριξε κάτω τὸν ἡγούμενο πού βρισκόταν πίσω του. Ὁ ἡγούμενος παρέσυρε στὴν πῶλη τὸν ἀδελφὸ Ἰάκωβο, ὁ ὁποῖος, καθὼς γαντζώθηκε ἀπὸ τὸν διπλάνο του καλόγερο, κατρακύλησε κι' αὐτός.

Οἱ Σκωτσέζοι πού ὤρμησαν μέσα μαινιασμένοι, στάθηκαν καθὼς εἶδαν ὅλους αὐτοὺς τοὺς καλογέροντας πού εἶχαν σωριαστῇ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ προσπαθοῦσαν νὰ σηκωθοῦν ἀπάνω, θαρανασθενάζοντας.

Ἐξέπασαν τότε σ' ἀσυγκράτητα γέλια, πού συμπλήρωσαν τὸ φόβο τῶν καλογέρον, τῶν ἀδυνάτων θυμάτων τους! Μὰ, καθὼς ἀντίκρυσαν τὸ φοβερὸ μὲ τὸν πληγμένο ἀρχηγὸν τοῦ, τὸ ὁποῖο εἶχαν ἀποθέσει σὲ μιά γωνιά, σώτισαν ἀμέσως.

— Μὰ τὸν Ἅγιο Πατρίκι! φώναξε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς. Ἐστὶ λοιπὸν, ἄξιτοι καλόγεροι τοῦ διαβόλου, δέχεστε ἕναν πληγμένο; Εἰσαάστε Χριστιανοὶ ἢ Τούρκοι!... Αἷμα καὶ φωτιά!...

Οἱ πολεμιστὰς τοῦ Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ προχώρησαν ἀπειλητικοί, θρίζοντας καὶ θλαστήμωντας... Νέος πανικός ἀπλώθηκε στούς καλογέροντας, ἀπ' τοὺς ὁποῖους ἄλλοι τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια κι' ἄλλοι ἔπεσαν κάτω γονατιστοί.

Μονάχα ὁ ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκωθῇ ἐν τῷ μεταξύ, διατήρησε κάπως τὴν ψυχραιμία του.

— Σταθῆτε! φώναξε. Ἀλλοῖως θὰ σὰς καταραστῶ ὡς τὴν τρίτη γενεὰ σας!... Ἄν ἔχετε πληγμένο μαζί σας, ἀναλαμβάνω νὰ τὸν περιποιηθῶ!

Ὁ ἀρχηγὸς μας εἶνε πληγμένος! φώναξαν οἱ πολεμιστὰς.

Κατὰρα! ψιθύρισε σιγὰ ὁ ἡγούμενος. Πρέπει λοιπὸν νὰ σώσω τὸν Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ!

Διοτάζει; ρώτησε ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Κρίστι, κάνοντας μιά ἀπειλητικὴ χειρονομία.

— Ὁχι! Δὲν διστάζω πειὰ! ἀπάντησεν ὁ ἀδελφὸς Ἰωσήφ Ἰωσήφ μ' ἐμπνέει! Ἀκούστε ὅλοι, τέκνα μου!

Ὁ ἡγούμενος ἤξερε πόσο ἦταν ἀπλοϊκὴ ἡ καρδιά καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῶν τῶν ἀγρίων πολεμιστῶν.

Ἦξερε πόσο εὐκόλα μποροῦσε νὰ τοὺς συγκινήσῃ μὲ μιά προσπονητικὴ μεγαλοψυχία.

— Ὁ Κρίστι μὲ ἔκανε μεγάλᾳ κακὰ! ἔξακολούθησε. Ὁ πολεμὸς τὸ φτωχικὸ μας μοναστήρι νὰ τοῦ προμηθεύῃ διὰ τῆς θίας ἀρνιά, χοίρους καὶ πουλερικά!... Μὰ θέλω νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα!... Θὰ χρησιμοποίησω τὶς γνώσεις μου γιὰ νὰ τὸν κάνω καλόν... Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ... Πρέπει ὅμως μονάχα αὐτὸς νὰ μὴ στὸ μοναστήρι... Ἀποσυρθεῖτε ὅλοι σας!... Ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρο, ἀναλαμβάνω νὰ τοῦ σώσω τὴ ζωὴ!...

— Ἀναλαμβάνεις νὰ τοῦ σώσης τὴ ζωὴ; ρώτησε δύσπιστα ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Κρίστι. Μεγάλᾳ λόγῳ εἶπες, κύρ ἡγούμενε! Ὁ ἀρχηγὸς μας ἔχει ἀγγιχθῇ ἀπὸ τὸν Μαῦρο Ἀνθρωπο...

— Τὸ ἀναλαμβάνω! βεβαίως ὁ ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ρίξει μιά ματιά στὶς πληγὲς τοῦ Κρίστι. Ἄν ὁ Μαῦρος Ἀνθρωπος τὸν ἀγγίξει, θὰ τὸν ἐξορκίσω!...

Οἱ πολεμιστὰς τοῦ Ἀβενέλ συμβουλευτῆκαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὸ βλέμμα... Ἡ στάσις τοῦ ἡγουμένου τοὺς ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη... Καὶ δέχτηκαν...

Η Μαρία Στούαρτ

πνεῦμα αὐτῶν τῶν ἀγρίων πολεμιστῶν. Ἦξερε πόσο εὐκόλα μποροῦσε νὰ τοὺς συγκινήσῃ μὲ μιά προσπονητικὴ μεγαλοψυχία.

— Ὁ Κρίστι μὲ ἔκανε μεγάλᾳ κακὰ! ἔξακολούθησε. Ὁ πολεμὸς τὸ φτωχικὸ μας μοναστήρι νὰ τοῦ προμηθεύῃ διὰ τῆς θίας ἀρνιά, χοίρους καὶ πουλερικά!... Μὰ θέλω νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα!... Θὰ χρησιμοποίησω τὶς γνώσεις μου γιὰ νὰ τὸν κάνω καλόν... Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ... Πρέπει ὅμως μονάχα αὐτὸς νὰ μὴ στὸ μοναστήρι... Ἀποσυρθεῖτε ὅλοι σας!... Ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρο, ἀναλαμβάνω νὰ τοῦ σώσω τὴ ζωὴ!...

— Ἀναλαμβάνεις νὰ τοῦ σώσης τὴ ζωὴ; ρώτησε δύσπιστα ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Κρίστι. Μεγάλᾳ λόγῳ εἶπες, κύρ ἡγούμενε! Ὁ ἀρχηγὸς μας ἔχει ἀγγιχθῇ ἀπὸ τὸν Μαῦρο Ἀνθρωπο...

— Τὸ ἀναλαμβάνω! βεβαίως ὁ ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ρίξει μιά ματιά στὶς πληγὲς τοῦ Κρίστι. Ἄν ὁ Μαῦρος Ἀνθρωπος τὸν ἀγγίξει, θὰ τὸν ἐξορκίσω!...

Οἱ πολεμιστὰς τοῦ Ἀβενέλ συμβουλευτῆκαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὸ βλέμμα... Ἡ στάσις τοῦ ἡγουμένου τοὺς ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη... Καὶ δέχτηκαν...

Ἦξερε πόσο εὐκόλα μποροῦσε νὰ τοὺς συγκινήσῃ μὲ μιά προσπονητικὴ μεγαλοψυχία.

— Ὁ Κρίστι μὲ ἔκανε μεγάλᾳ κακὰ! ἔξακολούθησε. Ὁ πολεμὸς τὸ φτωχικὸ μας μοναστήρι νὰ τοῦ προμηθεύῃ διὰ τῆς θίας ἀρνιά, χοίρους καὶ πουλερικά!... Μὰ θέλω νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα!... Θὰ χρησιμοποίησω τὶς γνώσεις μου γιὰ νὰ τὸν κάνω καλόν... Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ... Πρέπει ὅμως μονάχα αὐτὸς νὰ μὴ στὸ μοναστήρι... Ἀποσυρθεῖτε ὅλοι σας!... Ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρο, ἀναλαμβάνω νὰ τοῦ σώσω τὴ ζωὴ!...

— Ἀναλαμβάνεις νὰ τοῦ σώσης τὴ ζωὴ; ρώτησε δύσπιστα ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Κρίστι. Μεγάλᾳ λόγῳ εἶπες, κύρ ἡγούμενε! Ὁ ἀρχηγὸς μας ἔχει ἀγγιχθῇ ἀπὸ τὸν Μαῦρο Ἀνθρωπο...

— Τὸ ἀναλαμβάνω! βεβαίως ὁ ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ρίξει μιά ματιά στὶς πληγὲς τοῦ Κρίστι. Ἄν ὁ Μαῦρος Ἀνθρωπος τὸν ἀγγίξει, θὰ τὸν ἐξορκίσω!...

Οἱ πολεμιστὰς τοῦ Ἀβενέλ συμβουλευτῆκαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὸ βλέμμα... Ἡ στάσις τοῦ ἡγουμένου τοὺς ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη... Καὶ δέχτηκαν...

Ἦξερε πόσο εὐκόλα μποροῦσε νὰ τοὺς συγκινήσῃ μὲ μιά προσπονητικὴ μεγαλοψυχία.

— Ὁ Κρίστι μὲ ἔκανε μεγάλᾳ κακὰ! ἔξακολούθησε. Ὁ πολεμὸς τὸ φτωχικὸ μας μοναστήρι νὰ τοῦ προμηθεύῃ διὰ τῆς θίας ἀρνιά, χοίρους καὶ πουλερικά!... Μὰ θέλω νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα!... Θὰ χρησιμοποίησω τὶς γνώσεις μου γιὰ νὰ τὸν κάνω καλόν... Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ... Πρέπει ὅμως μονάχα αὐτὸς νὰ μὴ στὸ μοναστήρι... Ἀποσυρθεῖτε ὅλοι σας!... Ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρο, ἀναλαμβάνω νὰ τοῦ σώσω τὴ ζωὴ!...

— Ἀναλαμβάνεις νὰ τοῦ σώσης τὴ ζωὴ; ρώτησε δύσπιστα ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Κρίστι. Μεγάλᾳ λόγῳ εἶπες, κύρ ἡγούμενε! Ὁ ἀρχηγὸς μας ἔχει ἀγγιχθῇ ἀπὸ τὸν Μαῦρο Ἀνθρωπο...

— Τὸ ἀναλαμβάνω! βεβαίως ὁ ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ρίξει μιά ματιά στὶς πληγὲς τοῦ Κρίστι. Ἄν ὁ Μαῦρος Ἀνθρωπος τὸν ἀγγίξει, θὰ τὸν ἐξορκίσω!...

Οἱ πολεμιστὰς τοῦ Ἀβενέλ συμβουλευτῆκαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὸ βλέμμα... Ἡ στάσις τοῦ ἡγουμένου τοὺς ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη... Καὶ δέχτηκαν...

Ἦξερε πόσο εὐκόλα μποροῦσε νὰ τοὺς συγκινήσῃ μὲ μιά προσπονητικὴ μεγαλοψυχία.

— Ὁ Κρίστι μὲ ἔκανε μεγάλᾳ κακὰ! ἔξακολούθησε. Ὁ πολεμὸς τὸ φτωχικὸ μας μοναστήρι νὰ τοῦ προμηθεύῃ διὰ τῆς θίας ἀρνιά, χοίρους καὶ πουλερικά!... Μὰ θέλω νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα!... Θὰ χρησιμοποίησω τὶς γνώσεις μου γιὰ νὰ τὸν κάνω καλόν... Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ... Πρέπει ὅμως μονάχα αὐτὸς νὰ μὴ στὸ μοναστήρι... Ἀποσυρθεῖτε ὅλοι σας!... Ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρο, ἀναλαμβάνω νὰ τοῦ σώσω τὴ ζωὴ!...

— Ἀναλαμβάνεις νὰ τοῦ σώσης τὴ ζωὴ; ρώτησε δύσπιστα ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Κρίστι. Μεγάλᾳ λόγῳ εἶπες, κύρ ἡγούμενε! Ὁ ἀρχηγὸς μας ἔχει ἀγγιχθῇ ἀπὸ τὸν Μαῦρο Ἀνθρωπο...

στον αδελφό 'Ιάκωβο, που περισσότερο πεθαμένος παρά ζωντανός απ' το φόβο του, μουρμούριζε μία προσευχή και σταυροκοπούταν.

— Τι είν' αυτό το παληόμυτρο; Έκανε ο Κρίστι τεντώνοντας τα μάτια του. Σάν θώιδι από τα λειβάδια μας μού φαίνεται.

— 'Ιησού Χριστέ! τραύλιος ο μοναχός, προσβεβλημένος απ' αυτόν τον χαρακτηρισμό.

— 'Α! όχι... εξακολούθησε ο Κρίστι. Είν' ένας καλόγερος. Βρίσκομαι λοιπόν στην κατοικία του Σατανά...

— Κύριε καπετάνιε, τόλμησε να πη ο αδελφός 'Ιάκωβος, είσατε στο μοναστήρι του Αγίου 'Ιωσήφ.

— Ο Κρίστι ξέσπασε σε δυνατά γέλια.

— 'Η φάρσα είν' ωμορφη! είπε. 'Ε λοιπόν, έστω! 'Ακου, καλόγερε... Δόσε μου να πιώ... 'Εχω την κόλασι με όλες τις φωτιές στο λαρύγγι μου... Νά πιώ, σου είπα, γιατί μά το Σατανά...

— Νά!... Είν' ένα πιστό που ο σεβασμιώτατος ηγούμενός μας έφτιαξε επίτηδες για σάς.

— Ο πολεμιστής μούσκεψε τα χείλη του στην κούπα που ο αδελφός 'Ιάκωβος του παρουσίασε τρέμοντας σύγκορμος. Μά άμέσως την πέταξε μακριά και την έκανε κομμάτια, ενώ ο μοναχός, τρελλός απ' το φόβο του, είχε μαζευτή σε μία γωνιά του κελλιού.

— Πούφ! φώναξε ο Κρίστι. Τι άηδία αυτό το φάρμακο! Κρασί!... Θέλω κρασί!... 'Αληθινό κρασί, θωμοκαλόγερε!...

— Ο αδελφός 'Ιάκωβος έτρεξε άμέσως να τ' ναφέρει δλ' αυτά στον ηγούμενο. Προς μεγάλη του δέ έκπληξι, εκείνος τον διέταξε να δώση στον Κρίστι ό,τι του ζητούσε.

— Έτσι σε λίγο ξαναπαρουσιάστηκε στο κελλί του Κρίστι φορτωμένος μπουτίλιες. Τώρα ο αδελφός 'Ιάκωβος είχε κάνει κουράγιο. Κάθισε κοντά στον καπετάνιο και τη στιγμή που εκείνος γέμιζε ένα πελώριο κύπελλο, ο αδελφός, 'Ιάκωβος, έπρότεινε γελώντας έν' άλλο κύπελλο που είχε φέρει μαζί του και είπε:

— Το να πίνη κανένας μόνος φέρνει δυστυχία!... Στην ύγεια σας!...

Φαίνεται πως ο Κρίστι φάνηκε πολύ γενναιόδωρος στο κρασί. Γιατί δυό ώρες κατόπιν, τὰ χαράματα, την ώρα που έπρεπε να σημάνη ο δρβρος, ή καμπάνα του μοναστηριού, έμεινε βουβή... Ο αδελφός 'Ιάκωβος ο κωδωνοκρούστης, ροχάλιζε μακαρίως!...

Τό σκάνδαλο ήταν μεγάλο για το μοναστήρι κι' ο ηγούμενος απόφασισε να στείλη έναν άλλο καλόγερο κοντά στον ηγούμενο.

Μά ο Κρίστι κυριεύθηκε από μία τρομερή όργη κι' έδιωξε όλους τους καλόγερους που του έστειλαν, ως ότου άναγκάστηκε να του ξαναστελούν τον καλό αδελφό 'Ιάκωβο.

Από τότε, ή ζωή έγινε άφορητη στο μοναστήρι. Από το κελλί του πληγωμένου άντηχούσαν θακκικά τραγούδια και, σε κάθε στιγμή, ο ηγούμενος καλούσε τους δυστυχισμένους μοναχούς στο παρεκκλήσιο για να κάνουν μετάνοιες και να εξαγνίσουν τον άγιο αυτόν τόπο που τον έδεβήλωνε αυτός ο καταραμένος ο Κρίστι.

Έν τώ μεταξύ, ο ηγούμενος είχε άναγκασθή να έγκαταλείψη την ιδέα του να κρατήση τον πολέμαρχο αιχμάλωτο.

Έθλεπε πως ο Κρίστι άρρωστος, πληγωμένος, κατάκοιτος, άνάγκαιε και τους πιο γενναίους από τους μοναχούς να το θάζουν στα πόδια. Τι θα γινόταν λοιπόν όταν θα θεραπευόταν;

— Ένα θράδυ ο Κρίστι κατάλαβε πως όλες του ή δυνάμεις είχαν επανέλθει. Μονάχα ο άδμος του του πονούσε ακόμα. Μά

θιάζονταν να θγη έξω, να τρέξη στο πανδοχείο του Τζάν Ρόμπυ με την έλπίδα να θρη εκείνον που είχε πυροβολήσει έναντιόν του.

Σηκώθηκε όρθιος, τέντωσε τὰ μέλη του, και παρ' όλες τους πόνους που έννοιθε, μπορούσε να καθάλληση. Διότι λοιπόν να του πάνε στην αλλη του μοναστηριού, το άσπρη του, που οι σύντροφοί του φεύγοντας του το είχαν αφήσει στο μοναστήρι.

— Έπειτα είπε και του σερβίρισαν ένα πλούσιο γεύμα και του ξανάδωσε όλες του τις δυνάμεις.

— Γειά σου, μάστρο ηγούμενε! φώναξε τότε στον άδελφό. Τά κρασιά σου είνε καλά, τὰ πουλερικά σου τρυφερά. Δε θα ξεχάσω ποτέ την φιλοξενία σας και σου ύποσχομαι να σου κάνω συχνές επισκέψεις για να σ' ευχαριστήσω.

— Μην κάνετε αυτόν τον κόπο, άφέντη Κρίστι...

— Ναί! Ναί!... Θα ξανάρθω!... 'Εγώ δεν είμαι άφέντης!...

— Ο άδελφός έσκυψε καρτερικά το κεφάλι του και ψέφισε από μέσα του:

— Θεέ μου, γεννηθήτω το θέλημά Σου... 'Απομάκρυνε όμως αυτή την πληγή από τον Οίκον των ταπεινών Σου δούλων, από τον Οίκον Σου, Κύριε...

— Ο καπετάνιος άνέθηκε στο άλογό του μ' εύκολία κι' έπειτα από μία στιγμή άπομακρυνόταν καλπάζοντας.

Οι μοναχοί έθγαλαν τότε έναν στεναγμό άνακούφισης. Μά μόλις ο Κρίστι προσπέρασε την πόρτα του μοναστηριού, ο ηγούμενος έκάλεισε τον αδελφό 'Ιάκωβο και του είπε:

— Πήδηξε άμέσως στη φοράδα σου που έβαλαν και την έψωσαν συγχρόνως με το άλογο του καταραμένου αυτού άντου... Νά τον πάρης έσπύσω... 'Αν σε δη, δεν θα τον έβρεις σε ύποψίες, άφου έσένα μόνο άνεχόταν δίπλα του... Νά θη που πάει!...

— Παρ' όλο τον τρόπο του — γιατί ο Κρίστι θά τον σκότωνε άσφαλώς άν τον έπιανε να τον κατασκοπεύη, ο αδελφός 'Ιάκωβος, θέλοντας και μη, καθάλλησε τη φοράδα του και ξαπολύθηκε πίσω από τον τρομερό Κρίστι.

XV

ΕΝΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

— Ο αδελφός 'Ιάκωβος ήταν μεθυσμένος όταν άρχισε να πα-
ρακολουθώ τον Κρίστι κι' άπο-
πνοι της μέθης του έδιναν λίγο
κουράγιο.

— Ο ούρανός ήταν καθαρός
κι' ή έξοχη γαλήνια. Τό σπην-
ρι έλαμπε σ' όλη του τη λαμπ-
ρότητα.

— Ο μοναχός χτυπούσε τη φο-
ράδα του μ' ένα μικρό ραβδί
κι' άφηνε μεγαλοπρεπώς να
κρέμονται τα ποδάκια του που
άγγιζαν σχεδόν το έδαφος.

— Από μακριά, έβλεπε την φη-
λή σιλουέττα του καπετάνιου
που χανόταν προς τη δύση του
τοπίου. Κι' ο αδελφός 'Ιά-
κωβος πήρε κι' αυτός το δρόμο
του μύλου, όπου έφτασε έσως
από δυό ώρες, άφου έόδιασε ό-
σο μπορούσε πιο άργα, με την
έλπίδα να χάση τὰ ίχνη του
Κρίστι.

— Η έλπίδα του όμως αυτή δια-
ψεύτηκε.

— Ο μύλος που για την άσπρη
φο τοποθεσία του, για τη δύση
αυτή του τοπίου και για τη λαμπ-
ρότητα των μύλων του, λεγόταν
της σελήνης, του άσπρου, του
στα περίχωρα ο 'Ωμορφος Μύ-
λος, θροισκόταν όχι μακριά α-
πό το πανδοχείο του Τζάν Ρό-
μπυ, στην άλλη όχθη του ποτα-
μου, σε σκατωμένο έδαφος.

— Όσο το μέρος ήταν πεντα-
μοδί και θλιβερό στην άγληκη όψη
όπου ήταν το πανδοχείο, τόσο
το τοπίο ήταν γλυκό και γο-
τευτικό γύρω απ' το μύλο.

— Ένα σπάνιο πορτραίτο του Φραγκίσκου Β', συζύγου
της Μαρίας Στούαρτ.

(Ακολουθεί)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΙΓΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΑΛΤΑΝΤΑΝ

— Δεν μπορώ να σε καταλάβω, ά-
γαπητή μου, έλεγε ή Παυλίνα Λαντι-
γιόν στη φίλη της Μαρσέλ Σουνταί.
Είσαι νέα, ωραία, πάμπλουτη... Και
 όμως έρχομαι σήμερα έδω, σήμερα,
 που είνε ή έορτή σου, και σε βρίσκω
 τόσο θλιμμένη... Τό σαλόνι σου είνε
 γεμάτο από τὰ πιο έκλεκτά λουλού-
δια, αλλά τὰ μάτια σου θολωμένα α-
πό την λύπη. Γιατί; 'Ο άντρας σου σε
 αγαπάει και σε περιποιείται πάντα...
 Μπορείς να είσαι περήφανη γι' αυ-
τόν. Είν' ένας από τους μεγαλύτε-
ρους έπιχειρηματίες της χώρας μας.
 Σε κάθε μεγάλη οικονομική ή βιο-
μηχανική ύπόθεση, βλέπει κανείς τόνωμά του... Ποιά γυ-
ναίκα δεν θάθελε νάχη ένα τέτοιον σύζυγο; Νά, σήμερα
 το πρωί, όπως μου είπες πρό όλίγου, σου πρόσφερα για τή
 γιορτή σου ένα τσέκ έκαστο χιλιάδων φράγκων... Μία πε-
 ρισσία όλοκληρη δηλαδή...

— Γιατί λοιπόν είσαι τόσο με-
λαγχολική;... Γιατί κλαίς; Μην
 είσαι άδικη προς την τύχη σου,
 Μαρσέλ! Φοβάμαι μήπως θελή-
 ση να σε τιμωρήση γιατί δεν μέ-
 νεις λυπημένη απ' αυτή...

— Η Μαρσέλ Σουνταί χαμογέ-
 λασε λυπημένη. 'Η γυναίκα αυ-
τή, παρ' όλο τον μεγάλο πλούτο
 της, είχε μείνει άπλη, όπως τον
 καιρό που ήταν φτωχή. Δεν έ-
 θλεπε τίποτε άλλο από τον σύ-
 ζυγό της, τον όποιο λάτρευε. 'Ο
 άντρας της, το πιάνο της και τὰ
 αγαπημένα της βιβλία ήταν ή
 μοναδικές της χαρές. Για όλα
 τάλια πράγματα άδιαφορούσε
 έντελως.

— Δεν είμαι άδικη, καλή μου
 φίλη, άπάντησε. Ξέρω ότι πρέ-
 πει να θεωρώ τον εαυτό μου ευ-
 τυχημένο. 'Αλλά, όσο πιο ευ-
 τυχημένος είνε κανείς, τόσο πιο
 πολύ τρέμει για την εύτυχία του.
 Για να είνε μία εύτυχία άληθινή,
 δεν πρέπει νάνε έφήμερη, πρέπει
 να βαστήξη... 'Εγώ τη δική μου
 εύτυχία την σφυγμομετρού συχνό-
 τατα. Κι' όταν βλέπω τό σφυγ-
 μό της εξασθενημένο, κυριεύομαι
 από μεγάλο φόβο...

— Σήμερα το πρωί ακριβώς δο-
 κίμασα ένα τέτοιο φόβο... 'Ω!
 δεν είνε σπουδαίο τό ποάγμα και
 θά γελάσης ίσως μαζί μου...
 'Αλλά τό θεωρώσα αυτό σαν ένα
 προμήνυμα, σαν ένα κακό σημά-
δι... Γι' αυτό με βρήκες λυπημέ-
 νη, όταν ήρθες... Θα σου εξηγη-
 θώ καλύτερα, κι' έλπίζω να με
 καταλάβεις... 'Ακου...

— Πρό δέκα χρονών, ο Πάω κι'
 έγώ παντρευτήκαμε... Δεν είχα-
 με πενήτα. 'Εκείνος ήταν ένας
 άσημαντος τραπεζίτικός υπάλ-
 ληλος με μισθό μικρό κι' έγώ,
 για να τον βοηθάω στα έξοδα
 του σπιτιού, έδινα μαθήματα πιάνο.

— Ένα βροχερό βράδυ γύρισα
 στο σπίτι κουρασμένη κι' άκεφη.
 'Ο Πάω ήταν κιόλας εκεί. Είχε
 όμως ύφος πολύ παράξενο: κρα-

τούσε τό ένα χέρι του κρυμμένο πίσω στην
 πλάτη του και φαίνόταν χαρούμενος σαν
 παιδί. 'Εξαφνα μ' άγκάλιασε από τη μέση
 και μου έβαλε κάτω απ' τη μύτη ένα μπου-
 κέτο μενεξέδες του ένός φράγκου. Με φί-
 λησε κατόπιν με λαχτάρα και μου εύχθήθη
 κε: «Χρόνια πολλά!»

— 'Αλήθεια, είν' ή γιορτή μου σήμερα!
 φώναξα εξαφνιασμένη. Τό είχα ξεχάσει...

— Ναί, άγάπη μου, είν' ή γιορτή σου...
 ή όποια όμως πέφτει πάντα στην χειρότε-
 ρη έποχή... τέσσερες μέρες πρό τό τέλος
 του μηνός, στην μεγαλύτερη άπειναιρία
 μας...

— Έπειτα ο Πάω μ' έβαλε να καθίσω στά
 γόνατά του και, κυττάζοντάς με τρυφερά στα μάτια, πρό-
 σθεσε:

— 'Αγαπημένη μου Μαρσέλ, πότε θα μπορέσω να σου
 προσφέρω για τή γιορτή σου ένα κολλιέ από όμορφα μαρ-
 γαριτάρια;

— Έίδα τότε στο βλέμμα του
 μία τόσο δυνατή λάμψη θλίψεως,
 ώστε σημάτισα άμέσως στην πε-
 ποίθησι ότι μία μέρα θά μου
 πρόσφερε όπωσδήποτε και τὰ
 μαργαριτάρια. Και φίλησα τό
 φτωχό μπουκετάκι των μενεξέ-
 δων, τό όποιο, σου όρκίζομαι,
 προτιμούσα απ' όλα τὰ μαργα-
 ριτάρια και τὰ διαμάντια του
 κόσμου, φτάνει να έμεινε πάντα
 δική μου ή καρδιά του συζύγου
 μου.

— Και που βρίσκεται τώρα αυ-
 τό τό μπουκετάκι, ύστερ' από δέ-
 κα χρόνια; ρώτησε ή Παυλίνα
 Λαντιγιόν.

— Τό έχω στο συρτάρι μου, ά-
 πάντησε ή Μαρσέλ, μαζί με διά-
 φορα άλλα ένθύμια των περα-
 σμένων... Νομίζω ότι τό πέτα-
 ξα; 'Ακου τώρα την συνέχεια...

— Πέρασαν δυό-τρία χρόνια κι'
 ο Πάω κι' έγώ βρισκόμαστε στην
 Αργεντινή. 'Ο άντρας μου είχε
 μυστηί έκεί κάτω κάποιαν έπι-
 κερδή έπιχειρήσι. Ξέρεις τί άν-
 τύχη που έχει και πόσο πεισι-
 κός είνε στην όμλία του!...

— Κα-
 τάρθωσα λοιπόν να συγκεντρώση
 κεφάλαια από μερικούς φίλους
 του, φώναξε για τήν 'Αργεντινή
 και μέσα σε δυό χρόνια ο Πάω
 είχε κατορθώσει να κερδίση για
 λογαριασμό του πέντε όλόκλη-
 ρα εκατομμύρια.

— Έτσι όταν ήρθε ή έορτή
 μου, μου πρόσφερε τό μαργα-
 ριτάνιο κολλιέ, που έέρεις. 'Η
 μουνα βέβαια εύτυχισμένη... 'Ο-
 στόσο ο Πάω δεν μου είχε χαρί-
 σει τὰ μαργαριτάρια με τό ύφος
 με τό όποιο μου είχε χαρίσει άλ-
 λοτε τό μπουκετάκι των μενεξέ-
 δων... Τότε ντρεπόταν, μου είχε
 ζητήσει συγγνώμη για τό δώ-
 ρατό δώρο του, ενώ τότε είχε
 πάρει ένα περήφανο, ένα ύπερ-
 πεντικό ύφος... δικαιολογημένο βέ-
 βαια. 'Όσοσο με αγαπούσε πάν-
 τοτε, αλλά δεν άπληρε λόγος να
 με λυπάται πειρά, γιατί δεν εί-

— Έξαφνα μ' άγκάλιασε από τη μέση και μου πρόσ-
 φερε ένα μπουκετάκι μενεξέδες...

χαμε οικονομικές στενοχώριες...

— "Επειτ' από δυο χρόνια ακόμα, ξαναγυρίσαμε πολύ

πλούσιοι στο Παρίσι... Ο Πάωλ είχε γίνει ένας μεγάλος επιχειρηματίας κ' η τύχη εξακολουθούσε να του χαμογελάει... Ήταν όμως τώρα τρομερά πολυάσχολος. Είχε διαρκώς συμβουλία, συνεντεύξεις, έκανε ταξίδια... στα όποια όμως δεν μ' έπαιρνε πειά μαζί του... Το αυτοκίνητό του τον περίμενε πάντα με τη μηχανή αναμμένη...

— Τα βράδια βγαίναμε έξω μαζί... Στην πραγματικότητα όμως δεν είμαστε μαζί, γιατί ο Πάωλ είχε διαρκώς το μυαλό του στις υποθέσεις του. Όταν γυρίζαμε στο σπίτι, έπεφτε άμέσως να κοιμηθώ λίγες ώρες, γιατί το πρωί στις οχτώ έφταναν οι γραμματείς του και ξανάρχιζε ή δουλειά...

— "Ενα πρωί —συνέχισε η Μαρελ— τον άκουσα να τηλεφωνή έκνευρισμένος σ' ένα μεγάλο κατάστημα γουναρικών και να δίνει μία παραγγελία. Έκείνες τις ημέρες, με είχε ακούσει να λέω ότι θα ήθελα να έχω ένα μαντώ από ζιμπελίνα ή από έρμινα... δεν θυμόταν τί ακριβώς από τα δυο.

— Να στείλετε άμέσως και το ένα και το άλλο στην κυρία μου για να διαλέξει, έλεγε στο τηλέφωνο. Μην άργήσετε όμως γιατί αύριο το πρωί έχει την έορτή της...

— Δεν είχε πειά, βλέπεις, διαθέσιμο καιρό για να διαλέξει μόνος του το δώρο του για μένα... Ένα τηλεφώνημα κ' όλα τελειώσαν...

— Παραπονιέσαι λοιπόν; είπε η Παυλίνα Λαντιγιόν. Μά είναι τόσο άραιο το μαντώ σου από ζιμπελίνα! Στοιχίζει τουλάχιστον σαράντα χιλιάδες φράγκα!

— Θέλεις ν' ακούσεις και την συνέχεια; ρώτησε η Μαρελ. Είναι πολύ σύντομη. Τον επόμενο χρόνο, ήρθε πάλι η μέρα της γιορτής μου. Ο Πάωλ μπήκε το πρωί στο δωμάτιό μου, χωρίς να κλείση την πόρτα πίσω του, με φίλησε βιαστικά και μου είπε:

— Σου εύχομαι, αγαπημένη μου, χρόνια πολλά κ' ευτυχισμένα. Με συγχωρείς που δεν σου αγόρασα κανένα δώρο, αλλά είμαι πνιγμένος στη δουλειά... Νά, πάρε αυτό το μικρό πορτοφόλι... Είναι δικό σου... Μ' αυτά που έχει μέσα, μπορείς ν' αγοράσεις ό,τι θέλεις...

— Και με άφησε άμέσως για να γυρίσω στο γραφείο του! Το πορτοφόλι είχε μέσα πενήντα χιλιόφραγκα... Άλλοί μου!... Πενήντα φριχτά χαρτονομίσματα, πενήντα άψυχα κομμάτια χαρτί που είχαν περάσει από τόσα χέρια!

— Είσαι πολύ δύσκολη, Μαρελ! διέκοψε πάλι η Παυλίνα. Πόσο θα ήθελα κ' εγώ να μου έκανε ένα τέτοιο δώρο ο γκρινιάρης ο άντρας μου, την ημέρα της γιορτής μου...

— Και τώρα, αγαπητή μου Παυλίνα, ξανάπε η Μαρελ, έρχόμαστε στη σημερινή μέρα. "Ω! παραπονιόμουν για τα περουνά πενήντα χιλιάδικα. Τουλάχιστον εκείνα τα είχε μετρήσει ο Πάωλ, τα είχε πληρώσει, τα είχε βάλει μέσα στο πορτοφόλι... Είχαν όπωσδήποτε κάτι δικό του... Σήμερα μας... "Ω! σήμερα...

— Ο άντρας μου το πρωί ήταν άπασνολημένος περισσότερο από κάθε άλλη μέρα... Τηλεφωνούσε, συνεννοείτο, υπαγόρευε επιστολές... Η πόρτα του γραφείου του ήταν μισάνοιχτη... Σέ κάποια στιγμή, βλέποντάς με να περνάω απ' έξω, έτρεξε και με πρόφτασε... Δεν του έμεναν, βλέπεις, ούτε πέντε λεπτά διαθέσιμα για νάρθη ως το δωμάτιό μου... Με τράβηξε λίγο παράμερα και μου είπε, έκνευρισμένος από τη δουλειά:

— Είναι η γιορτή σου σήμερα, Μαρελ... Δεν το ξέχασα... Πρέπει να παραδεχτής τουλάχιστον πως δεν ξεχνώ ποτέ τη γιορτή σου... Μονάχα που η δουλειές μου μου άπορροφούν όλες τις ώρες μου και δεν μου μένει στιγμή ελεύθερη... Νά, πάρε αυτό έδω και αγόρασε ό,τι θέλεις...

— Και βγάζοντας το καρνέ του τσέκ, έγραψε βιαστικά πάνω έναν αριθμό, εκατό χιλιάδες φράγκα! "Επειτα έκοψε το τσέκ, μου το έβαλε στο χέρι και ξαναγύρισε στο γραφείο του, για να συνεχίση την υπαγόρευση ενός γράμματος σάν να μη την είχε διακόψει καθόλου!

— "Ενα τσέκ!... "Εδωσε ένα τσέκ σέ μένα, την γυναίκα μου!... Ένα τσέκ που πρέπει να το εξαργυρώσω στην Τράπεζα!... Ένα τσέκ σάν αυτά που δίνω εγώ στη ράφτρα μου ή στον παπουτσιή μου...

— Τό καταλαβαίνεις αυτό! "Ω! πόσο άξιζε το παλινό εκείνο μπουκετάκι με τους μενεξέδες το ένος φράγκα μου!... Και πως καταστρέφει το χρήμα και τα πιο όμορφα πράγματα... Έχω δίκιο λοιπόν να μην είμαι χαρούμενη...

— Ναι, Μαρελ! ψιθύρισε η Παυλίνα αναστενάζοντας.

ΠΙΕΡ. ΒΑΛΑΝΤΑΝΙ

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τό «Μπουκέτο» εξέδωκε μέχρι σήμερα χάρη των γνωστών του μίαν σειράν άριστουργηματικών μυθιστορημάτων.

Τά μυθιστορήματα αυτά δύνανται να τα προμηθευθούν οι άναγνώσται μας παρά το Κεντρικό Πρακτορείο 5 φημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης», Εορπίδου 8 και των έν ταίς επαρχίαις υποπρακτορείων του.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» του 'Αλέξανδρου Κάρ.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του 'Αλέξανδρου Δουμά (νιού)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του 'Αββά Προβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» της Ντελλά.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του Α. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» της Ντελλά.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» του Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» του Έντμουντ Σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» του κόμπερ ντε Σεμουά.
- 12) «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» του 'Οκτ. Φογιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» του Πάωλ Φεβάλ.

Τάς επωτέρω παλαιότερας εκδόσεις του «Μπουκέτο» είναι οι άναγνώσται μας με δρ. 5 διά τας 'Αθήνας και δρ. 4 διά τας επαρχίαις, να τάς προμηθευθούνται από τα γραφεία μας, δόδε Γερμανού Π. Πατρών 5 β'.

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» του Στήβενσον.

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» της Σάμας Λάγκερλεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» του Ερ. Μυρζέ.

«Η ΣΟΝΙΑ» της Γκρεβίλ.

Και «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» του Έντμουντ Πόε.

(Δύο τόμοι, έκαστος δρ. 5 διά τας 'Αθήνας και 6 διά τας 'Επαρχίαις).

Και τά όκτώ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

που τιμώνται δρ. 25, πρὸς 5 δρ. 25. Έκαστον διά τας 'Αθήνας και 6 διά τας 'Επαρχίαις, ελεύθερα ταχυδρομικώς.

Διά τό 'Εξωτερικόν επί πλέον τά ταχυδρομικά έξω ελδοποιούνται όμως οι άναγνώσται μας, ότι τά βιβλία αυτά πρέπει να τά ζητήσουν απ' εσθειας από τα γραφεία μας, καθ' όσον δεν θα σταλδωσιν εις τά κατά τόπους πρακτορεία των έφημερίδων.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

Ο Μικαέλ Αίντερσον ήταν γνωστός σ' όλόκληρο το Σικάγο για την μισανθρωπία του και την φιλαργυρία του. "Αν και εκατομμυριούχος, δεν έδινε ποτέ πεντάρα σέ κανένα. Άγαπούσε το χρυσάφι για το χρυσάφι και τά μάτια του έλαμπαν όταν έπιανε στά χέρια του τό πολύτιμο μέταλλο. Η επίπλωσις του μεγάρου στο όποιο κατοικούσε ήταν πολύ κοινή και κανέναν πινελιάς, κανένα κομψοτέχνημα δεν τό στόλιζε.

Τό ίδανικό του εκατομμυριούχου ήταν να έχη χρήματα, όσο τό δυνατόν περισσότερα χρήματα. "Ετσι, ο γέρο φιλαργυρος δεν συναναστρεφόταν κανένα γιατί οι φίλοι συνηθίζουν να ζητάνε χρήματα που δεν τά επιστρέφουν ποτέ και ή κοσμικές σχέσεις μάς αναγκάζουν να κάνουμε έξοδα.

Ο κ. Αίντερσον δεν είχε παρά ένα μόνο υπηρέτη, ο οποίος ήξερε ότι με την παραμικρή κλοπή που θα έκανε, ο αφέντης του θα τον έδιωχνε άμέσως. Ο εκατομμυριούχος μετρούσε ακόμα ως και τά κομμάτια της ζάχαρης που ήσαν μέσα στη ζαχαρέρα. Ο κ. Αίντερσον δεν μιλούσε ποτέ στο Στέφεν, εκτός από τις διαταγές που έδινε, και άπαιτούσε, κάθε βράδυ, ο υπηρέτης του να πηγαίνη να πλυνθή στην κάμαρή του, που ήταν στο άπάνω πάτωμα του μεγάρου. Τού είχε πη μάλλον ότι αν, για οποιήδηποτε λόγο, έβγαине από την κάμαρή του μετά τις δέκα, θα τον απέλυε άμέσως.

"Αν ο εκατομμυριούχος επέμενε τόσο να μένη μόνος, τό έκανε γιατί κάθε βράδυ πριν κοιμηθώ, ήθελε να μετρήσθ τά χρήματα που είχε σ' ένα χρηματοκιβώτιο χαμένο στον τοίχο του γραφείου του χωρίς να έχη κανένα μάρτυρα.

Με χαρακτηριστικά φωτισμένα, με μάτια που έλαμπαν από χαρά βύθιζε τά χέρια του στην κάσσα και τά τραβούσε γεμάτα χρυσά νομίσματα.

Τί χαρά που ένιωθε αναδεδυόνας αυτά τά ναπολεόνια, τις χρυσές στερλίνες, τά δολλάρια... Τά άπλωνε έπειτα σ' ένα τραπέζι και τά μετρούσε, και τά ξαναμετρούσε...

Μία μέρα ο κ. Αίντερσον φώναξε τον υπηρέτη του και του έδωσε μιάς έβδομάδος άδεια.

— Έχω ανάγκη να μείνω μερικές μέρες μόνος, τού είπε. Σου δίνω λοιπόν την άδεια να πάς να μείνης τις ημέρες αυτές στη Νέα Υόρκη κοντά στους γονείς σου...

Ο Στέφεν —έτσι τον έλεγαν τον υπηρέτη— κάθουσαισμένος για την άδεια, ούτε αναρωτήθηκε καν γιατί ο κύριός του ζητούσε να μείνη μόνος κ' έσπευσε να την χρησιμοποιήσθ.

Όταν ξαναγύρισε δεν άντελήθη καμμία μεταβολή ούτε στο μέγαρο, ούτε στις συνήθειες του εκατομμυριούχου.

Ξανάρχισε την υπηρεσία του και ένας χρόνος πέρασε έτσι. Ο Στέφεν, βαρυστημένος έν τώ μεταξύ νά υπηρετή τέτοιον αφέντη, άρχισε να ψάχνη να βρη άλλη θέση, όταν συνέβη ένα άπρόοπτο γεγονός.

Ξαφνικά, ο κ. Αίντερσον εξαφανίστηκε, χωρίς να μπορέσθ να μάθθ κανείς τί άπόγινε.

Ο υπηρέτης τον είχε αφήσει τό προηγούμενο βράδυ να κοιμηθθ στην συνηθισμένη του ώρα. Την άλλη μέρα, στις οχτώ το πρωί, είχε χτυπήσει στην πόρτα της κάμαρης του κυρίου του για να τον ξυπνήσθ, σύμφωνα με την διαταγή που είχε. Μά, έπειδη δεν λάβαινε άπάντησι, μπήκε στην κάμαρή και είδε τό κρεββάτι άδειανό.

Ο Στέφεν δεν άνησύχησε στην άρχή. Σκέφτηκε ότι ο κύριός του θα είχε κάποια εργασία και βγήκε πολύ νωρίς έξω.

Μά βράδυασε χωρίς να φανή πουθενά ο εκατομμυριούχος.

Τρομαγμένος, άνήσυχος, ο υπηρέτης έπήγε και συμβουλευτήκε τον άστυνόμο, γιατί ήταν πρώτη φορά, από τότε που βρισκόταν στην υπηρεσία του κ. Αίντερσον, που συνέβαινε ένα τέτοιο πράγμα.

Ο άστυνόμος ήξερε τό μίσος που, από την φιλαργυρία του, ο εκατομμυριούχος είχε σκορπίσει γύρω του. Γι' αυτό συλλογίστηκε άμέσως ότι δεν ήταν άπιθανό να είχε διαπραχθθ κανένα έγκλημα. Θά είχαν παρασεί τον κ. Αίντερσον σέ καμμία ένεδρα, θά τον σκότσασαν για να τον ληστέψουν και κατόπιν θά εξαφάνισαν τό πτώμα του.

Διέταξε λοιπόν να γίνουν έρευνες. Μά δυο μέρες πέρασαν χωρίς να διαφωτισθ καθόλου τό μυστήριο της εξαφάνισως του εκατομμυριούχου. Τότε ο άστυνόμος κάλεσε τό Σάμ "Αβερσον, τον περίφημο ντετέκτιβ, και τού άνέθεσε την υπόθεσι.

Ο ντετέκτιβ εξέτασε διά μακρών τον Στέφεν και τον έβαλε να τού διηγηθθ κάθε λεπτομέρεια για τη ζωή του κυρίου του. Ο δυστυχισμένος υπηρέτης έτρεμε μήπως ύποψιαστούν αυτόν για τό έγκλημα, μά, από την πρώτη στιγμή, ο Σάμ "Αβερσον σχημάτισε την πεποίθησι πως ήταν άθώος.

Κατόπιν, ο Σάμ έρεύνησε όλόκληρο τό μέγαρο κ' έβαλε ν' άνοίξουν τό περίφημο χρηματοκιβώτιο!

Πράγμα περίεργο!... Τό χρηματοκιβώτιο αυτό δεν περιείχε τίποτε, εκτός από μερικά χαρτιά χωρίς σημασία. Ούτε τό παραμικρό χρυσό νόμισμα δεν υπήρχε εκεί. Και τό πράγμα γινόταν ακόμα πιο παράδοξο, γιατί όλοι οι τραπέζιται του Σικάγου, που ρωτήθηκαν σχετικώς, κατέθεσαν ότι ο κ. Αίντερσον πήγαινε καθημερινώς και άλλαζε μετοχές και τίτλους με χρυσά νομίσματα, χωρίς όστόσο να κάνη καμμία κατάθεσι σ' αυτούς.

Ο εκατομμυριούχος δεν είχε παρά τό χρηματοκιβώτιο που βρισκόταν σπύτι του και αυτό ήταν έντελώς άδειο.

"Υπήρχε σ' όλην αυτή την ιστορία ένα τρομερό μυστήριο, που ο Σάμ άρκίστηκε να τό διαφωτίσθ.

«Σίγουρα», σκέφτηκε, ο κ. Αίντερσον θα έχη έξω από την πόλη καμμία κατοικία, όπου καύει τούς θησαυρούς του. Θά έβγαυε, φαίνεται, από τό μέγαρο του άραγ τη νύχτα. Μά τον παραμόνεψαν εκεί κακοποιοί που ήξεραν τό μυστικό του και άφού τον σκότσασαν, τον λήστεψαν.

Μά ή υπόθεσις αυτή κατέρρευσε γρήγορα. Οι πόλικοι που ήσαν σκόποι στο όρθεο όπου ήταν τό μέγαρο του εκατομμυριούχου, κατέθεσαν ότι ο κ. Αίντερσον δεν έβγαине ποτέ από τό σπίτι του μετά την δύσι του ήλίου.

Τί είχε άπογίνει λοιπόν; Ο Σάμ, πολύ στενοχωρημένος, δεν ήξερε πειά τί να ύποθέσθ, όταν, έξαφνα, θυμήθηκε πως ο κ. Αίντερσον είχε δώσει πρό ενός έτους άδεια μιάς έβδομάδος στον υπηρέτη του. Ο ντετέκτιβ εξέτασε σχετικώς κ' έβρεθε ότι ο κ. Αίντερσον είχε καλέσει, κατά την διάρκεια της άπουσίας του υπηρέτη του, χίστες στο σπίτι του κ' έναν κλειθοποιό, ονομαζόμενον Άδάμ Κλάρκ, ο οποίος από τότε είχε φύγει κ' είχε πάει να εγκατασταθθ στον Άγιο Φραγκίσκο.

Στάθηκε άδύνατον να ξαναβρη τούς χίστες, μά έμαθε την διεύθυνσι του Άδάμ Κλάρκ και τού τηλεγράφησε να τον πληροφορήσθ τί έβδους εργασίες είχαν κάνει στο μέγαρο του κ. Αίντερσον.

Έπειτα, περιμένοντας την άπάντησθ του, άρχισε πάλι να έρευνά στο μέγαρο, λέγοντας στον άστυνόμο που τον συνάδευε:

(Συνέχεια στη σελίδα 51)

Τί χαρά που ένιωθε αναδεδυόνας αυτά τά ναπολεόνια...

ΙΑ ΑΘΑΝΑΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Le vie ΚΟΠΕΡΦΙΑΝΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Πρέπει πρώτα να μορφωθώ μόνος μου, Ντόρα, της απάντησα. Δεν ξέρω περισσότερα από σένα στα ζητήματα του σπιτιού, αγάπη μου.

— Ναί, μά εσύ μπορείς να μάθεις, γιατί είσαι πολύ-πολύ έξυπνος. Νά, θά ήθελα να πάω να μείνω έναν δλόκληρο χρόνο κοντά στην Άγνη.

Είχεν ενώσει τὰ χέρια της άπάνω στον ώμο μου, είχεν άκουμπήσει τὸ πηγούνι της άπάνω μου και τὰ γαλάζια της μάτια κύτταζαν γαλήνια τὰ δικά μου.

— Μά γιατί; τὴν ρώτησα.

— Γιατί εκείνη θά μπορούσε να με διδάξει. Μου φαίνεται ὅτι κοντά της θά μπορούσα να μάθω πολλά πράγματα.

— Όλα έρχονται στὸν καιρό τους, αγάπη μου. Ἡ Άγνη, ξέρεις, ήταν ὑποχρεωμένη να φροντίζει γιὰ τὸν πατέρα της πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι ήταν ἡ ἴδια ἡ Άγνη πού ξέρουμε τώρα.

— Θέλεις να με φωνάζεις μ' ἓνα ὄνομα πού θά σοῦ πῶ; ἔκανε ἡ Ντόρα χωρίς να κινήθῃ.

— Ποιό;

— Ἐνα ὄνομα ἀνόητο, ἀπάντησε κουνώντας τις μπουκλές της. Νά με λές: «Γυναίκα-παιδί».

Τὴν ρώτησα γελώντας τί ἰδιοτροπία της είχε ῥθῃ πάλι γιὰ νὰ θέλῃ νὰ τὴν λέω ἔτσι. Μου ἀπάντησε τότε ὑποχωρώντας στὸ σφίξιμο τοῦ μπράτσου μου γύρω ἀπ' τὴ μέση της, πράγμα πού ἔφερε τὰ γαλάζια της μάτια πῶς κοντά στὰ δικά μου.

— Δεν θέλω νὰ πῶ, μεγάλε ἀνόητε, ὅτι θά με φωνάζεις μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, μά θέλω νὰ με φαντάζεσαι ἔτσι. Ὅταν θά θέλῃς νὰ με μαλλώσης, θά λές: «Στὸ κάτω-κάτω ἡ Ντόρα μου εἶνε μιά γυναίκα-παιδί!» Ὅταν σὲ νευριάζω, θά λές πάλι: «Ἦξερα ἀπὸ καιρὸ ὅτι δὲν μπορούσε νὰ εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ μιά γυναίκα-παιδί!» Ὅταν θά θλίβεσαι θλίποντας πῶς δὲν εἶμαι ἐκεῖνο πού θά ήθελες νὰ ήμουν καί πού σίγουρα δὲν θά γίνω ποτέ, θά λές: «Παρ' ὅλ' αὐτά μ' ἀγαπάει ἡ μικρή μου ἀνόητη γυναίκα-παιδί». Καὶ ὅσο γι' αὐτὸ, εἶν' ἀλήθεια πῶς σ' ἀγαπᾶω πάρα πολύ...

Στὴν ἀρχὴ εἶχα πάρει τὸ πρᾶγμα στ' ἀστεία, μὴ μπορῶντας νὰ φαντασθῶ ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη ὅτι ἡ Ντόρα μιλοῦσε σοβαρά. Μ' αὐτὰ πού της εἶπα τότε με ὅλη τὴν εὐκρίνεια τῆς ψυχῆς μου, προκάλεσαν τόση χαρὰ στὴν τρυφερὴ καρδιά της, ὥστε τὸ πρόσωπό της ξανάρχισε νὰ γελάῃ πρὶν στεγνώσουν τὰ μάτια της πού ἔλαμπαν ἀπὸ δάκρυα. Ξανάγινε πάλι σὲ λίγο ἡ μικρούλα μου γυναίκα-παιδί καὶ, καθισμένη στὸ πάτωμα, πλάι στὸ κινεζικὸ σπιτάκι τοῦ Ζίπ, ἔκανε νὰ χτυπᾶνε ὅλα μαζί τὰ κουδούνια του, ἐνῶ ἐκεῖνος, ξαπλωμένος στὴν εἰσοδὸ τῆς φωληγᾶς του, ἔκλεινε τὰ μάτια του τεμπέλικα, πολὺ νυσταγμένος γιὰ ν' ἀπαντήσῃ στὰ παιγνίδια της.

Τὰ λόγια τῆς Ντόρας προκάλεσαν σὲ μένα θαθεῖα ἐντύπωση. Θυμᾶμαι τώρα αὐτὲς τις ἡμέρες τοῦ παρελθόντος καὶ προσκαλῶντας τοῦ κακοῦ τὸ ἄθωο πλάσμα πού ἀγαπᾶ τρυφερά νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν καταχνιά τῶν περασμένων καὶ νὰ γυρίσῃ πρὸς ἐμένα τὸ γοητευτικὸ της πρόσωπο, μπορῶ νὰ πῶ ἔδῳ ὅτι τὰ λόγια της ἔμειναν γιὰ πάντα στὴ μνήμη μου κι' ὅτι δὲν ἔκανα ποτέ τὸν κουφὸ σ' αὐτά.

Σὲ λίγο, ἡ Ντόρα με πληροφόρησε ὅτι θά γινόταν μιά πρώτη τάξεως οἰκοδόποινα. Ἀμέσως, ἔξυσε τὸ μολύβι της, ἀγόρασε ἓνα πελώριο τετράδιο γιὰ νὰ κρατᾶ τὸς λογαριασμούς της, πήρε θελόνια καὶ κλωστή καὶ ξανάρραψε τις σελίδες τοῦ βιβλίου τῆς μαγειρικῆς πού εἶχε ἔσκαψει ὁ Ζίπ καὶ ἔκανε μιά προσπάθεια πραγματικὰ ἥρωική «γιὰ νὰ γίνῃ φρόνιμη», καθὼς ἔλεγε. Μά οἱ ἀριθμοὶ τῶν λογαριασμῶν ὑπερθεωρούνταν κι' οὔτε πρόσθεσι μπορούσε νὰ κάνει, οὔτε ἀφαίρεσι. Κι' ὅταν κατάφερε νὰ γράψῃ με κόπο μερικοὺς λογαριασμούς στὸ τετράδιό της, ὁ Ζίπ ἀρχίζει τοὺς περιπάτους του ἀπάνω στὴν σελίδα, μουτζουρώνοντάς τα δικά!

Καμμιὰ φορὰ, τὸ θράδυ, ὅταν θρискόμουν σπῆτι κι' ἐρ-

γαζόμουν — γιατί ἔγραφα πολὺ τώρα κι' εἶχα ἀρχίσει νὰ ποκτῶ μιά σχετικὴ φήμη ὡς συγγραφεὺς — παρατοῦσε τὴ πέννα μου γιὰ νὰ κυττάξω τὴ γυναίκα μου πού προπο-

θοῦσε νὰ εἶνε φρόνιμη. Ἐν πρώτοις, ἔφερνε τὸ μεγάλο βιβλίο τῶν λογαριασμῶν της καὶ τὸ τοποθετοῦσε ἀπάνω στὴ τραπέζι, θγαζοντας ἓνα θαθὺ στεναγμό. Ἐπειτα τὸ ἀνοίγε-

στή σελίδα πού ὁ Ζίπ τὴν εἶχε κάνει ἀδιόραστη τὸ παρε-

σμένο θράδυ καὶ καλοῦσε τὸν ἔνοχο γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὰ ἔργα του. Τοῦ ἔλεγε μερικά ἐπιπληκτικά λόγια καὶ, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, τοῦ ἔσταζε μιά στάλα μελάνη στὴν ἀσπ-

τοῦ μουσουδιῶ τοῦ. Ὑστερα ἡ Ντόρα τὸν διέτασσε νὰ κομ-

μήθῃ ἀπάνω στὸ τραπέζι «σὰν λιοντάρι», πράγμα πού ἔπει-

ένα ἀπ' τὰ χαρίσματά του, ἀν καὶ ἡ ὁμοίότης, κατὰ τὴν γνῶμη μου, δὲν ήταν καὶ τόσο χτυπητή. Ἀν ήταν εὐδαι-

μος, ὁ Ζίπ ὑπάκουε. Τότε ἡ Ντόρα ἀρχίζει νὰ γράφῃ καὶ ἐ-

ρρίσκει μιά τρίχα στὴν πέννα της. Τὴν ἀφῆνε ἀμέσως κι' ἐ-

παιρνε μιά ἄλλη, μά ἔβλεπε ὅτι αὐτὴ δὲν ἔγραφε καλὰ. Ξανάπαιρνε μί' ἄλλη, ἀρχίζει πάλι νὰ γράφῃ καὶ ἔλεγε σι-

γανά: «Ὡ! πῶς τρίζει αὐτὴ ἡ πέννα! Θά νευρίσῃ τὸ Ντόντυ!...» Τότε παρατοῦσε ὁριστικὰ τὸ γράψιμο καὶ ἔ-

κλεινε τὸ βιβλίο τῶν λογαριασμῶν.

Εἶχα πολλὴ ἐργασία τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ πολλὲς ἐρω-

δες πού τις κρατοῦσα μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Εἶχα ἔκ-

κη; Κάθε ἄλλο παρὰ βέβαιος γι' αὐτὸ εἶμαι σήμερᾶ. Μά

ἀπὸ τρυφερότητα πρὸς τὴν γυναίκα μου, ἐνεργῶς ἐπο-

ἔξετάζω τώρα τὴν ψυχὴ μου καὶ ὅτι ἀνακαλῶμαι σ' αὐ-

τὴν, τὸ ἐμπιστεύομαι χωρὶς ἐπιφύλαξι σ' αὐτὲς τις σελίδες.

Εἶχα τότε στὸ θάθος τῆς καρδιάς μου τὴν ἐντύπωση καὶ

κάτι μού εἶχε ξεφύγει, ὅτι κατὰ μὲν ἔλειπε. Μά αὐτὴ ἡ ἐ-

τύπωση δὲν πίκραινε καθόλου τὴ ζωὴ μου. Ὅταν εἶχε κα-

λοκαιρία καὶ, κάνοντας τὸν περιπάτο μου μόνος, αὐτὸς ἐ-

ζοῦν τις καλοκαιρινὲς ἐκεῖνες ἡμέρες πού ἡ φύς μὴ φαι-

νόταν γεμάτη ἀπὸ τὴν νεανικὴ μου γοητεία, αἰσθανόμουν

ὅτι κατὰ μὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴν πραγματοποίηση τῶν ὀνειρῶν μου. Μά σκεφτόμουν ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ λαμπρὸ ἀχτινοβόλημα τοῦ

παρελθόντος, πού τίποτε δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἐπεκτείνῃ καὶ

στὸ μέλλον. Συχνὰ εὐχόμουν νὰ μπορούσε νὰ ἦταν γιὰ μένα

ἡ γυναίκα μου μιά σύμβουλος, νὰ ἔχῃ ἀρκετὸ χαρακτηρισ-

μὸ καὶ σταθερότητα γιὰ νὰ με ὑποστηρίξῃ καὶ νὰ με βοηθή-

σῇ νὰ τελειοποιηθῶ. Εὐχόμουν νὰ ἦταν προικισμένη μὲ δύναμη

γιὰ νὰ γεμίσῃ τὸ κενὸν πού μού φαινόταν πῶς ἐνοχλοῦσε

μερικές στιγμὲς ὀλόγυρά μου. Μά ἔλεγα ὅτι αὐτὸ θά ἦταν

μιά εὐτυχία πολὺ τελεία, πού, σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, δὲν μπο-

ρεῖ νὰ ὑπάρξῃ.

Ἔτσι λοιπὸν, εἶχα μόνος μου, χωρὶς νὰ τις μοιράζομαι

ὅλες τις ἐγνοιες τῆς ζωῆς μου. Τὸ νοικοκυριό μας καλὸ

κακό, ἔξακολουθοῦσε τὸν ἴδιο δρόμο. Εἶχα συνηθίσει σ' αὐ-

τὸ κι' ἡ Ντόρα, τὸ εἶχα προσέξει μ' εὐχαρίστησι, πολὺ σπῆ-

τινι στενωχωριόταν. Ἦταν εὐτυχισμένη κι' εὐθυμὴ με τὸν

παιδιάτικο τρόπο της, μ' ἀγαποῦσε τρυφερά κι' ἐρρίσκει τὴν

εὐτυχία στις συνηθισμένες της διασκεδάσεις.

Ὅταν ἡ συνειδήσεις στὸ Κοινοβούλιο παρατείνονταν

καὶ ξαναγύριζα, ἀργὰ τὴ νύχτα, μόλις ἡ Ντόρα ἀνοίγε

τὸ ἔθιμά μου δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ ἥσυχη, καὶ κατέβαινε πρὸς

τὰ τὰ σκάλα γιὰ νὰ με ὑποδεχθῇ. Ὅταν πάλι περιήναι στὸ

θράδυ μου γράφοντας στὸ σπῆτι, ἀγρυπνοῦσε γαλήνια στὸ

πλάι μου, ὅσο προχωρήμην κι' ἀν ἦταν ἡ ὥρα κι' ἔπει-

τα τόσο σιωπηλὴ ὥστε νόμιζα ὅτι εἶχε ἀποκοιμηθῇ. Μά πῶς

ὅταν σήκωνα τὸ κεφάλι, ἔβλεπα τὰ γαλάζια μάτια της κα-

τωμένα ἐπάνω μου μ' αὐτὸ τὸ γαλήνιο καὶ προσεγμένο ἔ-

φος, γιὰ τὸ ὅποιο μίλησα καὶ παραπάνω.

— Ὡ τὸ φτωχὸ μου παιδί! Πόσο εἶνε κουρασμένο! ἔ-

παιρνε ἓνα θράδυ, ἔλποντάς με νὰ παρατάω τὴν πέννα μου.

— Ὡ τὸ φτωχὸ μου κοριτσάκι! Πόσο εἶνε κουρασμένο! ἔ-

παιρνε τῆς ἀπάντησα. Αὐτὸ εἶνε τὸ πῶς ἀληθινὸ. Ἄλλοτε, ὅταν

μου, πρέπει νὰ πηγαίνῃς νὰ κοιμηθῇς... Εἶνε πολὺ ἀργὰ γιὰ

σένα.

— Ὅχι, μὴ με στέλνῃς νὰ κοιμηθῶ, με ἔκτενε ἡ Ντόρα

ζυγώνοντάς με. Σὲ ἔκτενε, μὴν τὸ κάνῃς αὐτό!

— Ντόρα!

Με μεγάλη μου ἔκπληξι, τὴν εἶδα νὰ γέρνῃ ἐπάνω στὸν ὦμο μου καὶ νὰ ξε-

σπᾶν σὲ λυγμούς.

— Δὲν εἶσαι καλὰ, ἀγαπημένη μου; Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη;

— Ὡ! εἶμαι πολὺ καλὰ, πολὺ εὐ-

τυχισμένη, ἀπάντησε ἡ Ντόρα. Μά τάξε μου ὅτι θά μ' ἀφήνῃς νὰ σὲ κυττάξω

ὅταν γράφῃς;

— Μά εἶνε θέαμα αὐτὸ, τὰ μεσάνυ-

χτα, γιὰ τὰ ὡμορφα ματάκια σου;

— Εἶνε πραγματικὰ ὡραία; ρώτη-

σε ἡ Ντόρα γελώντας. Μ' ἐνθουσιάζει αὐτὸ πού μου λές.

— Μικρούλα ματαιόδοξη!... της εἶπα. Μά δὲν ἦταν ματαιόδοξη αὐτὸ, ἦταν

μόνο ἡ ἀπλοϊκὴ χαρὰ πού της προκα-

λοῦσε ὁ θαυμασμός μου. Τὸ ἤξερα χω-

ρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῇ.

— Ἀν τὰ θρίσκη ὡμορφα, πές μου

ὅτι θά μπορῶ πάντα ν' ἀγρυπνῶ γιὰ

νὰ σὲ βλέπουν πού γράφεις; εἶπεν ἡ Ντόρα.

— Φοβάμαι ὅτι αὐτὸ θά τὰ κάνῃ νὰ

χάσουν τὴ λάμψι τους, Ντόρα!

— Ναί, ναί, ναί. Ἔτσι, κύριε σοφῇ,

δὲν θά με ἔξχνῃς ἐνῶ θά θρискεσαι θυ-

μισμένος στοὺς σιωπηλοὺς στεναγμούς σου... Καὶ κατὰ ἄλλο... Ὡ ἤθελα νὰ

σὲ βοηθῶ τὴν ὥρα πού γράφεις.

— Πῶς; ρώτησα ξαφνιασμένος.

— Νά, θά σοῦ κρατᾶω τις πέννες.

Θά ήθελα κατὰ νὰ κάνω κατὰ τις μα-

κρῦες ὥρες πού ἐργάζεσαι τόσο. Θέλεις

λοιπὸν νὰ κρατᾶω τις πέννες σου;

Ἡ ἀνάμνησις τῆς θελκτικῆς της χα-

ρᾶς ὅταν της εἶπα ναί, μού φέρνει ἀ-

κόμα δάκρυα στὰ μάτια.

Τὴν ἐπομένη φορὰ, ὅταν κάθησα νὰ

γράψω, — κι' αὐτὸ γινόταν πάντοτε

ἀπὸ τότε, — ἡ Ντόρα θρискόταν θρο-

νισμένη κιόλας στὴ συνηθισμένη της

θέσι, μ' ἓνα μικρὸ πακέτο καινούργιες

πέννες πλάι της. Ἡ περηφάνειά της πού

με βοηθοῦσε ἔτσι στὴ δουλειά μου, κι'

ἡ ἱκανοποίησί της ὅταν εἶχα ἀνάγκη

ἀπὸ μιά πέννα — ἀνάγκη προσποιητή,

τις περισσότερες φορές — μ' ἔκαναν νὰ

σκεφτῶ ἕναν καινούργιο τρόπο γιὰ νὰ

εὐχαριστήσω τὴν γυναίκα μου: κάθε

θε τόσο της ἔλεγα ὅτι θά με ὑποχρέωνε

ἀν μού ἀνέγραφε μιά - δυὸ σελίδες

ἀπ' τὰ χειρόγρατά μου, γιατί τότε

μὴν χρειάζοντοσαν αὐτὰ τ' ἀντίγραφα.

Τότε ἡ Ντόρα ἀχτινοβολοῦσε.

Ἡ προετοιμασίες πού ἔκανε γι' αὐ-

τὴ «τὴ μεγάλη δουλειά», ἡ ποδιές πού

ἔπαιρνε ἀπ' τὴν κουζίνα γιὰ νὰ προ-

φυλαχτῇ ἀπ' τις μελανιές, ὁ καιρὸς πού

χρειάζονταν γιὰ νὰ τελειώσῃ τὴν ἀντι-

γραφή της, τ' ἀναρίθμητα σταματήμα-

τα πού ἔκανε γιὰ νὰ γελάσῃ μαζί με

τὸν Ζίπ, σὰν νὰ καταλάβαινε κι' αὐτὸς

τί συνέβαινε, ἡ πεποίθησί της ὅτι τὸ

ἔργο της θά ἔμενε ἀσυμπλήρωτο, ἀν

δὲν ἔβασε ἀπὸ κάτω τὴν ὑπογραφή

της, ὁ τρόπος πού μού τὸ παρουσίαζε

σὰν μαθητικὸ θέμα, καὶ πού μ' ἀγκά-

λιαζε ὅταν τὴν συνέχαιρα γι' αὐτὸ, ὅλ'

αὐτὰ ἀντιπροσωπεύουν γιὰ μένα ἄλ-

λες τόσες συγκινητικὲς ἀναμνήσεις,

ὅσο ἀσημαντά κι' ἀν φαίνονται γιὰ

τοὺς ἄλλους.

Λίγο καιρὸ κατόπιν, ἡ Ντόρα παρέ-

λαβε τὰ κλειδιά τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὰ

περιέφερε στις κάμαρες, κάνοντάς τα

νὰ κουδουνίζουν, καθὼς τὰ εἶχε κρε-

μασμένα ἀπὸ τὴν λυγερὴ μέση της.

Σπανίως διῶς εὑρίσκα κλειστά τὰ

ντουλάπια, στὰ ὁποῖα ἀνήκαν τὰ κλει-

δια αὐτά. Δὲν εἶχαν ἄλλο προορισμὸ

παρὰ νὰ διασκεδάζουν τὸν Ζίπ. Μά ἡ

Ντόρα ἦταν εὐχαριστημένη κι' αὐτὸ

μού ἔφτανε.

Ἡ ζωὴ μας ἐξακολουθοῦσε ἔτσι. Ἡ

Ντόρα ἔδειχνε σχεδὸν τὴν ἴδια ἀγάπῃ

στὴν θεία μου, ὅσην καὶ

σὲ μένα καὶ τῆς μιλοῦ-

σε συχνὰ γιὰ τὸν καιρὸ

πού φοβο

άν και, φοβάμαι πολύ, δεν της άρεσε καθόλου η μουσική. Δεν επέκρινε ποτέ τις ανίκανες υπηρετίες μας, αν και σίγουρα ένοιωθε μεγάλη επιθυμία να το κάνει αυτό. Όταν καταλάβαινε πως η Ντόρα ήθελε το άλφα ή το θήμα πράγμα, έκανε μακρούς δρόμους πεζή για να της το αγοράσει και να την εκπλήξει. Και όταν έφτανε στο σπίτι από το περιβόλι και δεν έβλεπε στην είσοδο την Ντόρα, φώναζε κάτω απ' τη σκάλα με φωνή που άνηχούσε χαρούμενα σ' όλο το σπίτι:

— Πού είναι λοιπόν το Μικρό Λουλουδι;

XIV

Καθώς κατοικούσα κοντά στο σπίτι του δόκτορος Στρόνγκ, τον έβλεπα συχνά κ' είχαμε πάει δυο-τρεις φορές με την Ντόρα, για να γευματίσουμε ή να πάρουμε το τσάι μας εκεί. Η πεθερά του κ. Μάρκλεχαμ, ο γέρο-στρατηγός, είχε εγκαταστήσει το στρατηγείο της κάτω απ' τη στέγη του γαμπρού της. Η κ. Μαρκλέχαμ ήταν πάντοτε ή ίδια, κ' η ίδιος άθνατες «πεταλούδες» κυμάτιζαν πάντα πάνω απ' το σουφάκι της.

Η κ. Μάρκλεχαμ, όπως έχω γράψει και προηγουμένως, ήταν ο οργανωτής των διασκεδάσεων της κόρης της. Έτσι η επιθυμία που είχε ο δόκτωρ να βλέπει την Άννι να διασκεδάει, ήταν εξαιρετικά ευχάριστη σ' αυτή τη λαμπρή μητέρα, που δεν έκανε άλλο παρά να εκθειάζει τη «φρονιμάδα» του γαμπρού της. Είμαι όμως βέβαιος ότι μ' αυτό τον τρόπο, σκόλιζε, χωρίς να το καταλαβαίνει την πληγή του.

— Άγαπητέ μου, φίλε, του είπε μία μέρα μπροστά μου, αντιλαμβάνοσαστε πολύ καλά ότι θα ήταν πολύ πένθιμο για την Άννι αν έμενε πάντα κλεισμένη εδώ.

— Ο δόκτωρ κούνησε καλόβολα το κεφάλι του.

— Όταν θα φτάση στην ηλικία της μητέρας της, εξακολουθήσει η κ. Μάρκλεχαμ, κουνώντας τη γεντάγια της, το πράγμα θα είναι διαφορετικό. Όσο για μένα, μπορείτε να με κλείσετε στη φυλακή με μία τράπουλα και μία καλή συντροφιά, και να μη νοιώσω ποτέ την επιθυμία να δω έξω. Μά δεν είμαι ή Άννι, βλέπετε, και ή Άννι δεν είναι ή μητέρα της.

— Πραγματικά, πραγματικά, έκανε ο δόκτωρ.

— Είστε ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου, — ναι, ναι, είναι έτσι όπως το λέω. (Ο δόκτωρ στο σημείο αυτό είχε κάνει μία κίνηση διαμαρτυρίας). Πρέπει να σας το πω μπροστά, όπως το λέω και πίσω σας: Είστε ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου, μά δεν είναι δυνατόν να σας ενδιαφέρουν τα ίδια πράγματα που ενδιαφέρουν και την Άννι, και να έχετε τα ίδια γούστα μαζί της.

— Έτσι είναι, είπε ο δόκτωρ με τόνο θλιμμένο.

— Έτσι είναι βέβαια! Ξανάπε ο «Γέρο Στρατηγός». Πάρτε παράδειγμα το λεξικό σας. Τι έργο χρήσιμο που είν' ένα λεξικό! Τι έργο αναγκαίο! Η σημασία των λέξεων, τεράστιο πράγμα!... Μά, τι τα θέλετε; ένα λεξικό είν' αδύνατο να ενδιαφέρει την Άννι.

— Ο δόκτωρ κούνησε το κεφάλι του.

— Να γιατί επιδοκιμάζω τις τόσες σας φροντίδες γι' αυτήν, είπεν η κ. Μάρκλεχαμ χτυπώντας τον ώμο του δόκτορος με την κλειστή γεντάγια της. Αυτό δείχνει πως δεν μοιάζετε με πολλούς άλλους ανθρώπους ηλικιωμένους, που είναι τρομερά έγωιστάι και που τα θέλουν όλα δικά τους. Μελετήσατε τα γούστα της Άννι και την καταλαβαίνετε. Αυτό το θρίσκω θαυμάσιο!

Στο τόσο γαλήνιο κ' υπομονετικό πρόσωπο του δόκτορος ζωγραφίστηκε εκείνη τη στιγμή κάποιος πόνος κάτω από το χείμαρρο αυτό των κοιμημένων.

— Έτσι, αγαπητέ μου δόκτωρ, είπεν ο Γέρο Στρατηγός, μπορείτε να καταφεύγετε χωρίς διαταγμό σε μένα, όταν έχετε την ανάγκη μου. Μάθετε ότι είμαι ολόκληρη στη διάθεσή σας. Είμαι έτοιμη να οδηγήσω την Άννι στην Όπερα, στα κονσέρτα, στις εκθέσεις, όπουδήποτε. Το καθήκον, αγαπητέ μου δόκτωρ, το καθήκον πριν απ' όλα!

Και κρατούσε το λόγο της. Ήταν από τις γυναίκες εκείνες που μπορούσαν να ενδιαφερόνται για ένα σωρό διασκεδάσεις συγχρόνως, χωρίς να κουράζονται καθόλου. Όταν διάβαζε την εφημερίδα της, πράγμα που το έκανε δυο φορές την ημέρα, θρονιασμένη στην πιο αναπαυτική πολυθρόνα του σπιτιού, ήταν αδύνατο να μη

βρή σ' αυτήν την αναγγελία κάποιου θεάματος που άνω λώς έπρεπε να ενδιαφέρει την Άννι. Του κάκου εκείνη μαρτυρόταν ότι είχε κουραστή απ' αυτές τις εξόδους. Η μητέρα της δεν παράλειπε ποτέ να την επιπλήττει μ' αυτά τα λόγια:

— Άγαπητή μου Άννι, δεν μπορώ να υποθέσω πως είσαι τόσο παράλογη. Άφησε με να σου πω, θησαυρέ μου, ότι δεν ανταποκρίνεσαι όπως πρέπει στις καλωσύνες του δόκτορος Στρόνγκ.

Αυτή η παρατήρηση γινόταν, κατά κανόνα, μπροστά στο δόκτορα κ' αυτό έκανε την Άννι να υποχωρή και ν' άρνηται. Ο Γέρο Στρατηγός να την σέρνει χωρίς αντίσταση, όπως έκανε η θεία.

Σπανίως τώρα ο Τζάκ Μάλντον τις συνόδευε. Κάθε πάλι παρακαλούσαν την θεία μου και την Ντόρα να τις συνοδεύσουν.

Συχνά, όταν είμαστε μόνοι ή θεία μου κ' εγώ, ή θεία μου έλεγε πως ο δόκτωρ κ' η γυναίκα του έπρεπε να είναι πιο ευτυχισμένοι κ' ότι ή κ. Μάρκλεχαμ δεν τους διευκόλυνε καθόλου σ' αυτό.

Μά και τον κ. Ντίκ, φαίνεται, τον άσασχολούσε πολύ ή τύχη του ζευγους Στρόνγκ.

Λίγους μήνες μετά το γάμο μου, ένα θράδυ που ήμουν μόνος κ' έγραφα (ή Ντόρα μαζί με την θεία μου είχαν πάει να πάρουν το τσάι τους στις δεσποινίδες Σπένλινγκ), ο κ. Ντίκ μπήκε δειλά μέσα και μου είπε:

— Θά σ' ένωχλούσα, Τρότ, αν μου παραχωρούσε μία στιγμή για να κουβεντιάσουμε;

— Καθόλου, κύριε Ντίκ. Έμπάτε λοιπόν.

— Τρότ, είπεν ο κ. Ντίκ θαζώντας το δάχτυλο στη μύτη του, αφού μου έσφιξε το χέρι, πριν καθήσω, θά ήθελα να σου κάνω μία έρωτηση: Ξέρεις την θεία σου;

— Λίγο, του απάντησα.

— Είναι ή πιο σπουδαία γυναίκα της οικουμένης. Άφου έρριξε αυτή τη γνώμη, όπως ένα κανόνι ρίχνει μία δόβδα, ο κ. Ντίκ κάθισε με μία σοβαρότητα μεγαλύτερη απ' την συνηθισμένη του και με κύτταξε.

— Τώρα, παιδί μου, μπορώ να σου κάνω μία άλλη έρωτηση: Τι σκέφτεσαι για μένα; ρώτησε σταυρώνοντας τα χέρια του.

— Ότι είσαι ο παλμός καλός μου φίλος, απάντησα.

— Ευχαριστώ, Τρότ, είπεν ο κ. Ντίκ γελώντας. (Και από τη χαρά του διέσχισε όλο το δωμάτιο για να βάλει να μου σφίξει το χέρι). Μά θέλω να πω, εξακολουθήσε ξασπασμένος το σοβαρό του ύφους, τί σκέφτεσαι για μένα σχετικά μ' αυτό;

Και άγγιξε το μέτωπό του με το δάχτυλο. Δε ήξερα τί ν' απαντήσω, όταν με θώησε με μία λέξη: — Μισόλο αδύνατο, έ; είπεν.

— Θέε μου! Έκανα υπερδύμενος. Ίσως λίγο...

— Αυτό είναι! φώναξε ο κ. Ντίκ που φάνηκε καταγοητευμένος από την απάντησή μου. Γενικά, παιδί μου, επρόκειτο να χαίμηνόνασας τη φωνή του, είμαι λίγο άπλος στο μυαλό.

Θά ήθελα να ελαφρύνω αυτό το συμπέρασμα, μά ο κ. Ντίκ με συγκράτησε:

— Ναι, ναι, αυτό είναι!... Η θεία σου λέει όχι, δεν θέλει να μιλάνε γι' αυτό, μά αυτό είναι. Το ξέρω! Άν δεν με είχε αναλάβει υπό την προστασία της, θά με είχαν κλείσει προ πολλών ετών σε κανένα άσυλο και θά έκανα μία βίαιη ζωή. Μά θά της το ανταποδώσω αυτό. Ποτέ δεν έσοβα τα χρήματα που κερδίζω από τις αντιγραφές που κάνω. Τα δάξω κατά μέρος μέσα σ' ένα κουτί. Έκανα τη διαθήκη μου. Της θά αφήνω όλα. Θά γίνη πλούσια και θά μπορούσε να κρατήσει τη θεία της.

Ο κ. Ντίκ έβγαλε το μαντήλι του και σκούπισε το μέτωπό του με μεγάλη φροντίδα, το έπαισε με το νάμεσο στις παλάμες του, το έβγαλε στην τσέπη του και φάνηκε συγχρόνως να θάζει τη θεία μου κατά μέρος.

— Είσαι μορφωμένος, πολύ μορφωμένος, εξακολουθώσε ο κ. Ντίκ. Ξέρεις πως ο δόκτωρ Στρόνγκ είναι ένας σοφός, ένας άνοητος άνθρωπος. Ξέρεις ότι μου έφάνηκε πολύ πάντοτε καλά. Η σοφία του δεν τον κάνει περήφανο. Είναι μετριοφρων, πολύ μετριοφρων, καλόβολος και σε μένα άκόμα, που είμαι άμαθης κ' άπλοικός στο μυαλό.

— Εστέλει τ' όνομά του με τον χαρακτήρα του, γραμμένο σ' ένα κομμάτι χαρτί, που το πέρασα

μαντήλι του και σκούπισε το μέτωπό του με μεγάλη φροντίδα, το έπαισε με το νάμεσο στις παλάμες του, το έβγαλε στην τσέπη του και φάνηκε συγχρόνως να θάζει τη θεία μου κατά μέρος.

— Είσαι μορφωμένος, πολύ μορφωμένος, εξακολουθώσε ο κ. Ντίκ. Ξέρεις πως ο δόκτωρ Στρόνγκ είναι ένας σοφός, ένας άνοητος άνθρωπος. Ξέρεις ότι μου έφάνηκε πολύ πάντοτε καλά. Η σοφία του δεν τον κάνει περήφανο. Είναι μετριοφρων, πολύ μετριοφρων, καλόβολος και σε μένα άκόμα, που είμαι άμαθης κ' άπλοικός στο μυαλό.

— Εστέλει τ' όνομά του με τον χαρακτήρα του, γραμμένο σ' ένα κομμάτι χαρτί, που το πέρασα

μαντήλι του και σκούπισε το μέτωπό του με μεγάλη φροντίδα, το έπαισε με το νάμεσο στις παλάμες του, το έβγαλε στην τσέπη του και φάνηκε συγχρόνως να θάζει τη θεία μου κατά μέρος.

— Είσαι μορφωμένος, πολύ μορφωμένος, εξακολουθώσε ο κ. Ντίκ. Ξέρεις πως ο δόκτωρ Στρόνγκ είναι ένας σοφός, ένας άνοητος άνθρωπος. Ξέρεις ότι μου έφάνηκε πολύ πάντοτε καλά. Η σοφία του δεν τον κάνει περήφανο. Είναι μετριοφρων, πολύ μετριοφρων, καλόβολος και σε μένα άκόμα, που είμαι άμαθης κ' άπλοικός στο μυαλό.

— Εστέλει τ' όνομά του με τον χαρακτήρα του, γραμμένο σ' ένα κομμάτι χαρτί, που το πέρασα

μαντήλι του και σκούπισε το μέτωπό του με μεγάλη φροντίδα, το έπαισε με το νάμεσο στις παλάμες του, το έβγαλε στην τσέπη του και φάνηκε συγχρόνως να θάζει τη θεία μου κατά μέρος.

— Είσαι μορφωμένος, πολύ μορφωμένος, εξακολουθώσε ο κ. Ντίκ. Ξέρεις πως ο δόκτωρ Στρόνγκ είναι ένας σοφός, ένας άνοητος άνθρωπος. Ξέρεις ότι μου έφάνηκε πολύ πάντοτε καλά. Η σοφία του δεν τον κάνει περήφανο. Είναι μετριοφρων, πολύ μετριοφρων, καλόβολος και σε μένα άκόμα, που είμαι άμαθης κ' άπλοικός στο μυαλό.

— Εστέλει τ' όνομά του με τον χαρακτήρα του, γραμμένο σ' ένα κομμάτι χαρτί, που το πέρασα

μαντήλι του και σκούπισε το μέτωπό του με μεγάλη φροντίδα, το έπαισε με το νάμεσο στις παλάμες του, το έβγαλε στην τσέπη του και φάνηκε συγχρόνως να θάζει τη θεία μου κατά μέρος.

μειο απ' το σπάγγο, κ' ανέβηκε ως τον ούρανο, ανάμεσα στα πουλιά. Ο χαρταετός ευχαριστήθηκε που το δέχτηκε κ' ο ούρανος έλαμψε όλος.

Τον καταγοητεύεσα λέγοντας του με τη μεγαλύτερη ειλικρίνεια μου ότι ο δόκτωρ ήταν άξιος του θαυτέρου σεβασμού μας.

— Και ή γοητευτική του γυναίκα είν' ένα άστρο, είπεν ο κ. Ντίκ, ένα άστρο λαμπρό. Το είδα να λάμπει, Τρότ, μά (στο σημείο αυτό, ζύγωσε την καρέκλα του κ' έβγαλε το χέρι του στο γόνατό μου), μά υπάρχουν σύννεφα, και σύννεφα, κύριε Τρότ...

Ανταποκρίθηκε στην έννοια που εξέφραζε το πρόσωπό του παίρνοντας ύφος σοβαρό και κουνώντας το κεφάλι.

— Ποιά είν' αυτά τα σύννεφα; ρώτησα.

Με κύτταξε μ' ένα ύφος τόσο γεμάτο από αγωνία και φαινόταν πως επιθυμούσε να μάθω τί συνέβαινε, ώστε του απάντησα άργά και καθαρά, σαν να διννα μία εξήγηση σ' ένα παιδάκι:

— Υπάρχει μεταξύ του κ. και της κ. Στρόνγκ μία θλιερή παρεξήγηση, είπα. Τί ακριβώς συμβαίνει, δεν ξέρω. Ίσως φταίει ή διαφορά της ηλικίας τους.

Ο κ. Ντίκ που συνόδευε κάθε μία από τις φράσεις μου με μία κίνηση του κεφαλιού, άρχισε να συλλογίζεται με το βλέμμα του γυρισμένο προς έμένα, με το χέρι του άκουμπιμένο στο γόνατό μου.

— Ο δόκτωρ δεν είναι θυμωμένος μαζί της, Τρότ; μ' έρωτησε έπειτ' από μία στιγμή.

— Όχι! Την αγαπάει τρυφερά!

— Τότε, έδω είμαι, παιδί μου! φώναξε ο κ. Ντίκ.

Η εξαφνική χαρά με την οποία μου χτύπησε το γόνατο και εξαπλώθηκε στην πολυθρόνα του με τα μάτια τενωμένα έσο δεν έπαρναν περισσότερο, μ' έκανε να πιστέψω πως είχε το μυαλό του πιο ταραγμένο από ποτέ. Με τον ίδιο άπλοιο τρόπο, ανέκτησε τη σοβαρότητά του, έσκυψε πάλι προς έμένα και είπεν, αφού τράβηξε το μαντήλι του με τόσο σεβασμό, σαν να

παρίστανε αυτό πραγματικά την θεία μου:

— Η θεία σου είναι ή πιο σπουδαία γυναίκα της οικουμένης, Τρότ. Γιατί δεν έκανε τίποτε για να κανονίση τα πράγματα;

— Είναι μία περίπτωσις δύσκολη, πολύ λεπτή για να μπορεί ή θεία μου να έπέμψη.

— Κι' εσύ που είσαι τόσο μορφωμένος, ξαναρώτησε άγγίζοντας με με το δάχτυλο, γιατί δεν έκανες τίποτε;

— Για τον ίδιο λόγο, απάντησα.

— Τότε, είν' εγώ έδω, παιδί μου!

Κι' ο κ. Ντίκ ανωρθώθηκε μπροστά μου μ' ένα ύφος θριαμβευτικό, κουνώντας το κεφάλι του και χτυπώντας το στήθος του.

— Ένας φτωχός τρελλός διάβολος, είπεν, ένας άνοητος, ένας άπλοικός στο μυαλό σαν έμένα (και χτύπησε πάλι το στήθος του) μπορεί να κάνει ό,τι είν' αδύνατο σε σπουδαίους ανθρώπους σαν εγώ. Θά τους συμφιλώσω εγώ, παιδί μου. Θά έπέμψω. Δεν θά με θεωρήσουν έ μ ε ν α αδιάκριτο!... Δεν θά δώσουν καμιά σημασία αν μωό στη μέση έ γ ω. Έγώ δεν είμαι παρά ο κ. Ντίκ. Ποιος νοιάζεται για τον Ντίκ;

Ο Ντίκ δεν λογαριάζεται!... Πφ!...

Ήθελε να εξακολουθήσει, μά στάθηκε έξαφνα γιατί άκούσαμε εκείνη τη στιγμή να σταματάει μπροστά στην πόρτα το άμάξι που ξανάφερνε την Ντόρα και την θεία μου.

— Μην πής ούτε λέξη απ' όσα σου είπα, παιδί μου, ψιθύρισε ο κ. Ντίκ. Προσοχή!

Επί δυο-τρεις εβδομάδες, δεν ξανάκουσα τον κ. Ντίκ να μου κάνει λόγο σχετικό, πράγμα που με ξάφνιασε πολύ. Και κατέληξα να πιστέψω ότι ο κ. Ντίκ με το ευμετάβολο πνεύμα του είχε ξεχάσει το σγέδιό του ή το είχε εξαλείψει.

Ένα θράδυ που έκανε καλό καιρό, καθώς ή Ντόρα δεν είχε διάθεσι να

βγῇ έξω, ή θεία μου κ' εγώ πήγαμε περπατώντας ως του δόκτορος. Ήταν φθινόπωρο. Θυμάμαι ότι τα πεσμένα φύλλα άπάνω στα όποια θαδίζαμε, είχαν τη μυρωδιά του κήπου μας του Μπλουντερστον κ' ότι ή μελαγχολική μου έντυπώσις από τα περασμένα φαινόντουσαν σαν να συνώδευαν το ανατρίχιασμα του άνεμου.

Όταν φτάσαμε, είχε άρχισι να βραδιάζει. Η κ. Στρόνγκ ξαναγύριζε από τον κήπο, όπου ο κ. Ντίκ χασομερούσε άκόμη μ' ένα μαχαίρι στο χέρι, βοηθώντας τον περιβολάρη να κλαδέμη μερικά δέντρα. Ο δόκτωρ θρισκόταν με κάποιον έπισκέπτη στο γραφείο του. Μά ο έπισκέπτης δεν θ' άργούσε να φύγη, όπως μάς είπεν ή κ. Στρόνγκ, και μάς παρακάλεσε να μείνουμε για να δούμε το σύζυγό της.

Μπήκαμε μαζί της στο σαλόνι και είχαμε μερικές στιγμές που θρισκόμαστε εκεί, όταν ή κ. Μάρκλεχαμ που πηγαινοερχόταν αδιάκοπα για τον ένα ή τον άλλον λόγο, μπήκε μέσα περίφροντις, με την εφημερίδα της στο χέρι, και φώναζε λαχανιασμένη:

— Θεέ μου, Άννι, γιατί δεν μου είπες πως ήταν κάποιος στο γραφείο;

— Άγαπητή μου μαμά, απάντησε γαλήνια ή κόρη της, πως μπορούσα να μαντέψω ότι αυτό σας ενδιέφερε;

— Άν αυτό μ' ενδιέφερε; φώναζε ή κ. Μάρκλεχαμ, πέφτοντας σ' έναν καναπέ. Ποτέ μου δεν ένοιωσα τέτοια συγκίνηση!

— Πήγατε λοιπόν στο γραφείο, μαμά; ρώτησε ή Άννι.

— Ρωτάς αν πήγα στο γραφείο! Έκανε ή κ. Μάρκλεχαμ. Φυσικά, έπηγα! Και θρήκα τον αγαπητό δόκτορα — μίς Τρότγουντ, και σεις, Ντάβυ, φαντασθήτε την ταραχή μου — θρήκα τον αγαπητό δόκτορα να συντάσση την διαθήκη του!

Η κόρη της, ή όποια κύτταζε από το παράθυρο, γύρισε ζωηρά το κεφάλι.

— Ναι, αγαπημένη μου Άννι, εξακολούθησε ή κ. Μάρκλεχαμ, απλώνοντας την εφημερίδα της στα γόνατά της και χτυπώντας τα με τ' ο δάχτυλο, συνέτασε τις τελευταίες του θελήσεις, την διαθήκη του. Τί προνοητικότης και τί στοργή έκ μερους του. Μά πρέπει να σας τα διηγηθώ όλα... Ξέρετε ίσως, μίς Τρότγουντ, ότι δεν άνάσθω φως σ' αυτό το σπίτι πριν στραφωθή κανείς προσπαθώντας να διαβάση μέσ' στο σκοτάδι την εφημερίδα του κ' ότι για να διαβάση την εφημερίδα του — θέλω να πω να την διαβάση με την άνεσί του, δεν υπάρχει άλλωδ πουθενά άνετο καθίσμα, εκτός από το γραφείο του δόκτορος. Νά ο λόγος που μ' ώδηγησε στο γραφείο του δόκτορος, όπου είχα διη φως. Άνοιξα την πόρτα. Κοντά στον αγαπητό δόκτορα, ήσαν δυο κύριοι που είχαν παρουσιαστικό αυτόπτη κ' έπλημο. Η όί τρεις καθιστούσαν μπρος στο γραφείο κ' ο αγαπητός δόκτωρ κρατούσε μία πένα στο χέρι.

Αυτή ή διαθήκη, έλεγε, (Άννι, θησαυρέ μου, άκου αυτά τα λόγια) αυτή ή διαθήκη άφοράζει καθαρά την εκπαιδευτική μου εργασία, την εκπαίδευση που έχω στην ούζυγό μου και της εξασφαλίζει όλη μου την περιουσία χωρίς όρους, δεν είν' ετοι κύριοι.

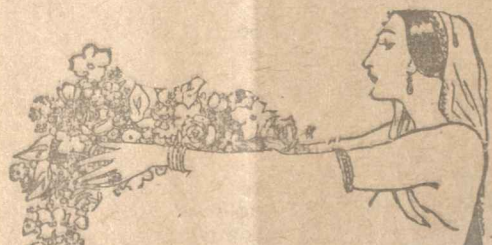
Ο ένας από τους δύο κυρίους επανέλαβε: «Και της εξασφαλίζει όλη σας την περιουσία χωρίς όρους. Τότε κ' εγώ, με τα ασημένια που μπορεί να περιμένη κανείς από μία μητέρα, φώναξα: — Θεέ μου, συγχωρήστε με!» Κ' έβγαλε με τόση δια ώπτε λίγο έλειψε να ακνοτοφω και να πέσω στο κατώφλι.

Η Άννι άνοιξε την μπαλκονόπορτα κ' έβγήκε στη θεράντα, όπου στηρίχθηκε σε μία καλάνια.

— Ω! πόσο παρηγοίο είναι, εξακολουθώσε ή κ. Μάρκλεχαμ, να βλέπει κανείς έναν άνθρωπο της ηλικίας του δόκτορος να έχη τό κουράγιο να φέρειται έτσι! Αυτό δείχνει πως είχα δική.

Στο σημείο αυτό το κουδούνι χτύπησε κ' άκούστηκαν τα βήματα των έπισκεπτών που έφταναν.

(Άκολουθεί)

ΣΤΟ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΙΚΟ
ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ

ΝΤΕΛΛΥ

„ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ“

ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ“

Η γυναίκες, καρδίες άνι-
κτες για όλους τους άνδρες.
Τα μυστικά των γυναικών.
Τα έλαττώματα και τα προ-
τερήματα του άνδρα φύ-
λου.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΡΙΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΤΗ ΓΥ-
ΝΑΙΚΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΑΛΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ.

ΣΤΟ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΙΚΟ
ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ

ΝΤΕΛΛΥ

„ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ“

ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ“

Η γυναίκες, καρδίες άνι-
κτες για όλους τους άνδρες.
Τα μυστικά των γυναικών.
Τα έλαττώματα και τα προ-
τερήματα του άνδρα φύ-
λου.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΡΙΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΤΗ ΓΥ-
ΝΑΙΚΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΑΛΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ.

ΣΤΟ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΙ ΑΙΝΙΓΜΑ Ο ΕΡΩΣ!

ΤΗ μεγάλη αίσθηση του ξενοδοχείου, οι άψογοι τζέντλεμεν κ' η όμορφη κυρία της αριστοκρατίας, αποτελείωσαν το δείπνο τους μ' έξωτικά αρωματιστά και παγωμένη σαμπάνια. Μπροστά, σ' ένα από τα πρώτα τραπέζια, καθόταν η διάσημος ηθοποιός Μάριον Μπέλ, ανάμεσα σε γνωστούς δημοσιογράφους και καλλιτέχνες. Όλη αυτή η εύθυμη συντροφιά της προσπαθούσε να την διασκεδάσει μ' έξυπνα ανέκδοτα, με πνευματώδεις κακογλωσσίες και με τα τελευταία κοσμικά σκάνδαλα του «Σίτυ». Μά η Μάριον Μπέλ έπληττε από το άπογευμα. Ήταν τόσο συνηθισμένα όλα αυτά! Εκείνο που ήθελε ήταν μια δυνατή συγκίνηση, κάτι που θα μπορούσε πραγματικά να τραβήξει την προσοχή της.

Στο διπλανό τραπέζι καθόταν μόνη μια όμορφη νέα, ευθυσμένη σε μια παράξενη σιωπή. Κανείς δεν ήξερε ποιά ήταν, μά όλοι την είχαν προσέξει. Η γοητεία της ήταν στ' αλήθεια άκατανίκητη. Θά ήταν δίχως άλλο καμιά από εκείνες τις αινιγματικές ξένες που περνούν από τα μεγάλα ξενοδοχεία, μ' ένα κρυφό μυστικό στην καρδιά και μια παντοτεινή μελαγχολία στα μάτια...

— Ποιά είναι; Μά ποιά είναι η νέα αυτή; ρωτούσαν οι φίλοι της Μάριον Μπέλ τα γκαρσόνια του ξενοδοχείου που τους ξεσέρβιραν.

— Πρώτη φορά τη βλέπουμε... τους απαντούσαν εκείνα. Θά είναι καμιά περαστική...

— Περσαστική... σάν κοιμήτης! Έκανε ο συγγραφέας Φόστερ. Έγω όμως δεν σάς κρύβω ότι λατρεύω τους... απλάνεις αστέρας!...

— Θεέ μου, τί ανόητος που είσαι! στέναζε η Μάριον Μπέλ.

Εκείνη τη στιγμή, στην τζαμωτή είσοδο της σάλλας παρουσιάσθηκε ένας άγνωστος νέος. Είχε ζωηρές κινήσεις, ένα κομψό κοστούμι, ίσως λίγο υπερβολικά κομψό και ώραία μαύρα μαλλιά. Στά χείλη του είχε ένα προκλητικό, ένα κάπως περιφρονητικό χαμόγελο.

Ο νέος αυτός δεν πρόφθασε να διαλέξει μια θέσι. Τη στιγμή που περνούσε μπροστά από το τραπέζι της διασημής ηθοποιού, η αινιγματική νέα που καθόταν μόνη πιά, πέρα σγκώθηκε απότομα και προχώρησε γρήγορα προς το μέρος του μ' ένα συγκρατημένο θυμό.

— Α, επιτέλους! Έκανε. Το βλέπεις, το βλέπεις, σέ ξαναβρίσκω!...

Όλοι τότε σώπασαν και κύτταξαν περιέργοι τους δυο νέους που θάλαγε κανείς ότι δεν ενδιαφερόντουσαν πια για τον άλλο κόσμο. Μέσα λοιπόν στην γενική σιωπή, ο άγνωστος νέος, λιγάκι χλωμός από την ταραχή του, άρχισε να ψιθυρίζει ένα σωρό άκατανόητα λόγια, δίχως άλλο για να δικαιολογηθεί.

— Ψεύτη!... Ψεύτη!... στέναζε η αινιγματική ξένη. Είσαι ένας ψεύτης!... Ένας άπιστος!...

Και δίχως να δίνει καμιά προσοχή στους άλλους, άφησε το παράπονό της να ξεσπάσει μ' ένα σωρό τρυφερά λόγια, που ήταν σάν μια παθητική ερωτική εξομολόγηση.

Ο κόσμος, περίεργος, είχε σγκωθή από τα τραπέζια κ' είχε κάνει ένα κύκλο γύρω τους. Η Μάριον Μπέλ, μ' ένα εξαιρετικό ενδιαφέρον, παρακολουθούσε με προσοχή τα λόγια τους. Για πρώτη φορά στη ζωή της ήταν θεατής μιας πραγματικά συγκινητικής σκηνής.

Η αινιγματική ξένη ήταν υπέροχη μ' εκείνο το ξέσπα-

σμα του αδικημένου έρωτός της. Η φωνή της ήταν αρχή θραχινή, άγρια, γεμάτη θυμό και γυναικείο πάθος. Έπειτα, έγινε μαλακιά, θελοδινη, γλυκιά, σαν να περνούσε με χίλιες - δυο τρυφερότητες εκείνον τον άπιστο. Ύστερα, έγινε πιά θαθεία, σάν να ραγίζει, καθώς μιλούσε για τον πόνο της, τη χαμένη της ευστυχία, τα τραύματα της που δεν είχαν πραγματοποιηθεί, τη σκληρή απειρία που είχε δοκιμάσει από τον έρωτα.

Τα παράπονά της, σάν ένα έκθαμβωτικό πυροτέχνημα, στίσαν για μια στιγμή όλους τους άλλους. Η αινιγματική ξένη, απότομη στην αρχή, άλλαξε γρήγορα έγινε τρυφερά δειλή, υπάκουη, έπειτα ζωηρή πάλι, χαλαρή με τα λόγια της, άφησε να ξεφεύγουν από τα πορφυρά της μικρές κραυγές που φανέρωναν όλο τον σπαραγμό της ψυχής της, προσπαθούσε να κρύψει τα δάκρυά της, η ξυπνή και γρήγορη στις δικαιολογίες της άδυστης επιθέσεις, έτοιμη πάντα να κατανικήσει κάθε αντίπαλο.

— Μιά ζωή!... Μιά δόκληρη ζωή!... Χαμένη σου η πάντα! Μά είνε δυνατόν; Πώς μπορεί να τα ξαναβρεί όλα!... έλεγε στον νέο με μια άπειρη τρυφερότητα.

Εκείνος, αδέξιος λιγάκι, προσπαθούσε να δικαιολογήσει. — Είμαστε τρελλοί, μερικές φορές... ψιθύρισε. Τρελλοί ναί!... Θέλουμε να λυτρωθούμε από τον έρωτα, να φανούμε δυνατοί, να περιφρονησουμε τη ζωή, για να μπορούμε από τους άλλους. Η τρυφερότητα μας είναι να δείξουμε πως έχουμε μια εξαιρετική προσωπικότητα, πως ξέρουμε ότι δεν έχουμε καμιά...

Και χαμηλώνοντας τα μάτια να ν' αποφύγει το βλέμμα της, έλαμψε με μια φανερά ελκυστική φωνή:

— Είμαστε όπως μας θέλουν οι άλλοι κ' όχι όπως θέλουμε να είμαστε. Δεν έχουμε μόνο μια προσωπικότητα, αλλά πολλές. Μέσα μας έχουμε ένα δόκληρο κόσμο. Κι όμως ο κόσμος αυτός για τον καθένα είναι διαφορετικός. Όλοι μας πιστεύουμε ότι έχουμε μια μόνο προσωπικότητα. Κι όμως, σ' όλο έχουμε δέκα, είκοσι, εκατό διαφορετικές προσωπικότητες, όσες μάς θέλουν οι άλλοι. Έσύ, νομίζεις πως είσαι σκληρός... Μια άλλη γυναίκα μ' έχει σκειδειλ κ' αδύνατο. Για μια στιγμή είμαι ο ιδανικός άνδρας! Η γυναίκα που προσωποποιούν στους άνδρες δεινρά τους. Ποτέ δεν τους βλέπεις όπως είναι πραγματικά... Κι αυτό είναι η αιτία κάθε άτυχου έρωτα...

Ο συγγραφέας Φόστερ, έρχομαι στην ευκαιρία να ψιθυρίσω στο αυτί της Μάριον Μπέλ:

— Είνε έξυπνος κ' επιδέξιος σάν... σοφιστής!...

Εκείνη τον κύτταξε μ' ένα σοβαρό βλέμμα.

— Νά μου κάνης τη χάρη να σωπάσης! του απάντησε με πολλή δίκη!...

Η όμορφη ξένη, ωστόσο, δεν ήθελε να τον πιστέψει. Θύμιζε τον περασμένο έρωτά τους, την πρώτη τους συνάντηση σε μια άκρογιαλιά, τις μεγάλες υποσχέσεις, τους λόγους όρκους τους, τις αδέξιας ημέρες μ' ένα γλυκό θαλάσσιο, τις μαγικές νύχτες τους κ' έπειτα, την αργία του, την σκληρή αδιαφορία του, την αγονία της που περιμένε ώρες δόκληρες σ' αραντεθού τους, τις άσπες σμένες παρακλήσεις της, και τέλος την τραγική απειρία της...

Όλοι γύρω τους είχαν συγκινηθεί και τους κύτταζε με βουρκωμένα μάτια. Η Μάριον Μπέλ δεν έπληττε πια, τόσο έφερνε το μυρωμένο ματηλάκι της στα μάτια της, τόσο σκούπιζε τα δάκρυά της. Μια από τις γυναίκες που περνούσαν τους δυο νέους, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει και ξέσπασε σε λυγμούς. Μέσα τότε σ' εκείνη τη δαμάσκεινα, ή αινιγματική ξένη, δεν μπόρεσε να αντισταθεί.

(Συνέχεια στη σελίδα 51)

ΓΑΛΛΙΑΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ

ΟΤΑΝ ο Μωρίς ζήτησε το χέρι της Λευκής, της είπε: — Από δω και πέρα, Λευκή, όλη μου η ζωή θά είναι δική σας. Ένα μόνο πράγμα ζητάω από σας: Κάθε χρόνο, στις 31 'Οκτωβρίου, να μ' αφήνετε εντελώς ελεύθερο δόκληρη την ημέρα. Μη ζητήσετε να μάθετε το λόγο της επιθυμίας μου αυτής... Την ημέρα εκείνη, από τις δέκα το πρωί ως τα μεσάνυχτα, πρέπει να θρίσκω μακριά σας! Αυτό σάς λέω μόνο... Είστε σύμφωνη; Δέχετε; — Αν όχι, θ' αναγκασθώ ν' αποσύρω την πρότασή μου που σάς έκανα προ όλιγου.

— Και όμως μ' αγαπάτε, παρατήρησε η Λευκή. — Σας αγαπώ, αλλά κάθε 31 'Οκτωβρίου πρέπει να θρίσκω μακριά σας.

Η Λευκή σκέφτηκε λίγο. Ο Μωρίς ήταν ένας άνθρωπος ήσυχος, λίγο μελαγχολικός, μ' ελάχιστα φυσικά χαρίσματα. Δεν ντυνόταν ποτέ καλά, ήταν όμως αρκετά έξυπνος κ' άκρη περισσότερο πλούσιος. Εκείνη πάλι ήταν νέα, πολύ όμορφη, αλλά πάμπτωχη. Δεν μπορούσε λοιπόν να έχει πολλές απαιτήσεις, ούτε να χάσει ένα πλούσιο σύζυγο, γιατί της ζητούσε μιας ημέρας ελευθερία το χρόνο.

— Είστε βέβαιος ότι δεν θά χρησιμοποιήσετε εις θάρος μου την ημέρα της ελευθερίας αυτής; ρώτησε τον Μωρίς.

— Δεν μπορώ ν' απαντήσω σέ καμιά ερώτησή σας, αποκρίθηκε ο Μωρίς. Σας λέω μόνο τέσσερες λέξεις: Μή φοβάστε τις σκιές! — Έχετε ακόμα καιρό να δεχτήτε ή ν' αρνηθήτε.

— Αν αρνηθώ, αυτό θά σάς λυπήσει πολύ.

— Πάρα πολύ.

Η ελκυστική που φανέρωνε η φωνή του Μωρίς ήταν αναμφισβήτητη. Η έκφρασις του βλέμματός του φανέρωνε έναν άνθρωπο πραγματικά έρωτευμένο. Η Λευκή συγκινήθηκε ακόμα περισσότερο καθώς σκέφτηκε ότι ο ψυχρός αυτός άνδρας πολύ δύσκολα έκφραζόταν έτσι.

— Εστώ, ως γίνη το θέλημά σας! απάντησε αναστενάζοντας και σφίγγοντας το χέρι του μέσα στο δικό της.

Ο γάμος τους έγινε μετά ένα μήνα, τον 'Ιανουάριο. Η μοιραία ημέρα της 31 'Οκτωβρίου ήταν μακριά ακόμα. Έξ' άλλου, μέσα στην κίνησι του γαμήλιου ταξιδιού και στις προετοιμασίες του σπιτιού της, η Λευκή την ξέχασε εντελώς.

Είχε από τον Μωρίς, ό,τι της χρειαζόταν για να είν' ευτυχισμένη: σύζυγο πιστό, ανοιχτή πίστη, στή μοδίστα της, κ' αυτοκίνητο πολυτελείας. Ο άντρας της άφηνε μεγάλη ελευθερία. Πολύ πρωί έφευγε για το εργοστάσιό του, γύριζε το μεσημέρι για να γευματίσει θιαστικά και δεν φαινόταν πάλι παρά το θράδυ την ώρα του δείπνου. Σε μερικές στιγμές, ωστόσο, η Λευκή εύρισκε την ευτυχία της κάπως μονότονη.

Μια μέρα που αίσθανόταν περισσότερο από κάθε άλλη φορά τη μονοτονία αυτή της ευτυχίας της, έβριζε τυχαίως μια ματιά στον ημερολόγιό της διάβασε: 30 'Οκτωβρίου, μία ματιά στον ημερολόγιό της διάβασε: 30 'Οκτωβρίου, τότε θυμήθηκε τον όρο που της είχε θέσει ο Μωρίς πριν παντρευτούν και τον όποιον εκείνη είχε δεχτή: Η άλλη μέρα ήταν η 31 'Οκτωβρίου.

Λουναίσθητα, κυριεύθηκε από ένα ρίγος άνησυχίας και ύποψιας. Έπειτα έκανε τη σκέψη πως όταν ο Μωρίς της είχε διατυπώσει τον όρο αυτό ήταν ακόμα άμπαντρος. Τώρα ο άνδρας που είχε γίνει ένας έρωτευμένος σύζυγος, θά έβλεπε πως της ζωή με άλλα μάτια και θά θυσίαζε μόνος του το δικαίωμά του να λείψει μια δόκληρη μέρα. Ίσως ακόμα και να το είχε ξεχάσει...

Μά ο Μωρίς δεν είχε ξεχάσει τίποτε. Το άλλο πρωί, αντί

να φύγει κατά τις δέκα για το εργοστάσιό του, έμεινε στο σπίτι ως τις έννέα. Έπειτα φίλησε τη γυναίκα του κ' έφυγε λέγοντας ότι θά γύριζε άργα το θράδυ.

Και πραγματικά γύρισε κατά τα μεσάνυχτα. Εύρηκε την Λευκή να κλαίει σιωπηλά. Ωστόσο η νέα γυναίκα δεν του παραπονέθηκε καθόλου. Η αξιοπρέπεια της, ο σεβασμός προς το λόγο της, δεν της το επέτρεπαν. Έξ' άλλου, οδοδότην μήπως η παραμικρή ερώτησις, ο παραμικρός υπαινιγμός, γίνουν άφορη ή χάσει πάντα τον Μωρίς.

Όλη την ημέρα που είχε μείνει μόνη της, η Λευκή είχε σκεφθή πολύ. Ο άντρας της, πριν παντρευτούν, της είχε πει, ότι κάθε 31 'Οκτωβρίου έπρεπε να θρίσκει μακριά της και της είχε συστήσει «να μη φοβάται τις σκιές». Δεν ήταν δολοκάθηρη ή σημασία των φράσεων αυτών;

Ασφαλώς η ημερομηνία εκείνη, κάποια επέτειος ίσως, του θύμιζε έναν παλιό του έρωτα... Ασφαλώς, κάθε 31 'Οκτωβρίου ήθελε να μείνη μόνος, κάνοντας έτσι ένα είδος μνημόσυνο σέ μια γυναίκα, πεθαμένη πια, που την είχε αγαπήσει πολύ...

Δεν χωρούσε άλλη εξήγησις... Γιατί όμως θυμόταν ακόμα τον έρωτα της γυναίκας εκείνης; Δεν είχε καθορώσει η Λευκή να τον τραβήξει αρκετά κοντά της, να γεμίσει όλο του το είνε;... Αυτό όμως σήμαινε ότι δεν ήταν η τελεία σύζυγος... Έπρεπε λοιπόν να φροντίσει να διορθώσει κάθε μικρό της ελάττωμα, να χορεύει λιγότερο με τους θαυμαστάς της, να περιποιηθεί περισσότερο τον άνδρα της. Κι έτσι, κατά πάσαν πιθανότητα, ο Μωρίς δεν θα την άφηνε στις 31 'Οκτωβρίου του επόμενου χρόνου.

Ο χρόνος κύλησε γρήγορα, σφίγγοντας διαρκώς περισσότερο τους δεσμούς μεταξύ της Λευκής και του Μωρίς. Δεν υπήρχαν ασφαλώς σύζυγοι πιο ενωμένοι απ' αυτούς. Ήταν ολοφάνερο πως η Λευκή είχε γίνει πολύ καλύτερη τώρα.

Ωστόσο στις 31 'Οκτωβρίου, ο Μωρίς έφυγε και πάλι από το σπίτι κατά τις έννέα το πρωί, για να γυρίσει τα μεσάνυχτα όπως και την περασμένη φορά! Δεν έλειψε ούτε ένα λεπτό πιά πολύ, ούτε ένα λεπτό πιά λίγο...

Η Λευκή εξέτασε και πάλι τον εαυτό της... Και βρήκε ότι έφταιγε αυτή που δεν μπορούσε να κάνει τον σύζυγό της να ξεχάσει τον έρωτά του σέ μια πεθαμένη.

— Θά προσέξω περισσότερο! έλεγε μόνη της κλαίοντας. Ο Μωρίς με τιμωρεί γιατί είμαι σπάταλη, φιλάρεσκη κ' επιπόλαιη. Όταν θά γίνει τελεία θα πάω να μ' εγκαταλείπει προς χάριν της πεθαμένης του φίλης.

Η ίδια κατάσταση θάσχησε δέκα δόκληρα χρόνια. Μολονότι η Λευκή έδειχνε προς τον σύζυγό της διαρκώς και πιο μεγάλη άφοβησις, πίστις και τρυφερότητα, μολονότι η προηγουμένη γαμήνια αγάπη της που την άναβε ή έλπιε, είχε μεταβληθή σέ φλογερό έρωτα, κάθε χρόνο στις 31 'Οκτωβρίου, ο Μωρίς έφευγε από το σπίτι στις έννέα το πρωί και ξαναγύριζε τα μεσάνυχτα.

Και κάθε φορά, κατά τις ατελείωτες ώρες της ημέρας που άπουσίαζε ο σύζυγός της, η νέα γυναίκα, αν και εξέταζε λεπτομερώς την συμπεριφορά της απέναντι του Μωρίς κατά τη διάρκεια του χρόνου που είχε περάσει, δεν εύρισκε τίποτε για το οποίο να κατηγορήσει τον εαυτό της.

Τον επόμενον χρόνο, ο Μωρίς πέθανε ξαφνικά από συγκοπή, αφήνοντας την Λευκή που τον αγαπούσε παράφορα (Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΣΠΡΟΥ ΠΙΘΗΚΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΜΗΖΟΝ

ΠΟΤΕ μέχρι σήμερα δεν έγραφα την Ιστορία αυτή. Γιατί; Ίσως επειδή μ' έκανε να πονέσω πολύ. Ωστόσο, μπορώ να διαβεβαιώσω ότι είναι μοναδική στον κόσμο και ότι δεν πρόκειται να επαναληφθεί ούτε μέσα σ' ένα εκατομμύριο χρόνια.

Ίδου τα καθέκαστα της Ιστορίας αυτής: Πρώτο πανευρωπαϊκό πολέμου, ήμουν εγκατεστημένος σε μία πόλη χτισμένη πάνω στις όχθες ενός από τους μεγάλους ποταμούς της Δυτικής Αφρικής, μεταξύ της Γαμπίας και της γαλλικής Γουινέας. Μία μέρα, ένα άρσενικό, γιγνός ενός καλλιερητού, μου έφερε ένα μικρό πίθηκο, άσπρο σαν το χιόνι των βουνών και με μάτια ρόζ.

Ήταν ένας αλμπινός ή «λευκός», της οικογενείας των κερκοπιθήκων. Ο πατέρας του και η μητέρα του είχαν πολύ μακρύα ούρα, τρίχωμα πρασινωπό και μαύρο πρόσωπο.

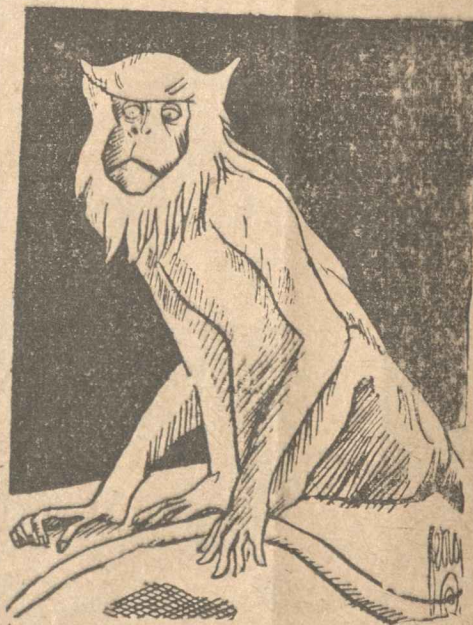
— Ποι βρήκες τον πίθηκο αυτόν και πώς τον έπιασες; ρώτησα το άρσενικό.

— Κυνηγούσα στις ρυζοφυτείες του πατέρα μου, μου αποκρίθηκε. Ξαφνικά είδα μπροστά μου έναν πίθηκο με κατάνταρο πρόσωπο. «Πρέπει να τον πιάσω, είπα με το νου μου, και να τον πάω στον άφεντη. Θα μου δώσει βέβαια κανένα φράγκο για τον κόπο μου...»

Και άρχισα να τον κυνηγώ... Σε μία στιγμή, τον είδα να βγάζει από την κοιλιά του μία άσπρη μπαλίτσα και να την αφήνει να πέσει κάτω... Η άσπρη μπαλίτσα ήταν ο πίθηκος που σ' έφερα... Τότε μονάχα κατάλαβα ότι ο πίθηκος με το μαύρο μούτρο ήταν θηλυκός και ότι ξεγέννησε εκεί που τον κυνηγούσα... Σ' έφερα το μικρό του, γιατί φαντάστηκα ότι θα σ' εύχαριστησε το δώρο μου... Έγώ, πρώτη φορά στη ζωή μου βλέπω άσπρον πίθηκο...

Έδωσα στο άρσενικό δώρο ένα από τα καστόρινα καπέλλα μου. Και από εκείνη την ημέρα, άρχισα να μεγαλώνω τον αλμπινό με το μπιμπερόν. Του έφτιαξα μία μικρή φωλιά με τρυφερά καλάμια. Ο λευκός μου ήταν αδύνατος, λεπτοκαμωμένος. Τη νύχτα κοιμόταν κοντά στο δωμάτιό μου, στην αίσουσα λουτρού. Τον χάιδευα, του μιλούσα όσο μπορούσα πιο συχνά, όσο καιρό δηλαδή μου άφηναν διαθέσιμο ή άσχαλτες μου. Ο πίθηκος δέχτηκε από τα χέρια μου την πρώτη μπανάνα, η οποία τον έκανε να περιφρονήσει το γάλα, και μικρές μπουκιές ψωμί για να μάθει ν' άκονιζει τα δοντάκια του...

Με δυο λόγια, ο αλμπινός με θεωρούσε πατέρα και μητέρα του. Αντιπροσώπευα γι' αυτόν ολόκληρη τη φάρα των πιθήκων που έτρεχαν στα δάση, που έπαιζαν πηδώντας από κλαδί σε κλαδί και που έκαναν εφόδους τη νύχτα στους κήπους, για να ρημάξουν τα όπωροφόρα δέντρα. Δεν έφευγε σχεδόν διόλου από κοντά μου. Καθότανε σ' όμο μου όταν έγραφα και μου δάγκωνε ελαφρά το αυτί όταν ένα κύμα στοργής πλημμυρούσε την μικρή καρδιά του...

Ο λευκός πίθηκος

Τό πρωί, όταν ο μικρός μου υπηρέτης μου έφερε το πρόγευμά μου, ο πίθηκος πηδούσε στο κρεβάτι μου για να με φιλήσει. Κατόπιν έπαιρνε κι' αυτός το πρόγευμά του — από τον δικό μου δίσκο φυσικά. Τρελλανότανε για τις φρυγανιές με βούτυρο...

Ο λευκός έγινε δυο χρονών... Με συνάδευε στους περιπάτους μου, στα ταξίδια μου. Η φήμη του απλώθηκε σιγά-σιγά σ' όλη την περιφέρεια. Διάφοροι Ευρωπαίοι χόντουσαν ν' αποθαυμάσουν το «φαινόμενο» μου. Μία μέρα, τον εξέτασε προσεχτικά ένας γιατρός του αμερικανικού στρατού.

Τί γένους είναι; με ρώτησε.
— Άρσενικό.
— Μου φαίνεται ότι είναι μάλλον θηλυκό.
— Κι' εγώ σου λέω ότι είναι άρσενικό! Επέμεινα.

Στοιχηματίσαμε, φυσικά. Και το αποτέλεσμα ήταν να χάσουμε κι' οι δυο και να... κερδίσουμε συγχρόνως τη στοίχημα! Ο πίθηκός μου, βλέπετε, ήταν άρσενικός με θηλυκός μαζύ: ήταν έρμαφρόδιτος! Από τη στιγμή που διεπίστωσα το γεγονός αυτό, άρχισα να αισθάνομαι άπειρο θαυμασμό για το «φαινόμενο» που είχα στην κατοχή μου. Ποτέ άλλοτε δεν θα έκανε ή φύσις ένα ζώο που

θα συνεδύαζε τόσες δυνάμεις! Ήταν, λοιπόν, ένα είδος που δεν είχα ποτέ πριν. Κόντευα να πιστέψω ότι ήμουν κι' εγώ εξαιρετικός άνθρωπος, αφού ο καλός Θεός διάλεξε μένα για να μου χαρίσει το σπάνιο αυτό πλάσμα...

Μία μέρα, πληροφορήθηκα ότι οι Άγγλοι είχαν στείλει να τον πάρουν. Άλλοι έλεγαν ότι ήλθα να τον πάρω για να τον πωλήσω στην Ασία και να τον πωλήσω στην Ασία, άλλοι έλεγαν ότι ήλθα να τον πάρω για να τον πωλήσω στην Ασία... Ο έκεντρικός αυτός Άγγλος έδινε πολλά για ν' άποχτηθεί να ζωοποιήσω τον πίθηκό μου. Όταν, λοιπόν, έμαθε ότι είχα έναν άσπρο πίθηκο, μου πρόσφερε για αυτόν, μ' ένα γράμμα του, χίλιες λίρες.

Την εποχή εκείνη, χίλιες λίρες — έκοσι πέντε χιλιάδες χρυσά φράγκα — ήταν για μένα ολόκληρη περιουσία. Αν και θα μου στοίχιζε ν' άποχτηθώ τον πίθηκό μου, δεν μπορούσα να περιφρονήσω την προσφορά του Άγγλου. Το άπάντησα ότι ο λευκός ήταν στην διάθεσή του. Με μία νέα επιστολή του, ο συλλέκτης των λευκών ζώων με πληροφορούσε ότι ύστερ' από λίγο καιρό θα έκανε ένα ταξίδι ως την περιφέρεια που βρισκόμουν και με θαρόχονε για να παραλάβω τον πίθηκο. Από την ημέρα εκείνη, η αγάπη μου για τον αλμπινό διπλασιάστηκε, για τον άπλουστατό λόγο ότι άρχισα να ενδιαφέρομαι και για την υγεία του.

Οι ιθαγενείς διασκεδάζαν βλέποντας τον πίθηκό μου να πηδά, να παίζει, να έκδηλωνε κατά πολλούς τρόπους την αγάπη του για μένα. Η αλήθεια είναι ότι ο αλμπινός φοβότανε λίγο τους μαύρους. Άλλ' αυτή η λεπτομέρεια δεν τους πείραζε διόλου. Άπεναντίας: ένοιωθαν μεγαλύτερο σεβασμό για το ζώο μου, επειδή πίστευαν ότι είχε υπερφυσικές ιδιότητες. Και αυτή ακριβώς η γνώμη τους στάθηκε ολέθρια για το ταλαίπωρο το ζώο.

Όταν τελείωσε η περίοδος των βροχών, μία παρόρρηση επιδημίας παρουσιάστηκε σε μία συνοικία της μικρής λεώς μας. Οι προσβαλλόμενοι άρχισαν να πρίζωνται και να πέφτουν σιγά-σιγά σ' ένα λήθαργο, απ' τον οποίο δεν συνέρχοντουσαν παρά... στον άλλο κόσμο. Μέσα σε μερικές βδομάδες, σημειώθηκαν τέσσερες θάνατοι.

Την ίδια εποχή, ένας συμπατριώτης μου, ο οποίος έμενε σε μία άλλη περιφέρεια, κάπου εκατό χιλιόμετρα μακριά από την περιφέρειά μας, έπεσε κι' αυτός θύμα θανατώσεως από αίματοουρία. Όταν το έμαθα αυτό, έκλεινα

(Συνέχεια στη σελίδα 51)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΚΟΛΜΟΥΓΟΥΝΤ

Η «ΚΛΑΚΕΤΤΕΣ» ΤΗΣ ΕΛΕΑΝΟΡ ΠΑΟΥΕΛ

(Ένα αποκαλυπτικό άρθρο για την διάσημη Έλεάνορ Πάουελ, την καλύτερη χορεύτρια του κόσμου, γραμμένο από την Γαλλίδα δημοσιογράφο Μαργαρίτα Μπουσά.)

Η Έλεάνορ Πάουελ είναι σήμερα η πρώτη χορεύτρια του παλμού και του νέου Πόσμου. Η διάσημη αυτή Αμερικανίδα καλλιτέχνης γεννήθηκε στις 13 Νοεμβρίου του 1913 στη μικρή πόλη Σπρίνγκφιλντ της Μασσαχουσέτης. Ο πατέρας της ήταν ένας μικρός επιχειρηματίας που νικήθηκε γρήγορα από τη ζωή και πέθανε πολύ νέος. Έτσι, η επίσημη νέα γυναίκα του, η Μπλάνς Πάουελ, ανέλαβε μόνη της τη φροντίδα να μεγαλώσει την κόρη της, την μικρούλα κι' έφηνη Έλεάνορ. Η νεαρή χήρα λοιπόν άρχισε να εργάζεται ως υπάλληλος σ' ένα έμπορικό κατάστημα και να κερδίζει με κόπο τα έξοδα του σπιτιού της. Ελάτρευε την κόρη της κι' όπως συμβαίνει με τις ιστορικές μητέρες, υπέφερε χίλιες δυο στερήσεις για να μη λείπει τίποτε της αγαπημένης της Έλεάνορ. Αυτή την τρυφερότητα δεν την εξέλασε η μεγάλη σήμερα χορεύτρια. Έχει πάντα μαζί της την μητέρα της κι' όπως τώρα έχει άφθονα χρήματα, προσπαθεί να ανταποδώσει κάθε επιθυμία της για να την ικανοποιήσει άμεσα. Άλλωστε, από τη στιγμή που η Έλεάνορ άρχισε να καταλαβαίνει τη ζωή και τον κόσμο, δεν είχε παρά μόνο μία ιδέα στο νου της: να εργασθώ για την μητέρα της.

Όταν έγινε ξένη χρονών η Έλεάνορ, η μητέρα της την έστειλε σε μία σχολή χορού, όχι τόσο για να μάθει να χορεύει, αλλά μάλλον για να πάρει θάρρος με την συναναστροφή των άλλων κοριτσιών, γιατί η μικρούλα Έλεάνορ ήταν υπερβολικά δειλή. Έτσι η Έλεάνορ αγάπησε με πάθος το χορό και σε ηλικία δεκτριών χρονών έχορευε θαυμάσια.

Εκείνο το καλοκαίρι, η μικρούλα χορεύτρια περνούσε τις διακοπές της με την μητέρα της στο «Ατλαντίκ-Σίτυ». Μία μέρα, λοιπόν, γύρισε ολόχαρη κοντά στην μητέρα της και της ζήτησε την άδεια να χορέψει το βράδυ στο ξενοδοχείο «Ρίτς Γκρίλ».

— Ένας κύριος με είδε που χόρευα στην άκροναλία, της εξήγησε, και μου υποσχέθηκε ότι θα μου δώσει πέντε δολάρια αν χορέψω άποψε στο «Ρίτς Γκρίλ».

Η μητέρα της παραξενεύτηκε, όπως ήταν φυσικό και θέλησε να μάθει ποιος ήταν αυτός ο κύριος. Μπορείτε δε να φανταστείτε την έκ-

πληξη της όταν πληροφορήθηκε ότι ήταν ο Γκός Έντουαρντ, ο μεγάλος σκηνοθέτης των παιδικών επιθεωρήσεων! Από το βράδυ εκείνο — ιστορικό στή ζωή της — η Έλεάνορ έχορευε συνεχώς επί τρία καλοκαίρια στο «Ρίτς Γκρίλ» του «Ατλαντί Σίτυ, ενώ τον χειμώνα εξακολουθούσε τα μαθήματά της καθώς και τις σπουδές της στο χορό. Ύστερ' από τρία χρόνια, σε ηλικία δεκαέξι ετών, η Έλεάνορ είχε αποκτήσει μία τόσο μεγάλη επιδεξιότητα στο χορό, ώστε ο καθηγητής της πήγε ένα βράδυ και συνάντησε την μητέρα της.

— Πρέπει να φύγετε με κάθε τρόπο για τη Νέα Υόρκη... την συμβούλεψε. Η Έλεάνορ θα γίνει μεγάλη χορεύτρια και πρέπει να δοκιμάσει την τύχη της... Θα είναι έγκλημα να μείνετε έστω και μία ακόμα μέρα εδώ πέρα!

Η «μίσσας» Μπλάνς Πάουελ, που δεν φανταζόταν ποτέ μία τέτοια εξέλιξη της κόρης της, δίστασε στην αρχή ν' άκολουθήσει την συμβουλή του καθηγητού. Μά η Έλεάνορ είχε τόσο θάρρος, ώστε κατάφερε σε λίγο να πείσει την μητέρα της και στο τέλος της εβδομάδας έφυγαν μαζί για τη Νέα Υόρκη.

Θυμάμαι πολύ καλά, λέει η ίδια η Έλεάνορ, ότι εκείνη την ημέρα ήταν 13 του μηνός. Ο αριθμός αυτός που σε τόσους άλλους φέρνει άτυχία, είναι για μένα ο αριθμός της τύχης μου! Γεννήθηκα στις 13 του μηνός, το 1913. Δεκατριών χρονών χόρευα για πρώτη φορά στην παιδική επιθεώρηση του «Ρίτς Γκρίλ». Τέλος, στις 13 του μηνός έφυγα από το Σπρίνγκφιλντ για το Μπροντγουάι... Κι' εκεί στο ξενοδοχείο, το δωμάτιό μου είχε αριθμό 13! Ο αριθμός αυτός επέλεξε μεγάλο ρόλο στη ζωή μου και πιστεύω ότι μου έφερε τύχη. Γι' αυτό ο αριθμός του καμαρινού μου στο θέατρο είναι πάντα το 13!...

Η Έλεάνορ, στο Μπροντγουάι, κατάλαβε για πρώτη φορά πόσο μεγάλος ήταν ο κόσμος και πόσο δύσκολο είναι σε μία καλλιτέχνη να πραγματοποιήσει τα όνειρά της.

Η πρώτη δυσκολία που συνάντησε ήταν η... «κλακέτες»! Όλος ο κόσμος εκεί πέρα άπεινέ με τους μαύρους και χόρευε με «κλακέτες». Η Έλεάνορ δεν ήξερε να χορέυι μ' αυτό τον τρόπο, χτυπώντας τις

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

Η Έλεάνορ Πάουελ και ο Ρόμπερτ Ταϊντορ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ο Ζάν-Πιέρ Ώμόν και η Μαρσέλ Σαντάλ σε μία ωραία σκηνή του τελευταίου φιλμ, στο οποίο παίζουν μαζί.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η περίφημη Αμερικανίδα θεντέττα Κάθριν Χέμπουρν σε μία σκηνή της «Μαρίας Στιούαρτ», της οποίας το ρόλο υπεδύθη με καταπληκτική επιτυχία.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,,

Η ΔΙΑΣΗΜΕΣ "ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ,, Σ' ΗΛΙΚΙΑ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ

("Ενα εξαιρετικά ενδιαφέρον άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Αντρέ Μωζέ για την παιδική ηλικία των καλλιτεχνών)

ΟΤΑΝ το παιδί φτάση σ' ηλικία πέντε χρόνων κι' αρχίση νά κάνει δικές του σκέψεις και νά εκδηλώνη τις προτιμήσεις του, οι γονείς του σπεύδουν νά δηλώσουν:

— Το παιδί μας αγαπά τα σπαθιά, τα τουφέκια και τους μολυβένιους στρατιώτες. Θά δισή που θά γίνη ένας καλός αξιωματικός.

— Ένα άλλο παιδάκι πάλι κτίζει με τους ξύλινους κύβους στίβια και φτιάχνει γέφυρες. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι θά γίνη μηχανικός.

— Ένα τρίτο, τέλος, παίρνει το χυμό των καρπουζιών, θάζει κάτω τους φίλους του και τους τόν ρίχνει στα μάτια μ' ένα σταγονόμετρο. Αυτός ασφαλώς θά γίνη οφθαλμίατρος!...

Κι' αλήθεια, αυτές τις αυθόρμητες εκδηλώσεις των παιδιών αν τις προσέξουν οι γονείς τους και τά βοηθήσουν νά σπουδάσουν καί ν' ακολουθήσουν την τέχνη ή την επιστήμη που προτιμούν, γρήγορα θά

τά θαυμάσουν μεγάλους ανθρώπους. Ο περίφημος σήμερα σ' όλο τον κόσμο αεροπόρος Λίντιμπεργκ, άφηγήθη σ' έναν Αμερικανό δημοσιογράφο ότι, όταν μικρός κυριευόταν πολλές φορές από την μανία νά πετάξη. Συχνά δέ ανέβαινε στη στέγη μιάς σιταποθήκης στην Αγρέπαυλ του πατέρα του, άνοιγε τα χέρια του κι' έρρίπτετο στο κενό με την ελπίδα νά ισορροπήσει. Μά δεν κατάφερε τίποτε άλλο παρά νά πέση στο μαλακό χώμα του κήπου και νά σπάση τα πόδια του. Το ίδιο ακριβώς ανέκδοτο διηγούνται και για τόν Λέοντα Τολστόι. Μά αυτός δεν έγινε αεροπόρος.

Προτίμησε νά κατακτήση τόν κόσμο με τα όμορφα βιβλία του. Ωστόσο σ' αυτό ίσως νά εφταιγαν κι' οι γονείς του που τόν έπέεξαν νά μαθαίνη τά μαθήματά του και νά παρακολουθή προσεκτικά τόν σχολείο. Όλοι οι μεγάλοι επίσης ζωγράφοι εξέδηλωσαν από μικρής ηλικίας τόν δαιμόνιο τού ταλέντου τους. Και γενικά οι διεθνούς φήμης άνθρωποι ήσαν «υπερφυσικά» παιδιά και ξεχώριζαν από τούς συνομήλικές των για την εξυπνάδα τους, τις σκέψεις τους και τις παρατηρήσεις τους.

Πώς ήσαν όμως σέ ηλικία πέντε χρόνων όλοι οι διάσημοι «άστέρες» κι' ή γοητευτικές θεντέτες που λατρεύονται σήμερα φανατικά από τούς θαυμαστές της έβδομης τέχνης; Ίδού τί απεκάλυψε αυτή ή έρευνά μας:

Η πασίγνωστη δραματική ήθοποιός τού κινηματογράφου Νόρμα Σήρερ, ήταν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι τού Καναδά. Αγαπούσε τή μαρμελάδα, τρύπωνε διαρκώς στην κουζίνα τού σπιτιού της για νά κλέψη καμιά λιχουδιά και μάθαινε μ' εξαιρετική προσοχή τά μαθήματά της. Ωστόσο οι γονείς της είχαν παρατηρήσει ότι αυτό τόν παιδί τους ήταν πολύ περίεργο. Δεν μπορούσαν νά τόν καταλάβουν πότε έλεγε αλήθεια και πότε έλεγε ψέματα. Ήξερε νά προσποιητά και νά παίρνει πάντα τήν ανάλογη έκφραση. Γι' αυτό τόν λόγο ή μητέρα της πότε δεν τήν τιμωρούσε. Οτι σφάλμα κι' αν έκανε, τήν άφηνε νά τόν όμολογήσῃ μόνη της.

Άλλωστε ή μικρούλα Νόρμα Σήρερ είχε ένα χαριτωμένο τρόπο νά διηγείται τις ιστορίες

της και τά θάσνά της. "Ετσι οι γονείς της τήν στείλουν μέγλωσε στή δραματική σχολή. Κι' εκεί πού έλάθη τόν ύπεροχο ταλέντο της.

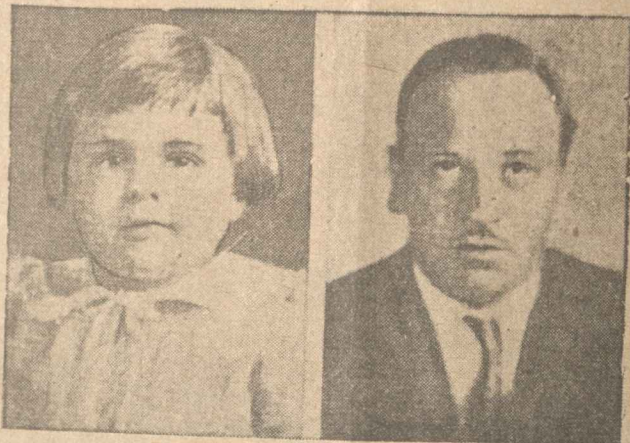
Η Τζόαν Κράουφορντ όμως σ' ηλικία πέντε χρόνων ήταν πάρα πολύ διαφορετική. Ήταν ένα σκληρό και άτακτο κορίτσι, πού έκανε ένα πλήθος σκανταλιές και πού δει συμμορφώνονταν ούτε με τις συμβουλές, ούτε με τόν έλεγχο.

Ήταν ένα πραγματικό άγριοκορίτσι, τρομαχτικά κακό και κινούσε τήν αντίπαθεία όλων τών συγγενών της. Ο πατέρας της, ό μίστερ Χένρυ Κάσσελ, ήταν διευθυντής ενός θεατρικού κολυβιού στο Λάουτον της Όκλαχόμας και τόν πραγματικό όνομα της Τζόαν Κράουφορντ ήταν τότε Λουτσιλά Νε Σιν.

Όσοσο ή σκανταλιέρα Λουτσιλά είχε μέσα της τόν μικρό θύο τού χορού. Κάθε φορά πού έβλεπε τά γκέλες τού θεατρου τού πατέρα της νά χορεύουν, έτρεχε κι' αυτή νά χορή μέσα τους, νά μιμηθή τις κινήσεις τους και νά... σπασί μιά τεσσαράκοντα από τόν πάτο τής, γιατί διαρκώς μ' αυτές τις άταξίες της τόν γάλλο σέ τις δοκιμές. Όταν μεγάλωσε λίγο κατάφερε νά προσηφθή σέ μιά σχολή χορού. Μά οι γονείς της ήταν τόσο σκληροί, πού δεν μπορούσαν νά πληρώσουν τά δίδακτρα. Έτσι ή Τζόαν Κράουφορντ για νά μὴν καταλείψη τά μαθήματά της, υποχρεώθηκε νά κάνει τήν υπέρτατη στις συμμαθήτρες της νά πλένῃ τά πιάτα και νά σκουπίζῃ. Ωστόσο δεν άπογοητεύθηκε. Κι' όπως έβλεπε, ήρθε μιά μέρα πού θριάμβησε στην πόλι τού κινηματογράφου.

Η Γκρέτα Γκάρμπο επίσης ήταν ένα άθλιο και δυστυχημένο κορίτσι, κατ'όλο, άσθενικό, με μεγάλη μύτη και τεράστιο στόμα. Υπηρετούσε σ' ένα λαϊκό έστιατόριο και τόν θράδυ ζάρωνε σέ μιά γανιά για νά ξεκουραστή. Σέ ηλικία άκόμη δεκατεσσάρων χρόνων ήταν ή ίδια: άξιολύπητη και δυστυχισμένη. Φορούσε μαύρα γιατ είχε πεθάνει ό πατέρας της και πότε δεν χαμογέλασε. Ωστόσο κανείς δεν τήν πείραζε. Η Γκρέτα Γκάρμπο τούς έκανε όλους νά παγώνουν με τόν αυστηρό βλέμμα της κι' εκείνο τόν παράδοξο ύφος της. Κανείς δεν μπορούσε νά τήν άμορφη ή αντίπαθητική. Ήταν ένα παράξενο κορίτσι. Κάνεζε πάντα τή δουλειά της. Έτσι μεγαλώνοντας άρχισε νά ανεβαίνει τά κοινωνικά σκαλιά: Από τόν λαϊκό έστιατόριο πήγε σ' ένα ραφτάδικο, έπειτα έγινε μανικιουρίστρα, δασκλογράφος, ύστερα ξέπεσε πάλι κι' έγινε πλύστρα και τέλος έγινε πάλι μανικιουρίστρα. Μεχρι τής ηλικίας πού έκανε τήν εμφάνισή της στην όθνη, είχε περάσει άπ' όλα τά επαγγέλματα. Ωστόσο διατήρησε τήν παγερή σοβαρότητα της κι' ή κείνο τόν άγέγραχο ύφος της, τόν όποιο από μικρή ηλικία τήν χωρίζε ανάμεσα στή συρτή τών παιδιών τών λαϊκών συνθηκών τής Στοκχόλμης.

Η Μαϊού Γουέστ, πάλι, ή πού «μοιραία γόησσα» τόν Χόλλυγουντ, σέ ηλικία πέντε χρόνων ήταν ένα στρουμπουλό και ποδοκόκκινο κοριτσάκι κι' έμοιαζε, όπως μού όμολόγησε ή ίδια, σάν... ξεροξημένο φρούτάκι! Από μικρή είχε πολύ άνεπτυγμένο τόν αίσθημα κόσμου της και είχε μιά πομπή αληθινή διαβολική. Τά μεγάλα

Ο Ουάλλας Μπέρου στην παιδική του ηλικία και σήμερα

Η Γκρέτα Γκάρμπο, κοριτσάκι και σήμερα

17 Δεκεμβρίου 1936

κι' όμορφα μάτια της ήσαν πάντα σκοτεινά και δεν είχαν εκείνη τήν άγνή έκφραση τών παιδικών ματιών. Οι γονείς της τήν φοβόντουσαν κι' άνησυχούσαν για τόν μέλλον της.

— Αυτό τόν κορίτσι, έλεγαν, θά πάρη τόν κακό δρόμο. Είναι καταδικασμένο από τήν μοίρα τού. Δεν έχει καρδιά και κυττάζει μόνο τόν συμφέρον τού.

Κι' αλήθεια, ή μικρούλα Μαϊού Γουέστ αγαπούσε μόνο τούς ανθρώπους πού της χάριζαν πανάκριβα δώρα, πού δεν ταίριαζαν με τήν ηλικία της και τής άρεσε νά τής διηγούνται ιστορίες πού μιλούσαν για πλούσιες κυρίες, όμορφα αυτοκίνητα και πολυτελή μέγαρα. Η Μαϊού Γουέστ άνταποδούσε τούς φτωχούς και πότε δεν έλεούσε τούς ζητιάνους. Δεν έπιανε, άκόμη, φίλια με κορίτσια και παιδιό πού ήσαν καλοντυμένα. Ήταν τρομερά άκατάδεχτη.

Όταν μεγάλωσε ή Μαϊού Γουέστ δεν πήρε φυσικά τόν κακό δρόμο, μά έγινε ό,τι φαινόταν πως θά γίνη από τόν μικρά της χρόνια: Μιά σατανική και μοιραία γόησσα πού δεν συγκινείται παρά μόνο με τά βαρύτιμα κοσμήματα και τά πανάκριβα δώρα.

Και όί άρρενες όμως «άστέρες» τής όθνης από νεαράς ηλικίας απέκάλυψαν τόν ταλέντο τους. Ο Ουάλλας Μπέρου, παραδειγματός χάριν, σέ ηλικία πέντε χρόνων ήταν ένας μικρός Ήρακλης! Είχε τή μανία νά υπερασπίζεται τούς άδύνατους συμμαθητάς του και διαρκώς ήτο ό άρχηγός κάθε φασαρίας. Δεν έλεγε επίσης πότε ψέματα και είχε, όπως λέγαν οι καθηγητά του, τήν καρδιά ενός ήρωος. Τόν βλέμμα τού πάλι ήταν ελκρινές κι' όταν μιλούσε κυττούσε κατάματα και με θάρρος τόν συνομήλητή τού.

— Αυτό τόν παιδί μας, έλεγαν οι γονείς τού, είναι αυθόρμητο στις εκδηλώσεις τού και ελκρινές. Άν τύχη νά κάνη καλούς φίλους, θά καταφέρη πολλά στή ζωή τού. Διαφορετικά θά δυστυχίση.

Ο Ουάλλας Μπέρου όμως στάθηκε τυχερός. Έκανε πάντα συντροφιά ανθρώπους πού τούς άρέσει ή αλήθεια κι' αυτοί τόν βοήθησαν ν' ακολουθήση τήν καλλιτεχνική κλίση τού και νά γίνη μεγάλος ήθοποιός.

Ο Χάρολδ Λούδ, αντίθετως, ήταν μικρός ένα «γελοίο ύποκείμενο», πού διαρκώς έκανε γκριμάτσες και θύμωνε τούς δασκάλους τού. Ήταν ό καραγκιόζης τού σχολείου κι' ό μεγαλύτερος «φορσέρ» τού. Μ' όλο τόν έζλο, όμως, πού έφαγε δεν συμμορφώθηκε κι' έτσι έγινε κωμικός ήθοποιός.

Ο Μπάστερ Κήτον, τέλος, ήταν μικρός ένα ευγενέστατο και άγαθό παιδί, εξαιρετικά χαριτωμένο. Είχε όμως τόν έλάττωμα νά είνε υπερβολικά εύκολόπιστος μέχρι κουταμάρας, γι' αυτό κίλας έπεφτε θύμα διαφόρων φίλων τού και τρυφερών.

Κι' όπως βλέπετε από τά φίλμ τού, δεν άλλαξε νοοτροπία και συμπεριφορά. Μοφ φαίνεται δέ μάλιστα ότι έγινε και χειρότερος!

ANTRE ΜΩΖΕ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΣΠΕΥΔΕ ΒΡΑΔΕΩΣ..

Τόν ρεκόρ τής βραδύτης στή «γύρισμα» ενός φίλμ τόν είχε ως τώρα ό Τσάρλυ Τσάπλιν, ό όποιος θέλει δυό και τρία χρόνια για ν' άποτελειώση μιά ταινία τού. Μά ό νεαρός σκηνοθέτης Φράνκ Κάπρα ξεπέρασε και τόν Σαρλώ.

Πρίν από δεκαπέντε περίπου μέρες, τελείωσε στή Χόλλυγουντ τόν καινούργιο τού φίλμ «Ορίζοντες». Τή στιγμή πού άποχαιρετούσε τούς συνεργάτες τού, ό διευθυντής τής εταιρείας τόν ρώτησε:

— Θά περάσετε αύριο για νά γίνη μιά δοκιμαστική προβολή όλοκλήρου τού έργου;

— Όχι, άποκρίθηκε άπαθείστα ό Κάπρα. Δεν θά μέ ζαναθήτε πρίν από ένα μήνα... "Ως τότε θά έχω λησμονήσει τόν φίλμ μου, κι' έτσι θά μπορούσα νά τόν δώ άνεπιμέλεια και νά διακρίνω τά έλαττώματά τού. Και αν δεν μού άρέση... θά τόν ξαναγυρίσω από τήν αρχή!...

Μόνον τόν «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» αγοράζει, εις άπολύτως ίκανοποιητικό τίμημα, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, πρὸ τού 1900.

Διάφορα φυλλάδια, παλινές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.τ.λ.

Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτου», Γερμανού Παλαιών Πατρών 5, Κήπος Γιλανθιδώνος. α—α η η καθ' έκάστην και τάς Κυριακάς.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Α Σ Μ Α Τ Ι Ο Ν

(Άχιλ. Παράσχου)

Τόν οὐρανόν έκύτταξα μ' έκεινη
τό γαλανό βιβλίο τού Θεού,
Κι' εδίαθαξα σ' άστέρια στή σελήνη,
μέ τήν ψυχήν ποιήσεις τ' οὐρανό,

Μιά άργυρή σελίδα κάθε άστέρι,
κάθε τού φώς και στίχος φλογερό
Πού τού Θεού τά έγραψε τόν χέρι
και τραγουδεί ό έρωσ κι' ό καιρός

Τά μάτια της και τ' οὐρανό τ' άστέρια
σ' άκτίνα μιά έσμίγαν ίερή
"Εδιναν γή και οὐρανόν, τά χέρια
στήν λάμψη τούς έκεινην τήν υγρή..»

"Εφίλησα τ' άστέρια στή ματιά της,
στή λάμψη της τ' Άπρίλη τήν αύγή,
Κ' ήπια ζωή εις ένα φίλημα της
κ' ήπια δροσιά στου ήλιου τήν πηγή!

Φ Θ Ι Ν Ο Π Ω Ρ Ο Ν

(Κ. Μάνου)

Ίέφτουν τά φύλλα κίτρινα, πέφτουνε μαραμένα,
Τά δένδρα μένουν έρημα, ξερά και γυμνωμένα,
Και τής φτωχής μου τής καρδιάς τά φύλλα κτρινίζουν,
και σάν τά φύλλα τά ξερά στόν άνεμο σκορπίζουν.

Τά δένδρα ξεγυμνώνονται, μά δεν θ' άργήσ' ή ώρα
Νά τούς χαρίσ' ή άνοιξη τά πράσινα τούς δώρα,
"Αλλά ή δόλια μου ή καρδιά προτέ πειά δεν θ' άνθήση,
Τραγουδι άγάπης τρυφερό νά ξανατραγουδήση.

Μ' έπρόδωσες και σ' αγαπώ, μ' έπρόδωσες και κλαίω,
Μ' έπρόδωσες και σ' έρωτώ: Κυρά μου, τί σου φταίω;
"Απονη, πές πώς μ' αγαπάς όλα νά τά ξεχάσω,
Στά πόδια σου γονατιστός τά χρόνια νά περάσω.

ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Τιμ. Μωραϊτίνη)

Δέν στώλεγα: Ξεφύγισα απ' τήν πληγή ή καρδιά μου
Και πεθαμένη κι' άψυχη μέσ τόν κορμί μου μένει,
Μέσα στή στήθη μου νεκρή κι' άταφά σιωπάζει...
Λοιπήσου τήν, θεά μου,
Πού ύμνο δεν θά νιώσει.

Και θάμῃ στήν άγκάλη σου τήν δόλια πεθαμένη,
Θάψ' τήν βαθειά και σκέπασ' τήν βαθειά. Δεν είνε κρίμα,
Γιατί σέ τέτοιο λειψάνο τέτοια ταιριάζει μνήμη!
Κι' άς είν' καταραμένη,
Ποτέ της νά μὴ λυώση!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

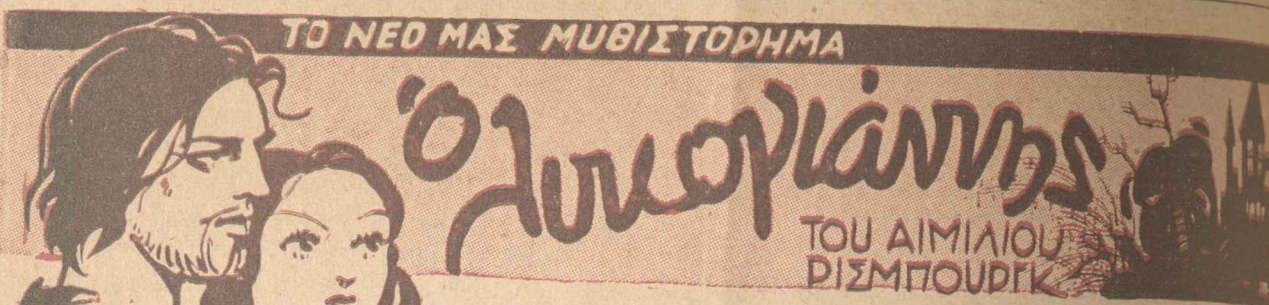
(Κ. Μάνου)

"Αχ, ή άγάπη τής καρδιάς τού χρόνου πόσο μοιάζει!
Μέ τήν γλυκεία τήν "Ανοιξη κι' έκεινη γλυκοκάλει,
Χιλιόχαρη κι' ολόδροση και μοσχουρισμένη,
"Εχει κι' άγκάθια πού και πού σά λεμονιά άνθισμένα!

"Επέρασεν ή "Ανοιξη, Τόν Καλοκαίρι θάβανει,
Τής άνοιξης τά λουλούδια ό ήλιος θά μαράνη,
Και τής άγάπης ή χαρς, τά γέλια, τά τραγούδια
"Απ' τόν κόσμο θά μαραθούν σάν άνοιξη λουλούδια.

Φθινόπωρο, Μαύρη νυχτιά, Συνεφισμένη μέρα,
Πέφτουν, σκορπούν ολόχρωμα τά φύλλα στόν άνέρα
Και τής άγάπης πέφτουνε τά φύλλα μαραμένα,
Τόσες άπιδες ψεύτικες κι' όνειρα χαμένα.

Νά! κι' ό Χειμώνας, "Απαλό και κατάσπρω τόν χιόνι,
Σκεπάζει κάμπους και βουνά, τή γή μας σασφάνει,
Και ή άγάπη τής καρδιάς, άγάπη πεθαμένη,
Στό κρύο χιόνι βρίσκειτά βαθειά, βαθειά θαμμένη.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ. — 'Ο Κάρλος Σεβρό και η σύζυγός του Ζελιμά, επιστρέφουν έπειτα από πολλά χρόνια απουσίας στη Γαλλία, με το μοναδικό σκοπό να μάθουν τί απέγινε κάποια κυρία της αριστοκρατίας και το παιδί της, την οποία μυστηριώδεις έχθροι είχαν σφετερισθεί να εξαφανίσουν, για να σφετερισθούν τη μεγάλη της περιουσία. Στο ίδιο όμως λεωφορείο μ' αυτούς ταξιδεύει κάποιος ύποπτος τύπος, ένας Βλαϊρώ, ο οποίος κατορθώνει να πιάσει κουθένα με το Σεβρό και να μάθει το σκοπό του ταξιδιού του, προσφέρεται δε να τον εξυπηρετήσει και να τον οδηγήσει στις αναζητήσεις του. 'Ο Σεβρό δέχεται ευχαρίστως, χωρίς να υποψιάζεται καθόλου τα καταχθόνια σχέδια του Βλαϊρώ, ο οποίος του παρουσιάζεται με το ψευδώνυμο 'Ιούλιος Κορνιέρ. Έτσι οι ταξιδιώτες θάβουν στο Βλαϊκούρ. 'Εκεί ο Βλαϊρώ κατορθώνει να παρασύρει τον Σεβρό σε ένα νερό χωρικό, τον 'Ιάκωβο, ο οποίος φεύγει εκείνες τις ημέρες για να υπηρετήσει στρατιώτης. 'Εκεί κοντά, στα δάση του Μαρέλ, ζει ένας μυστηριώδης αγριάνθρωπος, νέος κι ώριμος, ο Λυκογιάννης, του οποίου το μυστήριο απασχολεί όλη την περιφέρεια. Μια μέρα σε μία συγκέντρωση στον πύργο της θαρώνης ντε Σιμέζ γίνεται συζήτηση σχετικά και μερικές νέες αποφασίζουν, από περιέργεια, να πάνε να θρουν το Λυκογιάννη. Στο Βουνό όμως, η κόρη της θαρώνης 'Εριέττα, κινδυνεύει να πέσει σε μία άβυσσο, μα ο Λυκογιάννης την σώζει την τελευταία στιγμή. 'Από τότε ένα τρυφερό αίσθημα γεννιέται στις καρδιές των δύο νέων. 'Επειτα από λίγες μέρες ο Ρασίλ ντε Σιμέζ, ο αδελφός της 'Εριέττας, ένας διεσθαρμένος νέος, ο οποίος νοιώθει ένα παράφορο πάθος για την 'Ιωάννα, μια νύχτα, που ο θετός πατέρας της λείπει, μπαίνει με μία σκάλα στο δωμάτιο της για να την κάνει δική του. Τη σώζει όμως την τελευταία στιγμή ο Λυκογιάννης. 'Η 'Ιωάννα, όμως, νομίζει πως ο Λυκογιάννης είναι αυτός της, στην οποία τον κατηγορεί και πηγαίνει να πνιγί στο ποτάμι. Μα τη σώζει ο Λυκογιάννης κι' ένας άγνωστος κύριος, που περνάει από εκεί με το άμαξί του, την παίρνει μαζί του αναίσθητη. 'Εν τώ μεταξύ ο γαλλογερμανικός πόλεμος κηρύσσεται και οι Γερμανοί φτάνουν στο Μαρέλ, όπου διαδραματίζονται τα γεγονότα αυτά.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Κύριοι, είπε ο Γερμανός ταγματάρχης, με τόνο αγέρωχο, σάς καθιστώ όλους υπευθύνους για όσα συνέβησαν προχθές.

— Γιατί; ρώτησε ο 'Ιάκωβος Βαγιάν.

— Πρώτον γιατί το απόσπασμα δέχτηκε την επίθεσι έδω κοντά και δεύτερον γιατί είχατε χρέος να προστατεύσετε τους στρατιώτες μας και δεν το κάνατε.

— Με συγχωρήτε, κύριε, παρατήρησε ο 'Ιάκωβος Βαγιάν, αλλά ξεχνάτε, μου φαίνεται ότι έχουμε πόλεμο και ότι αυτό που συνέβη προχθές στο δημόσιο δρόμο, είν' ένα πολεμικό περιστατικό.

— Όχι! φώναζε παραφερόμενος ο ταγματάρχης, οι στρατιώτες μας έπεσαν σ' ένα δένδρο και δολοφονήθηκαν από κακούργους!

— Οι Γάλλοι που πολεμάνε για την τιμή της πατρίδας τους δεν είνε κακούργοι! αποκρίθηκε μ' αξιοπρέπεια ο δήμαρχος.

— 'Ήσαν 'Ελεύθεροι Σκοπευταί, δηλαδή ληστές!...

— Οι 'Ελεύθεροι Σκοπευταί είνε στρατιώτες και στρατιώτες γενναίοι μάλιστα!

— Δεν το παραδεχόμαστε αυτό! Ποτέ δεν θα το παραδεχόμην! φώναζε ο ταγματάρχης, χτυπώντας το πόδι του. Μα φτάνουν πια ή συζητήσεις... Νά τί θέλω: αρκετοί κάτοικοι του Μαρέλ, δώδεκα, καθώς μου είπαν, πήραν τα όπλα έναντιόν μας και ήσαν μαζί μ' εκείνους που επέτεθησαν ε-

ναντίον του απόσπασματος. Θέλω λοιπόν τους ανθρώπους αυτούς!

— 'Ο δήμαρχος ύψωσε τους ώμους του κι' απάντησε: — Και μήπως τους έχω κλειδωμένους εδώ, για να πω: Νάτοί!... Πάρτε τους!...

— 'Αν τους χρειάζεστε άμεσα, κύριε ταγματάρχα, πηγαίνετε να τους έρθετε.

— 'Ο Γερμανός έγινε κατακόκκινος.

— Κύριε δήμαρχε, είπε, αυτοί οι άνθρωποι δεν έρπονται βέβαια τώρα στο χωριό σας, αλλά όλοι τους έχω ε- κογένεια. Για να τους αναγκάσω λοιπόν να έρθουν να πιάσουν μόνοι τους, θα πάρω ένα άτομο από κάθε οικογένεια ως δέλεαρ. Μιλήσαί!... Τώρα σεις, κύριε δήμαρχε, πηγαίνετε να μου φέρετε τους όμήρους μου!...

— 'Ο 'Ιάκωβος Βαγιάν έγινε κατάχλωμος κι' από φόβο σις πέρασε όλο του το κορμί.

— Κύριε ταγματάρχα, φώναξε με φωνή παλλόμενη από γέρος, φτωχός και αδύνατος. 'Αλλά στο στήθος μου είναι γαλλική καρδιά. Αυτό μόνο έχω να σάς απαντήσω: Πάντα θάλατε ανάνδρωος έναν παλαιό στρατιώτη της Γαλλίας!

Και αφού είπε τα λόγια αυτά, ο 'Ιάκωβος Βαγιάν γυμνά απότομα τα νώτα του προς τον Γερμανό και έφυγε έκτο.

— 'Ο ταγματάρχης μπορούσε μ' ένα βλέμμα του να διακρίνει την σύλληψή του, μα δεν τό έκανε. Τα βλέμματα του έλαμψαν από όργη κι' έστριψε με λύσσα τα μανίκια του μπουστάκι.

— 'Επειτ' από λίγες στιγμές, απευθυνόμενος προς έναν από τους υπαξιωματικούς του, του είπε:

— Πάρε είκοσι άνδρες μαζί σου, διάλεξε την καλύτερη αγροικία του χωριού κι' έβαλε της άμέσως φωνά. 'Επειτα πάλι θάλεπουμε...

— 'Ο υπαξιωματικός χαιρέτησε στρατιωτικά κι' έφυγε έκτο. Την ίδια ώρα, ο Λυκογιάννης, καθισμένος σ' ένα άσπιο δίο του Μαύρου Λόφου κύτταζε τους Πρώσσους να πηγαίνουν κι' έμεινε στην ίδια θέση ως ότου νύχτωσε, κοιτάζοντας με βλέμμα όνειροπόλο τα σπίτια του Μαρέλ.

— 'Ο Λυκογιάννης άγνοούσε έντελώς τί είνε αυτό το γεμρό πράγμα που οι άνθρωποι τό λένε πόλεμο, μα ήξευε ότι οι Πρώσοι ήσαν έχθροι των Γάλλων, κι' αυτό τό ή φτανε.

Την προηγούμενη ήμέρα είχε παρακολουθήσει την ήθεσι των 'Ελευθέρων Σκοπευτών έναντιόν του γεμμένου απόσπασματος, και λίγες μέρες πριν, είχε παρασθής με τους μιάς τρομερής σκηνής: είχε δη μερικούς Πρώσσους στρατιώτες να χτυπάν ένα χωρικό του Βλαϊκούρ με τα κανονικά των όπλων τους και να τον αφήνουν σκεδόν μισοκτενμένο. 'Εφτασε λοιπόν αυτό στο Λυκογιάννη για να μπει στους Γερμανούς.

Είπαμε παραπάνω ότι η νύχτα τον έθρεψε έπάνω σ' ένα από τα όροπέδια του Μαύρου Λόφου. 'Ετοιμαζόταν να πιάσει απόσυρθη στη σπηλιά του, όταν, έξαφνα, τρομερές κραυγές τον έρχόντουσαν από το Μαρέλ, έφτασαν ως αυτόν.

Συγχρόνως είδε μία πελώρια φλόγα να υψώνεται από τον ούρανό, μία φλόγα τόσο μεγάλη, ώστε, έκτος από το χωριό, φώτισε και το βουνό.

— 'Ο Λυκογιάννης κατάλαβε ότι κάποιο σπίτι καίγεται και άλλότε είχε δη πυρκαϊά, αλλά από μακριά. Θέλησε λοιπόν τώρα, που του παρουσιαζόταν ή ευκαιρία, να δει το τρομακτικό αυτό θέαμα κι' από κοντά.

— Άρχισε λοιπόν να κατεβαίνει το βουνό γρήγορα από στρατή και σε λίγο, αφού διέσχισε τα έξοχα περάσματα, έφτασε κοντά στον τόπο της πυρκαϊάς. Φοβήθηκε όμως πως τον δούν και γι' αυτό τό λόγο κρύφτηκε σε μία έκτα ταλειμένη καλύβα.

Τό σπίτι που καίγόταν απέιχε από την καλύβα από λίγες τριακόσια μέτρα. Μπόρεσε λοιπόν ο Λυκογιάννης να περιφύγει την πυρκαϊά και τούς Πρώσσους στρατιώτες, έμποδίζαν τους κατοίκους να πλησιάσουν κι' απάντησαν στις άπελπισμένες κραυγές και στις ήκεσις τους με ήσυχια και σαρκαστικά και άγρια.

— Ένας άντρας και μία γυναίκα — ο ιδιοκτήτης της άγροικίας και η σύζυγός του — παρακαλούσαν τους στρατιώτες να τους επιτρέψουν τουλάχιστον να σώσουν τα δυστυχισμένα τους ζώα, που έκαναν τρομερό θόρυβο μέσα στους σταύλους.

Μα δάκρυα, παρακλήσεις, όλα πήγαιναν χαμένα... Οι στρατιώτες τους έσπρωχναν χωρίς όικτο. 'Ο ταγματάρχης τους είχε διατάξει: «Νά καούν όλα!...» Και καίγονταν όλα.

— 'Ανάμεσα απ' τό πυρπολούμενο σπίτι και τον κύκλο των στρατιωτών, τρεις άξιωματικοί έκοβαν θόλτες καπνίζοντας με όλη τους τη γαλήνη τα πούρα τους. 'Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο ταγματάρχης.

— Έξαφνα, ένας άντρας διέσχισε τον κύκλο των στρατιωτών κι' έφτασε γρήγορα κοντά στους τρεις άξιωματικούς. 'Ήταν ο 'Ιάκωβος Βαγιάν, ο δήμαρχος του Μαρέλ.

— Κύριε, είπε, απευθυνόμενος προς τον ταγματάρχη με φωνή που έπαλλε από όργη, αυτό που κάνατε είνε άτιμο!

— 'Α! απάντησε κυνικά ο Πρώσσος. 'Αναψα ένα πυροτέχνημα για να διασκεδάσουν οι στρατιώτες μου!

— Πρώσσο! φώναξε με μεγαλύτερη άκόμα όργη ο δήμαρχος, ή πράξις σου αυτή είνε ανάνδρη!...

— 'Ο ταγματάρχης ύψωσε τότε το χέρι του και χτύπησε στο πρόσωπο τό γέρο δήμαρχο.

Ναί! 'Ο 'Ιάκωβος Βαγιάν δεν είχε γελαστή. 'Ο Πρώσσος άξιωματικός ήταν πραγματικά άνανδρος. (*)

— 'Ο δυστυχισμένος γέρος κυριεύθηκε από ζάλη κι' έκανε μερικά θήματα προς τα πίσω κλονιζόμενος.

— 'Επειτα ανωρθώθηκε, έτοιμος να ριχτεί έναντιόν του άγροίκου αντιπάλου του.

— 'Αλλά δεν πρόφτασε...

— Από την καλύβα, όπου έβρισκόταν ο Λυκογιάννης, είχε δη τά πάντα. Μόλις λοιπόν είδε τον ταγματάρχη να ραπίζει τό δήμαρχο, πήδησε πάνω από ένα φράχτη, έβριξε κάτω ένα στρατιώτη που θρέθηκε μπροστά του και, όρμώντας κατά τό ταγματάρχη, του κατάφερε μία δυνατή γροθιά κατάμουτρα και τον έάπλωσε κάτω.

— 'Ο Λυκογιάννης! Είν' ο Λυκογιάννης! φώναξαν πολλοί απ' τό πλήθος.

— Ένας ψίθυρος όργης είχε διαδεχθί τό ράπισμα.

Μια βοή ευχαριστήσεως άκούστηκε μετά τη γροθιά.

Οι παριστάμενοι χωρικοί είχαν ξεχάσει ότι ο Λυκογιάννης κατηγορείτο για ένα έγκλημα φριχτό. Δεν έθελαν παρά τον ήρωα εκείνης της στιγμής που είχε ήκανοποιήσει την αξιοπρέπεια του δημάρχου τους.

— 'Ο Λυκογιάννης, πριν οι δύο άλλοι άξιωματικοί συνέλθουν από την έκπληξή τους, διέσχισε πάλι σάν σφαίρα τη γραμμή των στρατιωτών και χάθηκε μέσα στα περιβόλια.

Οι δύο άξιωματικοί θοήθησαν τον άρχηγό τους να σηκωθεί. Τό πρόσωπό του ήταν καταματωμένο. 'Η μύτη του και τέσσερα δόντια του είχαν σπάσει...

Μια ώρα μετά τό περιστατικό αυτό, οι Πρώσοι έφευγαν απ' τό Μαρέλ, παίρνοντας μαζί τους έναν αιχμάλωτο: τον 'Ιάκωβο Βαγιάν.

Μετά τό κατόρθωμά του, ο Λυκογιάννης ξεαναγύρισε στη

σπηλιά του και εξαπλώθηκε στο στρώμα του, που τό είχε φτιάξει με ξερά φύλλα.

— 'Ο ύπνος του όλη τη νύχτα ήταν πολύ παραγμένος. 'Ως νειρεύονταν σπίτια που καίγοντουσαν και κράνη στρατιωτών, άκουγε στεναγμούς και σαρκαστικά γέλια. Και, ανάμεσα σ' άλλα, είδε έναν άξιωματικό με χρυσό κράνος να δέρνει ανάνδρωα μία νέα. Τόν άξιωματικό εκείνο τόν αναγνώρισε άμέσως: ήταν ο Πρώσσος ταγματάρχης, τόν οποίο είχε συ- γυρίσει τόσο καλά. Την νέα την αναγνώρισε επίσης: ήταν ή 'Εριέττα!

Σηκώθηκε θγάζοντας μία κραυγή φρίκης. Τό μέτωπό του ήταν θρεγμένο από κρύο ιδρώτα κι' ή καρδιά του χτυπούσε πολύ δυνατά.

Πέρασε μισή ώρα για να συνέλθει έτελως.

Μια άχτίνα φώτος, μπαίνοντας στη σπηλιά του, του άνηγνιζε ότι ο ήλιος είχαν άνατείλει.

Σηκώθηκε τεντώνοντας και τα δύο του χέρια και προ- χώρησε ως μία σκοτεινή γωνιά τής, σπηλιάς. Μία ιδέα του είχε 'ρθή στο μυαλό του. Τό χέρι του συνάντησε στο σκο- τιάδι τό τουφέκι του κι' ένας γρυλλισμός ευχαριστήσεως ξε- φυγε από τα χείλη του.

Ποτέ του δεν είχε χρησιμοποιήσει τό όπλο του για κυνήγι. 'Ήξερε όμως τό χειρισμό του γιατί τό τον είχε διδάξει ο 'Ιάκωβος Γκροντέν.

Τό τουφέκι, που τόσο καιρό είχε μείνει ήσυχος, θά εύρισκε τώρα τον προορισμό του. 'Ο Λυκογιάννης είχε αποφασίσει να κυνηγή σ' ή τους Γερμανούς.

ΚΑ' Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

— 'Αν και είκοσι χρό- νων κατά την εποχή έ- κείνη ο Λυκογιάννης, έπειδή δεν είχε πολιτο- γραφηθί ποτέ, δεν έ- πιστρατεύθηκε όπως όλοι οι άλλοι νέοι της Γαλλίας. 'Εν τούτοις μόνος του θέλησε να υπερασπισθί την πα- τρίδα του που κινδύ- νευε κι' έγινε 'Ελεύθε- ρος Σκοπευτής.

Πέρασε όλο σχεδόν τό πρώτο του καθορί- ζοντας τό όπλο, τό ό- ποιο είχε σκουριάσει από την πολυκαιρία κι' όταν τό έκασάρise κάπως, έθύσε τό χέρι του σε ένα κοφωμά- τού όράκου και πήρε από εκεί τό χρυσό νόμισμα που τό είχε δώσει ο άμαξάς Λαυρόν. 'Επειτα, πατώντας πάλι τό πα- νόφι του, απομακρύνθηκε γρήγορα.

— 'Επειτ' από μιάς ώρας όδο, έφτασε στο Μπλαϊκούρ.

— 'Όλοι οι κάτοικοι ήξεραν πια ότι την περασμένη μέρα ο άγριος είχε συλλάβει όπας τό άγριο τόν Πρώσο ταγ- ματάρχη, ο οποίος είχε τολμήσει να ραπίσει ένα γέρο, τό δήμαρχο του Μαρέλ.

— Δεστε τό Λυκογιάννη! έλεγαν ό ένας στον άλλο, καθώς τόν έθελπαν να περνάει. Έχει και τουφέκι!... Ποιος να τό τό έδωσε;... Ποιό να πηγαίνη;...

— Τα χαμίνια πάλι φώναζαν: — Νά ο Λυκογιάννης!... 'Η καλήμέρα, Λυκογιάννη!... Στο κυνήγι πηγαίνεις;

— 'Ο Λυκογιάννης δεν έδινε καμία απαντή. Άλλά προχω- ρούσε άγνά, κυττάζοντας δεξιά κι' αριστερά.

— Έλως στάθηκε μπροστά σ' ένα μπακάκι και άνοίγον- τας την πόρτα, μπήκε μέσα.

— Άμέσως μερικοί περιέργοι συγκεντρώθηκαν έξω απ' την πόρτα. 'Ήταν ή πρώτη φορά π' ή έθελπαν τό Λυκογιάννη να μπαίνει σε κατάστημα και αύ- τόους φώναζε παραόξος.

— 'Η μπακάλισσα, που ήταν τ' στιγμή εκείνη μόνη της, φο- βήθηκε στην άρχή και τραβήχκε πίσω απ' τόν πάγκό της.

— 'Επειτα, θάλεπόντας ότι ο Λυκογιάννης πήγαινε με ειρηνι- κούς σκοπούς, πήρε θάρρος και τόν ρώτησε τί ήθελε.

— 'Ο Λυκογιάννης χτύπησε σ' ή δάπεδο τό όπλο του και, δει-

Τού κατάφερε μία δυνατή γροθιά κατάμουτρα και τον έάπλωσε κάτω...

(*) 'Ο μυθιστοριογράφος στο κεφάλαιο αυτό και στα επόμενα παρα- κτηρίζει ένα πολιτισμένο λαό σάν τους Γερμανούς με έπιθετα καθόλου κο- λακευτικά και τούς αποδίδει πράξεις καθόλου τιμητικές. 'Ας ληφθί όμως υπ' όψη ότι ο Αιμίλιος Ρισμπουργκ είνε Γάλλος κι' ότι έγραψε τό έργο ήτ' όσον ήταν ή εποχή των συμπατριωτών του ήταν ακόμα πρόσφατη. 'Αγνόητες βέβαια γίνονται σε κάθε πόλεμο, γιατί τίς επιβάλλει ο ίδιος ο πόλεμος, μα δεν γίνονται από τόν ένα μόνο από τούς αντιπάλους.

χνοντας το χρυσό νόμισμα, προσπάθησε να δείξει με νοήματα στη μπακάλισσα τι ήθελε. Άλλά εκείνη δεν κατάλαβε τίποτε.

Πίσω από τον Λυκογιάννη μερικοί είχαν μπη στο μπακάλικο και εξαφνίστηκαν πολύ όταν είδαν στα χέρια του το χρυσό νόμισμα.

— Πώς; Ο Λυκογιάννης έχει χρήματα; αναρρωτιόντουσαν. Ποῦ τὰ βρήκε; Μήπως ανακάλυψε κανένα θησαυρό;

— Δεν καταλαβαίνεις τί θέλει; ρώτησε ένας απ' αυτούς την μπακάλισσα.

— Όχι, μά την αλήθεια!

Θέλει σφαίρες για το όπλο του.

— Καλά λές! είπε η μπακάλισσα.

Κι' έσπευσε να θγάλη το κουτί με τις σφαίρες. Ήσαν όλες καμιά πενήντα. Ο Λυκογιάννης έπηρε μιά, τη δοκίμασε στο όπλο του κι' έγνεψε ότι ήθελε και άλλες.

Φαίνεται ότι η σφαίρες αυτές δεν του σάνουν, έπεν ο χωρικός που είχε μιλήσει. Άλλά, έπειδή κάνουν στο τουφέκι του, τις παίρνει. Τυλιξε τις σ' ένα χαρτί...

Το μικρό δέμα έτοιμάστηκε άμέσως. Κ' η μπακάλισσα, παίρνοντας το χρυσό νόμισμα, έδωσε τὰ ρέστα στον Λυκογιάννη.

Ο άγριος ξαναγύρισε τότε στο δάσος περήφανος σάν μεγάλος κατακτητής. Όταν θρέθηκε και πάλι στην έρμηιά, η πρώτη του σκέψις ήταν να δοκιμάσει το όπλο του. Το γέμισε και, σηματοδύνοντας τον κορμό ενός δέντρου, σέ απόστασι πενήντα μέτρων, πυροβόλησε δυο φορές.

Το όπλο λειτουργήσε καλά. Άλλά αυτό δεν έφτανε. Έπρεπε να δη αν είχε πετύχει στο σημάδι. Έτρεξε λοιπόν να εξετάσει τον κορμό της θελανιδιάς και βρήκε σ' αυτόν σέ δυο δαχτύλων απόστασι, τις δυο σφαίρες που είχαν χωθή σέ άρκετο βάθος.

Τὰ μάτια του Λυκογιάννη έλαμψαν.

Γέμισε και πάλι το τουφέκι του, αλλά δεν πυροβόλησε πια. Είχε δοκιμάσει πια την σκοπευτική του ή-εξιότητα και δεν ήθελε να ρίξει άλλες σφαίρες του κάκου.

Από την άλλη μέρα κιάλας άρχισε να παραμονεύει σέ διάφορα μέρη. Έπέδλεπε τους δυο δρόμους που οδηγούσαν στο Μαρέλ: τον θουνίσιο που απείχε διακόσια μέτρα από τον Μαύρο Λόφο και τον δρόμο του ποταμιού.

Κατά το μεσημέρι λοιπόν, καθώς παραμόνευε πίσω από ένα θράχο που απείχε καμιά πενήντα μέτρα από τον πρώτο δρόμο, είδε από μακριά δυο ούλάνους που προπορεύοντουσαν ενός μικτού άποσπάσματος, το οποίο έρχόταν για προμήθειες.

Στερέωσε το τουφέκι του στον ώμο του και περίμενε. Όταν δέ οι δυο καθαλλάρηδες έφτασαν ακριβώς απέναντί του, πυροβόλησε δυο φορές. Οι δυο ούλάνοι σωρίστηκαν κάτω και τὰ άλογά τους, κατατρομαγμένα, πήραν την κατηφορία.

Ο Λυκογιάννης ανωρθώθηκε τότε και, θγάζοντας μιά θριαμβευτική κραυγή, γίνηκε άφαντος μέσα στα δάση του Μαύρου Λόφου.

Όταν τὸ άπόσπασμα τῶν Πρώσων έφτασε κοντά στους δυο ούλάνους, βρήκε τὸν έναν νεκρό και τὸν άλλο θανάσιμα πληγωμένο.

Μετά λίγες μέρες, κι' ένας άλλος Γερμανός στρατιώτης χτυπήθηκε θανάσιμα από μιά σφαίρα του Λυκογιάννη.

Ήταν σπάνιο να περάσει έχθρικό άπόσπασμα, είτε από τον ένα δρόμο, είτε από τον άλλο, και να μην πυροβοληθῇ από τὸ Λυκογιάννη. Οι Πρώσοι δεν πλησίαζαν πια πρὸς τοὺς δρόμους εκείνους παρά με την

μεγαλύτερη προφύλαξη...

Τὸν κάκου προσπαθούσαν να μάθουν ποὺς ήταν ὁ μὴρὸς ἐκείνος σκοπευτὴς ποὺ τοὺς θέριζε με τὴς σφαίρας, χωρίς να φαίνεται καθόλου. Ρωτοῦσαν τοὺς χωρικούς, ποὺ ἀπειλούσαν, μὰ ἐκείνοι ἔκαναν πὼς δεν καταλάβαιναν τίποτος ἐπρόκειτο.

Δυστυχῶς, ὁμως, σὲ κάθε μέρος ὑπάρχουν ἀνθρώποι ποτενίνοι, ποὺ θάζουν παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλο πλάσμα τὸν ἐγωϊσμό τους. Ἔτσι, μιά μέρα, ἕνας χωρικός γὰ τὴν πᾶρη πίσω τὸ ἄλογό του, ποὺ οἱ Πρώσοι τοῦ τὴν ἔτασχεσαι, πρὸδωσε τὸν Λυκογιάννη καὶ ὑπέδειξε τὸ κατὰ φύγιό του στὸν Μαύρο Λόφο.

Ο προδότης ἀναφείθηκε παίρνοντας πίσω τὸ ἄλογό του. Συγχρόνως διακόσιοι πενήντα Πρώσοι διευθύνθηκαν ἀπὸ ρυθὰ πρὸς τὸ Μαύρο Λόφο καὶ τὸν περικύκλωσαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Όταν ἡ κύκλωσις συμπληρώθηκε, ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ποσπάσματος διέταξε ἐπιθεῖν, σάν να εἶχαν ἀντιπάλους ἕνα τοῦλάχιστον λόχο. Ἔτσι, ἐνῶ ἕνα μέρος τοῦ ἀποσπάματος κυριεῖ ἐξ ἐφόδου τὸν Μαύρο Λόφο, οἱ ὑπόλοιποι, παραταγμένοι μέσα στὸ δάσος, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουν.

Ἐπειδὴ ὁμως δεν μποροῦσαν νὰ πλησιάσουν τοὺς θράχους, γιὰ τὴν ἀγκάθια τοὺς ἔφραζαν τὸ δρόμο, οἱ στρατιῶτες ἔσφην δαυλιά, τὰ ὁποῖα πέταξαν μέσα στοὺς θάμνους καὶ ἔτσι σὲ λίγο ὁ Μαύρος Λόφος γέμισε ἀπὸ φλόγες καὶ καπνὸς.

Ἡ φωτιά ἀπλωνόταν καὶ ἀπειλοῦσε νὰ κάψῃ ὅλο τὸ δάσος, ἀλλὰ λίγο τοὺς ἔμελλε γι' αὐτὸ τοὺς Πρώσους.

Εὐτυχῶς σὲ λίγο ἄρχισε νὰ θρέχει καὶ ὁ άνεμος ποὺ πρὸς τὸν βορρηντικῶς ἔφερε τὴς φλόγες πρὸς τὸ θάλασσο μέρος. Ὡστόσο τὰ ἀγκάθια κήκταν κ' οἱ Γερμανοὶ ὑπῆσαν νὰ σκαρφαλώσουν στὸ μέρος αὐτό.

Σὲ λίγο, ἀνακάλυψαν τὴν εἰσοδο μιάς σπηλιάς. Δὲν ὑπῆρχε καμιά ἀμφοβολία: τὸ καταφύγιο τοῦ Λυκογιάννη ἦταν ἐκεῖ μέσα. Αὐτὸ φαίνονταν ἀπὸ τὸ χῶμα ὅπου ἦσαν ἀποπωμένα θήματα, καθὼς κι' ἕνα καλάθι, χονδρεῖδὸς πλεμίο, γεμάτο σαλινγκάρια, ποὺ θρισκόταν στὴν εἰσοδο τῆς σπηλιάς.

Δύο στρατιῶτες, με ἀσπόμενους δαυλοὺς, προχώρησαν μέσα στὴ σπηλιά, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ ἕξη ἄλλους, ποὺ κρατοῦσαν τὶς λόγχες τοὺς προστασμένους.

Γιὰ πρώτη φορά, ἀπὸ τότε ποὺ ὑπῆρχε, ἡ σκοτεινὴ κατοικία τοῦ Λυκογιάννη, φωτίστηκε ἐντελῶς.

Οἱ στρατιῶτες θρήκαν τὸ ὅτι πὸ ξερὰ φύλλα στρώμα τοῦ δάγριου, θερμὸ ἀκόμα, πρῶτα ποὺ φανέρωνε ὅτι ὁ Λυκογιάννης εἶχε περάσει ἐκεῖ τὴ νύχτα του.

Άλλά τοῦ κάκου ἔμορσαν σὲ κάθε γωνία, σὲ κάθε κορυφῇ τὸν ἴδιο δεν ὑπόρεσαν νὰ τὸν θροῦν πουμενά.

Άλλά ποὺ ἦταν;

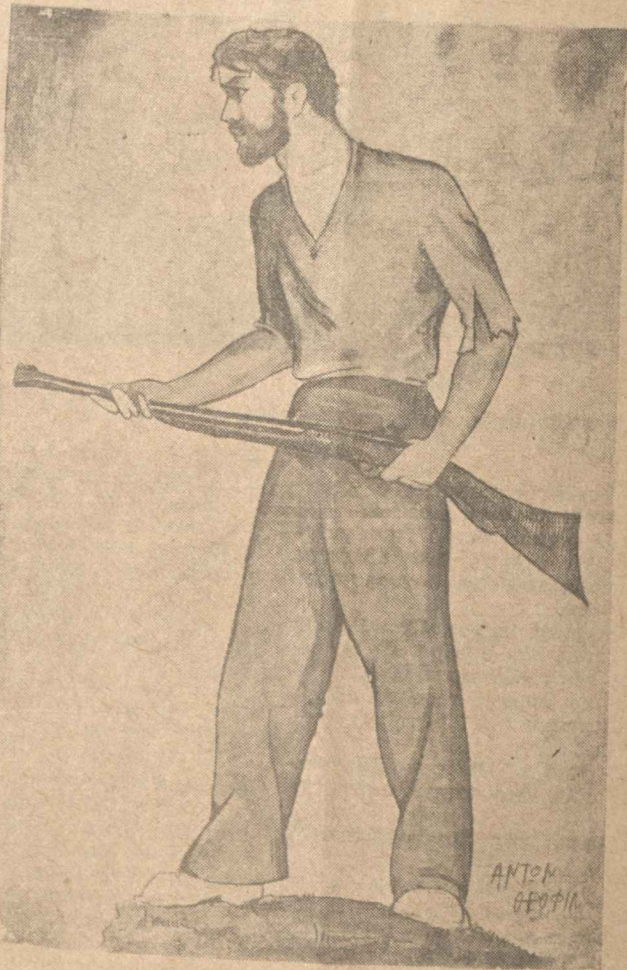
Όχι καὶ πολὺ μακριά.

Ο Λυκογιάννης θρισκόταν σ' ἕνα κοιλῶμα τῶν θράχων ἀπὸ αἰτο, πενήντα πόδια πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν Πρώσων, προφυλαγμένος ἀπὸ τὶς σφαίρες τῶν καὶ μὴ διατρέχοντας κανένα κίνδυνο.

Ἐξ ἄλλου, καὶ ἂν ἀκόμα ἔξεραν τὸ καταφύγιό του αὐτοῦ, θὰ ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ τὸν συλλάβουν.

Τὸ φύλαγε τὸ θάλασσο ποὺ ὁποῖο ἡ Ἐριέττα ντὲ Σιμέ, ἡ γο ἔλειψε νὰ γκρεμισθῇ. Οἱ αἰχμηροὶ θράχοι τοῦ ἀπλωμένου σάν δόντια θηρίου. Ἔτσι τὸς ἀπ' τὸν Λυκογιάννη, καὶ ἄλλος δεν θὰ κατάρθωνε πια νὰ κατέβῃ στὴ φριχτὴ ἐκείνη τρύπα, ποὺ ἔφτανε ὡς τὸ κέντρο τοῦ Μαύρου Λόφου.

Μέσα στὴ σπηλιά οἱ στρατιῶτες θρήκαν τὸ τουφέκι καὶ τὴς

Ο Λυκογιάννης εἶχε αποφασίσει νὰ κυνηγήσῃ τοὺς Γερμανοὺς...

σφαίρες τοῦ άγριου.

Ἐλεινὸν τρῶπαιο! Ἀξίωματικοὶ καὶ στρατιῶτες λυσοῦσαν, θλέποντας πὼς ὁ ἔχθρὸς τοὺς εἶχε ξεφύγει καὶ πὼς ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ γυρίσουν πίσω ὅπως εἶχαν ἔρθει, δηλαδὴ μ' ἄδειαν χέρια.

Ὡστόσο πρὶν ἀπομακρυνθοῦν, οἱ στρατιῶτες ἄδειασαν τὰ ὅπλα τους μέσα στὴ σπηλιά, τῆς ὁποίας τὰ τοιχώματα γέμισαν ἀπὸ σφαίρες.

Ἐπιδείξεις μανίας, περιττὴ ὁμως κι' ἀνόητη

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Α' Ἡ ΣΗΜΑΙΑ

Ἡ καταστρεπτικὴ μάχη τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1870, τῆς ὁποίας συνέτεια ὑπῆρξε ἡ παράδοσις τοῦ Σεντάν, ὑπῆρξε καὶ τὸ τελευταῖο χτύπημα κατὰ τῆς δυστυχομένης Γαλλίας.

Μιά δόλκληρη στρατιά αἰχμαλωτίστηκε ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς κι' ἀναγκάστηκε νὰ παραδῶσῃ στὸν ἔχθρὸ τὰ ἄλογά της, τὰ κανόνια της, τὶς ἀποσκευές της, κι' αὐτὲς ἀκόμα τὶς σημαίες της. Ἦταν πραγματικὰ τρομερὴ ἡ καταστροφή.

Ἔνα μῆνα περὶπου μετὰ τὴ μάχη αὐτὴ, ἕνα πρωὶ τοῦ Ὁκτωβρίου, ἕνας νέος με ρούχα χωρικοῦ, με ἀρθύλες καὶ με στρατιωτικὴ πληγὴ παρουσίαστηκε στὰ γραφεῖα τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν στὸ Τουρ, ὅπου εἶχε μεταφέρει τὴν ἑδρα τῆς ἡ γαλλικῆς κυβέρνησις.

Ἡ ἀρρενωπὴ καὶ ἀράια τοῦ φυσιογνωμῖα τραβοῦσε ἀμέσως τὴν συμπάθεια καὶ στὴν ἑκφρασί τοῦ θλέμματός του ἦσαν ζωγραφισμένη μὲ θαθεῖα θλίψις.

Τί ἀγαπάτε; τὸν ρώτησε ὁ ὑπάλληλος, πρὸς τὸν ὁποῖο ἀπευθύνθηκε.

Κύριε, τὸν ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἔλαθα μέρος στὴ μάχη τοῦ Σεντάν, καὶ ἐρχομαι τῶρα ἀπὸ τὸ Βέλγιο. Ἦμουν αἰχμαλωτος, ἀλλὰ κατῶρθωσα νὰ ξεφύγω.

Καλὰ, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος χωρὶς νὰ ξαφνιασθῇ καθόλου.

Κάθε μέρα, ἀξίωματικοὶ καὶ στρατιῶτες, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν, παρουσιάζοντουσαν στὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν.

Σὲ ποῖο Σῶμα ὑπηρετήσατε; τὸν ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

Στὸ ἱππικόν.

Τότε θ' ἀπευθυνθῇτε ἀλλοῦ. Ἀκολουθήστε με.

Βγήκαν κ' οἱ δυὸ ἀπὸ τὸ γραφεῖο κι' ἀνέθηκαν στὸ παραπάνω πάτωμα. Ἐκεῖ, ὁ ὑπάλληλος, ἀνοίγοντας μιά πόρτα, ἀνῆγγελε τὸν νέο, μετὰ τὰ ἀκόλουθα λόγια:

Ἔνας δραπέτης τοῦ Σεντάν, ἱππεύς. Ὁ νέος μῆκε σ' ἕνα γραφεῖο καὶ θρέθηκε μπροστὰ σὲ τέσσερες κυβερνητικὸς ὑπάλληλους, ἀπ' τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας εἶχε στὴν κομμοδόχη τοῦ τὴν ταινία τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Συγχρόνως κ' οἱ τέσσερες κύτταξαν τὸν νέο καὶ κατόπιν αὐτὸς ποὺ εἶχε τὴν ταινία τῆς Λεγεῶνος καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν βέλαια ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τὸν ρώτησε με φωνὴ ποὺ φανέρωνε καλωσύνη:

Ἔτσι λοιπόν, φίλε μου, ἦσουν στὸ Σεντάν;

Μάλιστα.

Σὲ ποῖο τάγμα;

Στὸ δέκατο τῶν δραγόνων, ὑπὸ τὸν ταγματάρχη Μισέλ.

Τί βαθμὸ εἶχες;

Λοχίας.

Οἱ τέσσερες κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι κυττάχτηκαν ξαφνιασμένοι. Ἀπὸ τὴν εὐγενικὴ φυσιογνωμία τοῦ νέου καὶ τοὺς λεπτοὺς τρόπους του, εἶχαν νομίσαι πὼς ἦταν ἀνώτερος ἀξίωματικός.

Όνομάζομαι Ἰάκωβος Γκραντέν, εἶπεν ὁ νέος, καὶ γεννήθηκα στὸ Μαρέλ, στὸ διαμέρισμα τοῦ Ἐπινάλ.

Πολὺ καλὰ. Τί ζητᾶτε τῶρα;

Κύριε, ἀπάντησε ὁ Ἰάκωβος Γκραντέν με φωνὴ συγκινημένη, ἀνῆκω διπλᾶ

στὴ Γαλλία: ὡς παιδί της καὶ ὡς στρατιώτης της. Τὸ μόνο ποὺ ζητᾶω εἶνε νὰ μοῦ δοθοῦν πάλιν ὅπλα γιὰ νὰ πολεμήσω κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδας μου. Λίγο με μέλλει ἂν καταταχθῶ πάλι στὸ ἱππικόν ἢ στὸ πεζικόν. Τὸ μόνο ποὺ θέλω εἶνε νὰ πολεμήσω.

Ἔστω. Ἀλλὰ θὰ θέλῃς θέβαινα νὰ διατηρήσης καὶ τὸ βαθμὸ σου;

Μάλιστα, κύριε. Ὡστόσο, ἂν ὑπάρχῃ καμμιὰ δυσκοιλία σ' αὐτό, μπορῶ νὰ καταταχθῶ καὶ ὡς ἀπλὸς στρατιώτης.

Δὲν θὰ σοῦ ἀφαιρεθῇ ὁ βαθμὸς σου. Ἀπεναντίας μάλιστα θὰ ἔχῃς καὶ κάθε δικαίωμα νὰ προθιθασθῇς. Θὰ διατάξω νὰ πιστοποιηθῇ ἡ ταυτότητις σου καὶ νὰ ἐξετασθῇ ἡ αἰτήσις σου.

Ἐπειτα χτύπησε ἕνα κουδοῦνι καὶ εἶπε στὸν κατώτερο ὑπάλληλο ποὺ παρουσιάστηκε ἀμέσως:

Ἰδοὺ ὁ λοχίας Ἰάκωβος Γκραντέν, τοῦ δεκάτου τῶν δραγόνων. Μετὰ τὴς πληροφορίας ποὺ θὰ σοῦ δώσῃ ὁ ἴδιος θὰ ἐτοιμάσης τὸν ὑπηρεσιακὸ τοῦ φάκελλο.

Μάλιστα, στρατηγέ μου, ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος.

Τότε ὁ στρατηγὸς γυρίζοντας πρὸς τὸν Ἰάκωβο Γκραντέν, τὸν ρώτησε:

Ἀλήθεια, λοχία, ἔχεις χρήματα;

Μοῦ μένουν ἀκόμα λίγα...

Καλὰ, νὰ ξαναγυρίσῃς αὐριο τὸ πρωί.

Κι' ἔγνεψε σ' αὐτὸν ν' ἀκολουθῇ τὸν ὑπάλληλο...

Πρὶν ἀποσυρθῶ, κύριοι, εἶπε τότε ὁ Ἰάκωβος Γκραντέν, ἔχω καθήκον νὰ σᾶς παραδῶσω ἕνα πρᾶγμα, ποὺ μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ εἶνε ἀγαπημένο σὲ κάθε γαλλικὴ καρδιά καὶ ποὺ τὸ φύλαξα ὡς σήμερα με θρησκευτικὴ εὐλάβεια.

Όταν τὰ θλέμματα προσηλώθηκαν ἐπάνω στὸν Ἰάκωβο. Τότε ἐκεῖνος ἀνασῆκωσε τὸν ἐπενδύτη του καὶ, ξεκουμπώνοντας τὸ σακκάκι του, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα μικρὸ δέμα, τυλιγμένο προσεχτικὰ με ἄσπρο χαρτί.

Τὸ ἀνοίξε κατόπιν ἀργά, ἐνῶ οἱ τέσσερες ἀξίωματικοὶ σηκωνόντουσαν ἀπ' τὶς θέσεις τους, καὶ ἐξεβίλωσε μιά σημαία, κατατρυπημένη ἀπὸ τὶς σφαίρες.

Τοῦλάχιστον, εἶπε με τόνο ποὺ φανέρωνε τὸν μεγάλο πατριωτισμὸ του, οἱ Πρώσοι δεν μᾶς τὴν ἔπληραν κι' αὐτὴν!

Ἐπακολούθησε μιά στιγμὴ σιωπῆς.

Όλοι κύτταξαν τὸν Ἰάκωβο με θαυμασμὸ ἀπερίγραπτο.

Τέλος, ὁ στρατηγὸς τὸν ρώτησε:

Πῶς ἡ σημαία αὐτὴ ὀρίσκειται στὰ χέρια σου;

Τότε ὁ Ἰάκωβος Γκραντέν ἀπάντησε:

Πολεμοῦσαμε μετὰ μανία δόλογα στὸ Σεντάν, στὸ Βαζέλ, στὸ Φλουάν καὶ προπάντων στὸ Λόφο Ἰλλυ. Παρ' ὅλο μᾶς τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀνδρεία τῶν ἀξίωματικῶν μᾶς, οἱ ὁποῖοι ἔφατταν ὅτι ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, δεν ὑπόρεσσε ν' ἀντισταθῇ με στὸ ἀκάθεκτο πλῆθος τῶν ἐχθρῶν. Μᾶς εἶχαν ἀποκλείσει ἀπὸ παντοῦ κι' ἑκατοντάδες κανόνια μᾶς ἐδιώκων ἀπ' τὶς θέσεις μᾶς, δεκατίζοντας τὶς γραμμές μᾶς.

Ἀπελπισμένοι καὶ ξεπερρασμένοι οἱ ἀξίωματικοὶ καὶ στρατιῶτες ἔφευγαν πρὸς τὸ Σεντάν, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὴν φωτιά ποὺ ξερονόσαν ἡ πρῶσις ποροβολαρχίαι.

Ἐξαφνὰ μιά τρομερὴ σύγκρουσις ἄρχισε κι' ἐνῶ θρέθηκα στὴ μέση της, ἐνῶ δυὸ γερμανικὰ τάγματα μᾶς ριχνόντουσαν ἀπὸ τὰ δεξιὰ, τὸ πυροβολικὸ ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ ἐξακολουθοῦσε τὸ καταστρεπτικὸ ἔργον τοῦ.

Ὡστόσο δεν ὑπόρεσε νὰ τοὺς ἀφῆσουμε νὰ μᾶς ξεκάνουν ἐτσι οἱ ἐχθροί. Ἀντισταθῆκαμε ἀνδρεία κι' ἀπελπισμένα κι' ὅσοι σκοτώθηκαν ποὺ ἦσαν ἀκριβὰ τὴ ζωὴ τους...

Τὸ ἄλογό μου σκοτώθηκε σὲ κάποια στιγμὴ ἀπὸ μιά σφαῖρα κι' ἐγὼ παρατώντας τὸ, ἄρχισα νὰ μάχωμαι πάλιν. Παράτησα τὸ σταθί μου, τὸ ὁποῖο, ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔλαμπε μὲ χρῆσιμους καὶ ἀρπάζα τὸ ὅπλο ενός γενναίου στρατιώτη ποὺ εἶχε σκοτωθῇ κοντά μου. Τυχαῖος βρέθηκα τότε κοντὰ στὴ σημαία, ἡ ὁποία ἦταν κιάλας κατατρυπημένη ἀπὸ τὶς σφαίρες, ὅπως τὴν βλέπετε τώρα.

Ἐξαφνὰ, ὁ ἀξίωματικός, ὁ ὁποῖος τὴν κρατοῦσε σάσθηκε μετρώς. Ἔνας ἄλλος τὴν ἄρπαξε, μὰ κι' αὐτὸς σκοτώθηκε σὲ λίγο, γιὰ τὴν σημαία μᾶς εἶχε γίνει στόχος τῶν πρῶσικῶν σφαιρῶν. Ἔνας ἐπιλοχίας τὴν ἔκωσε καὶ ὅλοι τότε συγκεντρωθήκαμε γύρω τοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

για τον ξένο, ο Μάριος Λεσκουέλ, ο κουρέας, ο οποίος είχε το κατάστημά του αντίκρυ στο πανδοχείο και ο οποίος ήταν μπροστά όταν έφτασε ο βαρώνος, άνασκήκωσε περιφρονητικά τους ώμους του.

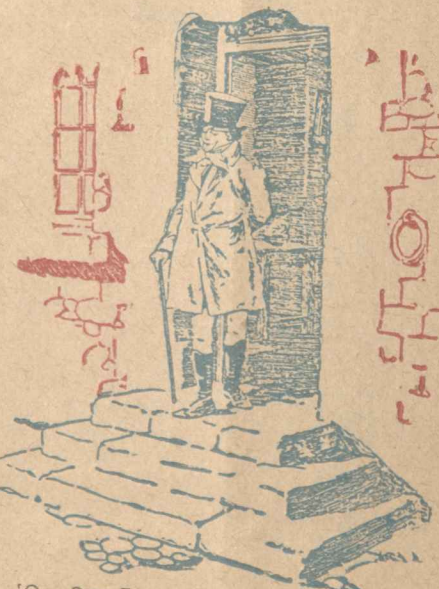
— Δεν μπορώ να καταλάβω, έλεγε στους συγκεντρωμένους, τί σας έπιασε μ' αυτόν τον φαντασμένο βαρώνο! Δεν έχω δη πού αντιπαθητικό μούτρο στη ζωή μου... Είμαι βέβαιος ότι κι' εσείς, αν τον βλέπατε, θα συμφωνούσατε μαζί μου... Ο άνθρωπος αυτός νομίζει ότι επειδή είναι πλούσιος μπορεί να περιφρονή όλο τον κόσμο. Δήλωσε στον κ. Τιρλαίν ότι θα φάει χωριστά στο δωμάτιό του, —δεν κατέχεται, βλέπετε, να κατέβη στην τραπεζαρία!— και διέταξε στον ιπποκόμο του φώναχτά, για να τον ακούσουν όλοι, να βγάλει από την βαλίτσα του τ' άσημνια μαχαιροπήρουνα του... Τι αντιπαθητικός τύπος!...

— Έγώ τον βρίσκω, απεναντίας, πολύ ευγενή και συμπαθητικό! είπε η Νισέττα, η εγγονή του κ. Τιρλαίν, παίρνοντας κι' αυτή μέρος στη συζήτηση.

— Αν τολμούσε κανένας άλλος να κάνει την διακοπή αυτή, ο Μάριος θα τον έβαζε άμέσως στη θέση του. Ο κουρέας αυτός είχε πολύ μεγάλη ιδέα για τον έαυτό του και ήθελε να τον ακούει όλος ο κόσμος με ανοιχτό στόμα. Δεν μπορούσε, όμως, να κατοχυρώσει την ηγεμονία της Νισέττας, πρώτο γιατί την αγαπούσε και δεύτερο γιατί σκόπευε να την ζητήσει γυναίκα του από τον παππού της.

— Αν ήξερες, Νισέττα, τον κόσμο τόσο καλά όπως εγώ, αποκρίθηκε χαμογελώντας στην κοπέλλα, δεν θα τον εύρισκας τον βαρώνο αυτόν συμπαθητικό. Κατ' αρχήν, κανείς πλούσιος δεν είναι συμπαθητικός... Το χρήμα κάνει τον άνθρωπο κακόν, άπληστο, άκατάδεχτο... Έξαρτάται, δηλαδή, από τον άνθρωπο... Νά, εγώ λόγου χάριν, και αν άκόμη γίνω πλούσιος μία μέρα, δεν θ' αλλάξω χαρακτήρα... Θά είμαι πάντοτε καλός, ταπεινός και πονετικός όπως τώρα...

Και ο κουρέας μιλούσε κάμποση ώρα στον τόνο αυτόν, εξυμνώντας τα χαρίσματά του, ενώ οι παριστάμενοι τον άκουγαν κουνώντας επιδοκίμαστικά το κεφάλι του, όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε στην πόρτα του πανδοχείου ο βαρώνος. Ήταν σαράντα περίπου ετών, λίγο φαλακρός, με άγαθη φυσιογνωμία αλλά με μάτια που πετούσαν σπιθές

Ο βαρώνος παρουσιάστηκε στην πόρτα του πανδοχείου...

νοημοσύνης. Η Νισέττα δεν είχε άδικο που τον έβλεπε συμπαθητικό... Ο ξένος στάθηκε λίγο στην πόρτα και στέρα πλησίασε τον μικρό όμιλο που είχε σχηματισθεί από το κατάστημα του Μαρίου Λεσκουέλ.

— Καλός τόπος το Καλαί, είπε χαμογελώντας και με καλό καιρό σήμερα... Έλπίζω ότι και οι κάτοικοι της πόλης αυτής πόλεως θα είναι ευτυχισμένοι...

— Ο άνθρωπος που έχει καλή καρδιά είναι πάντοτε ευτυχισμένος! τον διέκοψε ο κουρέας, σε τόνο απόφαση.

— Πολύ σωστή κουβέντα! συμφώνησε ο βαρώνος, με το διάροτο χαμόγελο στα χείλη. Και αν κρίνω από την φωνή σου, θα είσθε άσφαλώς ευτυχισμένοι!

— Αυτό είναι αλήθεια! είπε ο Μάριος, φουσκώντας το γάλοφ. Και θά είμαι περισσότερο ευτυχισμένος την ώρα που θά μού πέσει στο χέρι ο πύργος του Ρόζεμπεργκ.

— Μπα! αγοράσατε κι' εσείς λαχνό; τον ρώτησε ο βαρώνος με μεγάλο ενδιαφέρον.

— Μάλιστα, ξεχωστάτε.

Και ο Μάριος έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα λαχνό και το έδειξε θριαμβευτικά. Ο πυργοδεσπότης του Ρόζεμπεργκ, ο οποίος είχε πεθάνει πριν από έξη μήνες, στην διαθήκη του να κληρονομήσει ο πύργος ο λαχνό και εισπράξεις, που υπελογίσθησαν σε πεντακόσιες φράγκα, να δοθούν προίκα στην ανήψιά του, την κυρία ντε Λυσενάι. Την ημέρα που ο πλανόδιος λαχνοπώτης έπερασε από το Καλαί, η Νισέττα έβαλε τον Μάριο, που βίαιος σχεδόν, ν' αγοράσει έναν αριθμό.

— Και το φυλάτε ακόμη το λαχέιο αυτό; ρώτησε ο βαρώνος τον κουρέα. Η κλήρωση έγινε πριν από μια βδομάδα.

— Και ποιός αριθμός κέρδισε; — Τό 666.

Ο κουρέας έφριξε ένα βλέμμα στο λαχέιο κι' έγινε άταχος.

— Κέρδισα! κέρδισα! τραύλισε.

Και σήκωσε ψηλά, θριαμβευτικά, το χέρι που κρατούσε το λαχέιο. Τα χαρακτηριστικά του ξένου παραμορφώθηκαν. Ο βαρώνος έκανε ένα βήμα προς τον κουρέα. Με τον κύτταξε καλύτερα το λαχέιο, έβγαλε ένα λεπτό χαράς. Άνοιξε το στόμα του σαν να ήθελε να πει κάτι, αλλά φάνηκε σά να μετανόησε την τελευταία στιγμή. Έβγαλε ένα ειρωνικό βλέμμα στον Μάριο και υποκλήθηκε στην στάση του, για να τον συγχαρή για την τύχη του.

Η είδηση ότι ο Μάριος κέρδισε στο λαχέιο τον πύργο του Ρόζεμπεργκ διαδόθηκε άμέσως σ' όλο το Καλαί. Και το κατάστημα του κορέας γέμισε από γνωστούς και άγνωστους, που έτρεξαν να συγχαρούν τον τυχερό. Ο Λεσκουέλ, ο οποίος είχε συνέρθει στο μεταξύ από την εξορία κατάπληξή του, άπαντούσε με τον καταστατικό τύπο... Είχε πάρει κούραση ο πυργοδεσπότης. Οπωσδήποτε, άλησμόνησε και την Νισέττα. Έκανε έναν υπαινιγμό για τα σχέδιά του να την ζητήσει από τον παππού της... Η Νισέττα έγινε κατακόκκινη από τη γοητεία της...

Την άλλη μέρα το πρωί, ο Μάριος κίνησε μαζί με την Νισέττα για τον πύργο του Ρόζεμπεργκ. Ο συνοδευτικός ο γράφος του Καλαί που συνόδευε την κόρη άμέσως να λάβη υπό την προστασία του το χτήμα. Ο κ. Τιρλαίν παραγγέλνει στον κουρέα το καλύτερο άρμα κι' ενός άνεργος προθυμοποιήθηκε να εκτελέσει χρέη ιπποκόμου του βαρώνου Λεσκουέλ. Τι διάβολο! ένας πονεμένος σπότης δεν μπορεί να ταξιδεύει χωρίς ιπποκόμο!

Οι κάτοικοι των χωριών, από τα οποία περνούσε ο Μάριος, έκαναν θορυβική υποδοχή στον πυργοδεσπότη γιατί είχαν πληροφορηθεί στο

ότι κέρδισε το λαχέιο. Ο κουρέας τους χαιρετούσε όλους με όφρος που έδειχνε ότι τους έκανε μεγάλη τιμή. Πετούσε πενταροδεκάρες στους φτωχούς, ζητούσε από τους προσετούς πληροφορίες για τα χωριά, σαν πολιτικός που κάνει προεκλογική περιδεία. Και τα βράδια, όταν πήγαινε να κοιμηθεί σε κανένα πανδοχείο ζητούσε άσημνια μαχαιροπήρουνα και μαλακά σεντόνια... Είχε γίνει πια τέλειος άρχοντας!... Κάθε τόσο, έδινε συμβουλές στην παραχαλιμένη ακόμα Νισέττα πώς πρέπει να φέρνεται μία πυργοδεσποίνα.

— Μην ξεχνάς τη θέση σου! της έλεγε μ' επίσημο τόνο. Να μην έχεις μεγάλη οικειότητα με γυναίκες κατώτερες από σένα!

Η Νισέττα κύτταζε τον Μάριο κατάπληκτη. Δεν μπορούσε πια να τον αναγνωρίσει. Πόσο είχε αλλάξει μέσα σε λίγες μέρες! Τί περήφανος, τί άκατάδεχτος που έγινε! Άυτόσο, ένοιωσε κι' αυτόν τέτοιο σεβασμό, ώστε δεν τολμούσε να του κάνει την παραμικρή παρατήρηση.

Τέλος, έφτασαν στον πύργο. Στην κεντρική είσοδο τον υπεδέχθησαν η κυρία ντε Λυσενάι, η ανήψιά του πρώην ιδιοκτήτη, ολόκληρο το προσωπικό και ο βαρώνος, ο οποίος, μολοντί ξεκίνησε σχεδόν μαζί με τον Μάριο από το Καλαί, έφτασε στον πύργο πριν από αυτόν, επειδή δεν είχε καθυστερήσεις διόλου στο δρόμο...

Ο βαρώνος εξέστησε τον Λεσκουέλ ότι ήταν παλιός φίλος του σπιτιού, αλλά ο κουρέας δεν έδωσε προσοχή στα λόγια του. Άνυπομονούσε να επισκεφθεί τον πύργο του. Η επιθυμία του έξετελέσθη άμέσως. Και έμεινε άπολύτως ικανοποιημένος από την επίσκεψή αυτή. Έπειδή, όμως, δεν ήθελε να φανή έπιπασμένος, έκανε άρισμένες παρατηρήσεις, είπε ότι θα συμπλήρωνε μερικές έλλειψεις, ότι θ' άλλαζε την έπίπλωσι των δωματίων, ότι θα διαρρύθμιζε το μεγάλο πάρκο, ότι θα έφτιαχνε τους δρόμους...

Η κυρία ντε Λυσενάι τον άκουγε χαμογελώντας... — Άς είναι, είπε συμπερασματικά ο κουρέας, πρέπει να γίνουν πολλά πράγματα πριν άποφασίσω να έγκατασταθώ εδώ!

Η Νισέττα δοκίμασε δυο-τρεις φορές να του πει ότι όλα ήταν περίφημα στον πύργο και ότι δεν έπρεπε να είναι και τόσο άπαιτητικός, αλλά ο Λεσκουέλ δεν την άφηνε να μιλήσει...

Το βράδυ, μετά το φαγητό, —είνε τάχα ανάγκη να σάς πούμε ότι ο Μάριος δεν έμεινε εύχαριστημένος ούτε από τα σερβίτσια, ούτε από τα φαγητά, ούτε και από τους υπηρέτες!— το βράδυ, λοιπόν, ο «πυργοδεσπότης» έμεινε για μία στιγμή μόνος με την άραία χήρα, στο σαλόνι. Η κυρία ντε Λυσενάι λυπήθη να έμεινε μόνη στο σαλόνι, αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο.

— Ο πύργος είναι δικός μου! είπε ο βαρώνος στον κουρέα.

— Στό σπύρι μου!... — Στο σπύρι μου!... — Δεν τρελάθηκα διόλου! αποκρίθηκε ο βαρώνος γελώντας. Θά σάς έξηγήσω άμέσως τί συμβαίνει. Έχετε μαζί σας το λαχέιο σας; — Τό έχω βέβαια! Νά το! — Δεν μού λείπει, το ξανακυττάξατε από την ημέρα που σάς είπα ότι βγήκε ο αριθμός σας; — Όχι! Το έβαλα στο πορτοφόλι μου και δεν το έδειξα σε κανένα, από φόβο μην το χάσω...

— Ε, λοιπόν, όταν σάς είπα ότι βγήκε ο αριθμός 666, έσπευσα να πω στο λαχέιο σας και νομίζατε ότι κέρδισατε... Με τη διαφορά ότι από την βιασύνη σας κυττάσατε το λαχέιο σας ανάποδα! Ο δικός σας αριθμός είναι... 999. Κυττάστε τον καλύτερα για να βεβαιωθείτε!...

Ο κουρέας κύτταξε προσεχτικά το λαχέιο του. Θανάσιμη άγχρής χύθηκε στο πρόσωπό του. Ο βαρώνος είχε δίκιο!

— Όταν άφωνα τον κερδισμένο αριθμό, συνέχισε ο βαρώνος, το 666 δηλαδή, αυτόν τον έχω έχω!

— Έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα λαχέιο και το έδειξε στον έμβρονητο Λεσκουέλ.

— Βεβαιωθείτε, λοιπόν, κύριε Λεσκουέλ, ότι ο πύργος είναι δικός μου και ότι έχω το δικαίωμα να δώσω εδώ διατάξεις.

— Μά γιατί με γελάσατε; τραύλισε ο Μάριος. Γιατί μ' άφήσατε με την εντύπωση ότι έχω κέρδισα τον πύργο; — Θά σάς έξηγήσω άμέσως. Την ημέρα καλή σας άξαρτάται να παραμείνετε πυργοδεσποίνα του Ρόζεμπεργκ!...

— Θεέ μου! ψιθύρισε η άραία χήρα. Άλλ' αυτό είναι πρόταση γάμου!

— Άκριβώς!... — Μά, η συνειδήσίς μου δεν μου επιτρέπει να καταστρέψω την ευτυχία μιας κοπέλλας...

— Άφήστε σε μένα την φροντίδα να κανονίσω την ύπόθεσί αυτή! είπε ο Μάριος.

Κι' έτρεξε να βρή την Νισέττα στο δωμάτιό της, για να της άνακοινώσει την άπόφασή του να πάρη πίσω τον λόγο που της έδωσε.

— Καταλαβαίνεις, βέβαια, της είπε, ότι η νέα μου κοινωνική θέσις μου επιβάλλει άρισμένες υποχρεώσεις... Δεν μου επιτρέπεται πια, εγώ, ένας πυργοδεσπότης, να παντρευτώ μία γυναίκα χωρίς οικόσημο... Μην άνησυχείς, όμως, για το μέλλον σου, γιατί θά σε προικίσω πολύ καλά...

Μά η Νισέττα δεν τον άφησε να τελειώσει.

— Δεν θέλω τίποτε από σένα! φώναξε κατακόκκινη από άγανάκτησι, με δακρυσμένα μάτια. Δεν θέλω πια να σε ξέρω! Πήγαινε, να μη σε βλέπω! Φεύγα, σου λέω!... Άδριο το πρωί θά γυρίσω στο Καλαί, στον παππού μου...

Ο Μάριος έφυγε με σκυμμένο κεφάλι. Κατά βάθος ήταν στενοχωρημένος επειδή έλύπησε την Νισέττα, που δεν έπαψε να την αγαπά. Η σκέψις όμως ότι θά έπαιρνε μία προίκα τόσο καλή και μία γυναίκα σαν την κυρία ντε Λυσενάι, έπνιξε στη συνειδήσί του κάθε ήθικόν ένδοιασμό.

Ενώ περνούσε από τον μεγάλο διάδρομο, τραβώντας για το δωμάτιό του, είδε έναν υπηρέτη να ξεκρεμά μερικά κάδρα από τους τοίχους.

— Τι κάνεις αυτό; τον ρώτησε.

— Ο κ. βαρώνος μού είπε να μεταφέρω τα κάδρα αυτά στο σαλόνι, αποκρίθηκε ο υπηρέτης.

— Ο κ. βαρώνος; Και από πότε ο κ. βαρώνος δίνει διαταγές στο δικό μου σπίτι; Ν' αφήσεις τα κάδρα στη θέση τους και να ξεκουμπίζεσαι, βλάκα!... Όρίστε μας!...

Ο υπηρέτης άπομακρύνθηκε, κουνώντας το κεφάλι του. Ο Μάριος πήγε στο δωμάτιό του, έκνευρισμένος από την σκηνή αυτή, και άρχισε να περπατά πάνω-κάτω, προσπαθώντας να συγκεντρώσει τις σκέψεις του. Ξαφνικά, χτύπησαν την πόρτα. Ήταν ο βαρώνος.

— Γιατί δεν αφήσατε τον υπηρέτη να εκτελέσει την διαταγή που του έδωσα; ρώτησε τον Μάριο θυμωμένος.

— Και με ποιο δικαίωμα του δώσατε σε τέτοια διαταγή;

— Διάβολε! μπορώ να κάνω ότι θέλω στο σπίτι μου!

— Στο σπίτι μου; είπατε; φώναξε ο Λεσκουέλ. Τρελάθηκατε μήπως, άγαπητέ μου κύριε!...

— Δεν τρελάθηκα διόλου! αποκρίθηκε ο βαρώνος γελώντας. Θά σάς έξηγήσω άμέσως τί συμβαίνει. Έχετε μαζί σας το λαχέιο σας;

— Τό έχω βέβαια! Νά το!

— Δεν μού λείπει, το ξανακυττάξατε από την ημέρα που σάς είπα ότι βγήκε ο αριθμός σας;

— Όχι! Το έβαλα στο πορτοφόλι μου και δεν το έδειξα σε κανένα, από φόβο μην το χάσω...

— Ε, λοιπόν, όταν σάς είπα ότι βγήκε ο αριθμός 666, έσπευσα να πω στο λαχέιο σας και νομίζατε ότι κέρδισατε... Με τη διαφορά ότι από την βιασύνη σας κυττάσατε το λαχέιο σας ανάποδα! Ο δικός σας αριθμός είναι... 999. Κυττάστε τον καλύτερα για να βεβαιωθείτε!...

Ο κουρέας κύτταξε προσεχτικά το λαχέιο του. Θανάσιμη άγχρής χύθηκε στο πρόσωπό του. Ο βαρώνος είχε δίκιο!

— Όταν άφωνα τον κερδισμένο αριθμό, συνέχισε ο βαρώνος, το 666 δηλαδή, αυτόν τον έχω έχω!

— Έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα λαχέιο και το έδειξε στον έμβρονητο Λεσκουέλ.

— Βεβαιωθείτε, λοιπόν, κύριε Λεσκουέλ, ότι ο πύργος είναι δικός μου και ότι έχω το δικαίωμα να δώσω εδώ διατάξεις.

— Μά γιατί με γελάσατε; τραύλισε ο Μάριος. Γιατί μ' άφήσατε με την εντύπωση ότι έχω κέρδισα τον πύργο; — Θά σάς έξηγήσω άμέσως. Την ημέρα καλή σας άξαρτάται να παραμείνετε πυργοδεσποίνα του Ρόζεμπεργκ!...

Ο κ. βαρώνος παρουσιάστηκε στην πόρτα του πανδοχείου...

Ο κ. βαρώνος παρουσιάστηκε στην πόρτα του πανδοχείου...

Ο κ. βαρώνος παρουσιάστηκε στην πόρτα του πανδοχείου...

Ο κ. βαρώνος παρουσιάστηκε στην πόρτα του πανδοχείου...

Ο κ. βαρώνος παρουσιάστηκε στην πόρτα του πανδοχείου...

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΕΩΝ ΠΩΣ ΝΑ ΠΡΟΦΥΛΑΓΕΣΘΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Η ανατριχιαστικές στατιστικές των αυτοκινητιστικών δυστυχημάτων. Η δέκα αιτίες του θανάτου στις μεγαλουπόλεις. Η όμορφες γυναίκες αίτια... συγκρούσεων. Τι λέγει ο δόκτωρ Λούις Μπακλέρ. Ο θυμός των σωφέρ και η τρυφερές συνομιλίες. Τα μακάβρια φωτεινά σινιάλα του Λονδίνου. Προσοχή! Σας απειλεί ο θάνατος!...

Σ όλα τα κράτη σήμερα άρχισε μία μεγάλη σταυροφορία για την προστασία των πεζών. Η ανατριχιαστικές στατιστικές των τραγικών δυστυχημάτων, ανάγκασαν τους διαφόρους άρμοδιους να λάβουν δρακόντεια μέτρα για την προφύλαξη των ανθρώπων από τα τροχαφώρα. Στο Λονδίνο, στο Παρίσι, στο Βερολίνο, σ' όλες τις πρωτεύουσες των χωρών του παλαιού κόσμου καθώς επίσης και στις πολιτείες της Αμερικής, οι διάφοροι μηχανικοί και οι διευθυντές της τροχαίας κινήσεως, ήρχισαν πλέον να προοπαθούν να περιορίσουν τον αριθμό των δυστυχημάτων. Η μελέτη του δόκτωρ Λούις Μπακλέρ μας παρουσιάζει τα εξής εκπληκτικά πράγματα: Τα δυστυχήματα των τροχαφώρων προέρχονται από τις ακόλουθες αιτίες:

1. Από την άφρημάδα και την νευρικήτητα των πεζών.
2. Από τον μη ακριβή υπολογισμό του κινδύνου.
3. Από τη μανία του Ιλιγγίου που κυριεύει μερικούς ανθρώπους του θολάν σέ στιγμές μιάς ψυχικής διαταραχής.
4. Από την έπιδραση που εξασκεί στους οδηγούς μία καιρική μεταβολή.
5. Από την παρακολούθηση των τρυφερών συνομιλιών των έχουν χαλαρώσει τα νευρά των πεζών και των οδηγών.
6. Από τις όμορφες γυναίκες.
7. Από τους ψυχικούς κλονισμούς των σωφέρ και των πόλεισμεν και 10. Από το πνεύμα της μιμήσεως!

Ίδου πώς εξηγεί ο δόκτωρ Μπακλέρ αυτές τις αιτίες:

«Η σημερινή ζωή, γράφει, έχει κάνει όλους ανθρώπους να ζουν υπό την απειλή ενός εφιάλτη. Όλοι τους περιμένουν να τους συμβεί κάτι κακό. Διαρκώς στο θάθος της ψυχής τους υπάρχει μία αγωνία: ή τρομακτική αγωνία της αύριον. Δεν είναι βέβαιοι για το μέλλον τους. Δεν είναι βέβαιοι αν και την άλλη μέρα θα είναι εύτυχοι. Βασανίζονται διαρκώς από πένθιμες σκέψεις και φυσικά είναι νευρικοί και άφρημένοι. Αποτέλεσμα; Στά εκατό δυστυχήματα τα είκοσι έχουν θύματα άφρημένους ανθρώπους. Αυτοί οι δυστυχείς είναι θιοπαλίσται και άνθρωποι που αγωνιούν για την απόκτηση του έπιουσίου. Ζούν και κινούνται σαν ύπνωτισμένοι. Κάμνουν διαρκώς κινήσεις αυτομάτων και είναι αδύνατον να αντιμετωπίσουν ψυχραιμία ένα κίνδυνο και να τον αποφύγουν.

«Άλλοι πάλιν όταν διασχίζουν μία λεωφόρο γεμάτη τροχαφώρα που κυκλοφορούν, σκέπτονται μόνον τον έαυτό τους και δεν προσέχουν και τις άλλες αιτίες των δυστυχημάτων.

— Για να περάσω χωρίς να μου συμβεί ένα άτύχημα, σκέπτονται, πρέπει να περάσω γρήγορα.

Και τρέχουν έδω κι' εκεί σαν τα κλωσσοπούλα όταν αντιληφθούν το γεράκι. Οι σωφέρ φυσικά είναι αδύνατον να τους προφύλαξουν. Δεν ξέρουν πώς θα περάσουν, αν θα σταθούν μία στιγμή ή θα θρεθούν μπρος στις ρόδες τους. Ωστόσο οε μία τέτοια στιγμή, ή καλύτερη λύσις είναι να σταθή κανείς ακίνητος. Ο σωφέρ τότε θα μωρέσει να τον προφύλαξη και να περάση κοντά του χωρίς να τον άγγιξη ούτε με το φτερό.

Τα δυστυχήματα επίσης προέρχονται ακόμη από την... λύσσα των ανθρώπων του θολάν. Ένας θυμωμένος άνθρωπος, ένας που έχει μαλώσει και τρέμει από την λύσσα του, δεν πρέπει να πιάνη ποτέ τιμόνι στα χέρια του, σ' αυτές τις

στιγμές. Ξεχνιέται. Πατάει τη μηχανή του όσο παίρνει και τρέχει με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Παθαίνει δηλαδή ακριβώς ό,τι και ένας θυμωμένος πεζός που περπατάει γρήγορα και φλωμένος από την λύσσα του και που διαρκώς πέφτει πάνω στους διαβάτες, γιατί δεν βλέπει μπροστά του. Γι' αυτό ποτέ μη θυμώνετε τον άνθρωπο που οδηγεί ένα αυτοκίνητο. Μιλάτε του πάντα με ευγένεια και καλωσύνη και κατ'επείτα του έκανα ένα πλήθος υπερβολικά ένω σωφέρ έπειτα του έκανα ένα πλήθος παρατηρήσεις. Ο άτυχος έρχισε τότε να κάνει ένα σωρό στραβοτιμιονίες, να παρανοή τους άστυνομικούς κανονισμούς, να τρέχει και τέλος στήριξε και μου δήλωσε άπειλητικά:

— Κατεδίητε από τ' αυτοκίνητο γιατί δεν μπορώ να το οδηγώ!

Άλλη μία φορά πάλι μπήκα σ' ένα ταξί κι' άρχισα να έκθειάζω την επιδεισιότητα του σωφέρ, την ψυχραιμία και την ικανότητά του. Βρισκόμαστε στην πόη κεντρική λεωφόρο του Λονδίνου, στη λεωφόρο που συμβαίνουν τα περισσότερα δυστυχήματα. Ωστόσο ο σωφέρ μου γλυκύτατα άναμεσα έπώ τ' άλλα αυτοκίνητα, έκανε αξιοθαύμαστα έλιγμούς, πρόσεγε και προφύλαγε τους διαβάτες και τέλος μ' ώδηγησε στο σπίτι μου χωρίς να μου συμβεί τίποτα κακό.

Η έρωχερές και ανυπακούσιμες μέρες έπίσης άποκαλύπτουν δυσμενείς στους ανθρώπους, έτα έδω και στους άφρητους. Τους κάνουν να χάνουν την ψυχραιμία τους, να τρέχουν και να μη σκέπτονται έκπώ ό,τι μπορεί να τους συμβεί ένα άτύχημα. Όταν περπατάτε σ' ένα ταξί με τον φίλη σας, άποφύγετε τις τρυφερές συνομιλίες και τις περιπτώσεις. Ο σωφέρ έρω κι' αυτός ο δυστυχής έρω και καρδιά. Παρανοήστε λοιπόν και παρακολουθείτε το είδύλλιον σας, έχουν την αυθαρότητα και τους κινδύνους της θέσεως του και τις περισσότερες φορές όντι σε σας οδηγώσε με μία τρυφερά αισθηματική φωνή, πώ στέλνει άναυλα στον έαυτο κόσμο.

Οι όδηγοι των αυτοκινήτων πρέπει ακόμη να προσέχουν να ψυχολογούν τους πεζούς, όπως κι' αυτοί πάλιν τους ανθρώπους του θολάν. Ένας άλκοολικός, ένας άνισόρροπος, ένας παθολογικός τρεπός, μπορεί συχνά να έρεθή κάτω από τις ρόδες τους ή να σάς παρασύρη μ' αυτές.

Η όμορφες γυναίκες επίσης είναι ή άφορη πολλών δυστυχημάτων. Δεν πρέπει λοιπόν ποτέ να κυττάζουν τους σωφέρ, να τους προκαλούν, γιατί τους κάνουν να χάνουν το μυαλό τους. Κι' αυτή την κοκετταρία τους συχνά την πληρώνουν πολύ ακριβά και καμμία φορά και με τον άκομη την ζωή τους. Μη μπαινέτε έπίσης σ' αυτοκίνητα όποιου ο σωφέρ φαίνεται στενοχωρημένος. Ούτε πάλι να τολμάτε να διασχίζετε μία λεωφόρο όταν το μυαλό σας δεν λειτουργώ κανονικά από μία ψυχική έλψη ή έινε άπορη λημένο από τις οικονομικές στενοχωρίες σας. Τα έρω των δυστυχημάτων προέρχονται από αυτές τις αιτίες και αναφέραμε.

Δεν πρέπει ακόμη να μαλλώνουν οι σωφέρ με τους άπομεν. Προσπαθήτε να τους κάμετε να πειθαρχούν στις άπονομικές διατάξεις. Οι πόλεισμεν άλλωστε του Λονδίνου ξέρουν τις αιτίες των δυστυχημάτων, ποτέ δεν μαλλώνουν

Τα σινιάλα του θανάτου

ΜΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Ο ΠΑΝΤΟΥΛΙΑΣ

«Αν μία μεγάλη επιχείρησις θελήση να την παρομοιάση κανείς ως ένα στρατεύμα γενναίων και φιλοτίμων ανθρώπων διαρκώς μαχομένων, πρέπει ν' αναφέρη συναφώς και τους έπιτελείς της, τους άρχηγούς της.

Ο έορτάσας συνεπώς την περασμένη έβδομάδα την πεντηκονταετηρίδα του άνωτερος υπάλληλος του Κεντρικού Πρακτορείου «Τσαγκάρη» κ. Παντούλιας υπήρξε διά την μεγάλην αυτήν επιχείρησιν, την άπαιτήσαν μοχθους τεραστίους, υπήρξε, λέγομεν, ο στρατάρχης της, δεινός πολεμιστής, άκατάβλητος πρωτοπόρος, πάντοτε αίσιοδοξών και πάντοτε κερδίζων ήθικας και υλικάς νίκας.

Σκεφθήτε τά πενήντα αυτά χρόνια του άγώνος και των μόχθων του κ. Παντούλιας και θα σάς καταλάβη Ιλιγγος.

Υπήρξε από τους θεμελιωτάς του Πρακτορείου. Αυτός μαζί με τον αείμνηστον Σπ. Τσαγκάρην έθεσε τους πρώτους λίθους εις το οικοδόμημα, αυτός, όταν το οικοδόμημα έφωσε μέχρις ούρανού τον έπιβλητικόν όγκον του έστερέωσε εις την κορυφήν του την σημαίαν του θριάμβου, την σημαίαν της έπιθραυέσεως τόσων κόπων, τόσων άγώνων.

Πρώ πενήντα έτών αι έφημερίδες και τά άλλα ποικίλα και ποικιλώνυμα έντυπα έπωλούντο εις την μικράν και ήλιγάνθρωπον τότε πρωτεύουσάν από άτακτα και άνυπότακτα γκροϋπ μικράν. Καμμία τάξις, κανένα σύστημα, καμμία μέθοδος, καμμία ασφάλεια. Τέλειά άναρχία! Κατάστασις χαώδης.

Από το χάος αυτό έπρόβαλε το Πρακτορείον Τσαγκάρη. Η ίδρυσις του υπήρξε διά την Ελλάδα ένα αληθινόν θαύμα. Και για να γίνη το θαύμα αυτό έχρειάζοντο κόποι, έχρειάζετο θέλησις χαλύβδινη, θηριώδης έπιμονή και ύπομονή πρό της όποίας θα άκριόυσε και αυτός ο βιβλικός Ιάθ, έχρειάζοντο θυσίαι και ποταμοί ιδρώτος.

Όλας αυτάς τάς υπερανθρώπους θυσίας τάς υπέστη ο κ. Παντούλιας ευχαρίστως προκειμένου από άτακτα και άμαζούσαν την επιχείρησιν την όποιαν συνέλαβε ο δαίμονιος του Στύρου Τσαγκάρη νοϋς.

Το Πρακτορείον έπρόκοψε, προώδευσε, κατέκτησε την Ελλάδα, κατέστη όργανισμός άκαμίας, πλήρης ζωής και δράσεως.

Ο έλληνικός τύπος είδε χωρίς αυτό ήμέρας άκμής και δόξης. Αι άθηναϊκά έφημερίδες του χρεοστούν αυτήν ταύτην την ύπαρξιν του ήμπερ νά πη κανείς, χωρίς να υπερέβη λη τά πράγματα.

Αυτά τά όλίγα διά τον κ. Παντούλιαν, την δράσιν του και την έορτήν της πεντηκονταετηρίδος του.

Πρέπει να είναι άσφαλώς εύτυχής ο καλός φίλος διά το έργον του.

Είτε τόσον όλίγοι οι νικηταί εις την ζωήν!... Και αυτός υπήρξε κάτι περισσότερο από νικητή. Υπήρξε θριαμβευτής!

Ως άνωτερος υπάλληλος του Πρακτορείου άκάματος και πλήρης δραστηριότητος, ως άνθρωπος καλός, προσήνης, γλυκύς, πλήρης άχολίας και πράξεως. Ως οικογενειάρχης, εύτυχής.

Σήμερον είς το Κ. Πρακτορείον υπάρχει και έτερος Παντούλιας: ο είός.

Τι περισσότερο θα ήμπορούσε να ζητήση από τους θεούς και την Μοίρα ένας θνητός;

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναίκεων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14α, Αθήναι.

Αυτά τά όλίγα διά τον κ. Παντούλιαν, την δράσιν του και την έορτήν της πεντηκονταετηρίδος του.

Πρέπει να είναι άσφαλώς εύτυχής ο καλός φίλος διά το έργον του.

Είτε τόσον όλίγοι οι νικηταί εις την ζωήν!... Και αυτός υπήρξε κάτι περισσότερο από νικητή. Υπήρξε θριαμβευτής!

Ως άνωτερος υπάλληλος του Πρακτορείου άκάματος και πλήρης δραστηριότητος, ως άνθρωπος καλός, προσήνης, γλυκύς, πλήρης άχολίας και πράξεως. Ως οικογενειάρχης, εύτυχής.

Σήμερον είς το Κ. Πρακτορείον υπάρχει και έτερος Παντούλιας: ο είός.

Τι περισσότερο θα ήμπορούσε να ζητήση από τους θεούς και την Μοίρα ένας θνητός;

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναίκεων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14α, Αθήναι.

και δεν έκνευρίζουν τους ανθρώπους του θολάν. Τους μιλούν μ' έξαιρετική ευγένεια και με το χαμόγελο στα χείλη. Δεν τους τρελλανίζουν με το θυμό τους και δεν τους έξευτελίζουν ώστε να τους κάνουν να λυσιιάξουν από το κακό τους.

Και τέλος τα δυστυχήματα έχουν ως αίτια το πνεύμα της μιμήσεως. Ένας σωφέρ βλέπει έναν οδηγό να τρέχει και τρέχει κι' αυτός. Ένας πεζός πάλι βλέπει έναν άλλο πεζό να προσπαθή να διασχίση μία λεωφόρο και τον μιμείται κι' εκείνος. Το άποτέλεσμα είναι εύκολο να το καταλάβη κανείς. Σε μία στιγμή το λιθόστρωτο θάφεται με αίμα. Ποιάς φταιί; Ο σωφέρ; Ο πεζός; Κανείς. Τα δυστυχήματα είναι άποτέλεσμα των αιτίων που αναφέραμε πιο πάνω.

Γι' αυτό οι είδικοι των ύπουργείων Συγκοινωνίας και οι μηχανικοί άπεφάσισαν να μάθουν τους σωφέρ και τους πεζούς να προφύλαγονται από τους κινδύνους. Σήμερα, λοιπόν, στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στη Νέα Υόρκη γίνονται συχνά διαλέξεις με θέμα το πρόβλημα της κυκλοφορίας, καθώς επίσης και είδικά μαθήματα για τους σωφέρ.

Ακόμη έπαψαν να εκδίδονται με εύκολία άδειες οδηγών αυτοκινήτων. Για ν' άποκτήσετε τώρα μία τέτοια άδεια, πρέπει να περάσετε από άφάνταστα μαρτύρια. Σας έξετάζουν πρώτα αν είσαστε τελείως ύγιής. Έπειτα αν έχετε μεγάλη ψυχραιμία και έτοιμότητα πνεύματος. Αν άνέχονται τα νευρά σας και, το σπουδαιότερο, αν έχετε ύπομονή και δεν θυμώνετε ποτέ σας. Στις σχολές των οδηγών, επίσης, λειτουργούν είδικά τμήματα «δυστυχημάτων». Σ' αυτά τά τμήματα οι δόκιμοι σωφέρ αντίκρύζουν όλα τά πιθανά άπορόπτα, τά όποια μπορούν να τους συμβούν κατά την έξάσκησι του έπαγγέλματός τους και μαθαίνουν ακόμη τον τρόπο με τον όποιο μπορούν να προφύλαγονται από αυτά και να προστατεύουν τη ζωή των πεζών.

Στη Νέα Υόρκη, μάλιστα, φτάνουν στο σημείο, γι' αυτές τις δουλειές να χρησιμοποιούν ανθρώπινα πτώματα! Τα έπιδεικνύουν στους ύποψηφίους σωφέρ και τότε είναι ή φρίκη που κυριεύει τους μαθητάς των σχολών ώστε γίνονται έξαιρετικά προσεκτικοί και ο κόσμος να χαλάη δεν παραθαίνουν τους κανονισμούς και δεν ξεχνούν ποτέ ότι κρατούν το τιμόνι του αυτοκινήτου στα χέρια τους.

Επίσης στο δρόμο Λονδίνου—Έδιμβούργου έχουν τοποθετηθή μακάβρια σινιάλα με ανθρώπινες νεκροκεφαλές για να υπενθυμίζουν στους ανθρώπους του θολάν ότι ή παραμικρή παράβασις μπορεί να τους στοιχίση τον θάνατο. Παρόμοια σινιάλα έχουν τοποθετηθή στους δρόμους που οδηγούν έξω από το Παρίσι και το Βερολίνο. Αυτά τά σήματα τη νύχτα φωσφορίζουν άπαίσιμα και κάνουν όλους τους ανθρώπους που τ' αντίκρύζουν να φρικιούν, να γίνονται προσεκτικοί και να μη παίζουν με τά τροχαφώρα.

Και για να τελειώνουμε αυτό το άρθρο μας, θα σάς δώσουμε μία συμβουλή: Μη περπατάτε άφρημένα στο δρόμο και μην οδηγώτε χωρίς να έχετε συγκεντρωμένη την προσοχή σας σ' αυτοκίνητο. Διαφορετικά θέτετε σε κίνδυνο τη ζωή σας και κανείς δεν θα φταίη αν τύχη να βέψετε με το αίμα σας το λιθόστρωτο.

ΛΟΥΙΣ ΜΠΑΚΛΕΡ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΑ ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΧΙΜΑΙΡΙΚΗ

Σά μία σκία χιμαιρική στής λίμνης τόν καθρέφτη, σαν ό,τι μένει μακρυνόν πολύ, χαμένο, ώραίο, σαν το καπνόν που πάει ψηλά, σαν τη δροσιά που πέφτει, ώ! σ' αγαπώ σαν κάθε τι που σέβηνεται μοιραίο.

Μά σαν κατέβουμε κ' οι δυο στα Ήλύσια του Όμηρου, σ' άλλα νησάκια, σ' αν ψυχών το αιώνα άραξοδύλι, θά σοψ μαζώξω, στη θαμνή άκρογυλία του όνειρου, τά κρίνα, που δε σούκοψα στού Μάη το περιόδι.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΟΙ ΤΑΦΟΙ ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑ

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΕΙ 1200 ΧΡΟΝΙΑ !..

Η έκπληκτική ανακάλυψις ενός Ουγγρου αρχαιολόγου. Το παράξενο νεκροταφείο της Κζέντες. Οι άγκαλιασμένοι σκελετοί. Οι «Δημοκρατικοί γάμοι» της Γαλλικής Επανάστασεως. Η τραγική ηρώς στις «Ινδίες». Το δηλητήριο που φέρνει τον λήθαργο του θανάτου. Πώς ετιμωρούσαν οι Άρμενες τους ένοχους έραστές. κλπ. κλπ.

ΕΔΩ και λίγο καιρό, στην πόλη Κζέντες της Ουγγαρίας έγινε ξαφνικά μια ανακάλυψις που ανατάστωσε κυριολεκτικά όλο τον κόσμο και κίνησε άμέσως το ενδιαφέρον των αρχαιολόγων της Ευρώπης.

Κατά τις ανασκαφές που έκανε στα περίχωρα αυτής της πόλεως που αναφέραμε, ο διάσημος Ουγγρος αρχαιολόγος Γκαμπριέλ Κζαλλάνι, βρήκε έναν παλιό και παράξενο τάφο, στον οποίο ήταν ξαπλωμένοι και διατερούντο σε άριστη κατάσταση οι σκελετοί ενός άνδρα και μιας γυναίκας 1.200 χρόνων!... Μια τέτοια ανακάλυψις ωστόσο δεν θα παρουσάιζε τίποτε το εξαιρετικό, γιατί έχουν θρεθί και σκελετοί 3.000 χρόνων στους αιγυπτιακούς τάφους, αν οι σημερινοί σκελετοί της Ουγγαρίας δεν είχαν μια παράξενη στάση που προκαλεί την κατάπληξι, αλλά και την ειλικρινή συγκίνηση του κόσμου. Κι' αλήθεια, ο άνδρας είναι ξαπλωμένος άριστερά της γυναίκας κι' έχει άγκαλιάσει με το άριστερό χέρι του τη μέση της, ενώ εκείνη με το δεξί της χέρι τον έχει άγκαλιάσει από τον ώμο. 'Επί πλέον τα στόματά τους είναι τόσο κοντά το ένα στο άλλο, ώστε είναι φανερό ότι ανταλλάσσουν ένα ατέλειωτο φιλή!...

Ο αρχαιολόγος Κζαλλάνι, παρ' όλη την κατάπληξί του, μπροστά σ' αυτούς τους δυο «τρυφερούς» σκελετούς, εξακολουθούσε τις ανασκαφές του και δεν άργησε ν' ανακαλύψει κι' ένα δεύτερο τάφο, με δυο σκελετούς που είχαν την ίδια στάση των πρώτων, καθώς κι' ένα τρίτο τάφο κατόπιν, με δυο άλλους παρόμοιους σκελετούς. 'Ετσι, στο τέλος της έβδομάδος είχε βρή σωστούς δώδεκα τάφους από τους οποίους οι μισοί είχαν μέσα κι' από ένα σφιχταγκαλιασμένο ζευγάρι σκελετών που αντίλλασσαν ένα ατέλειωτο φιλή — ένα φιλή που κρατάει 1.200 χρόνια!...

Τι συνέβαινε λοιπόν; Βρισκόταν άραγε μπροστά σ' ένα νεκροταφείο έραστών; Βέβαια, το τρυφερό άγκαλιάσμα των σκελετών έδειχνε καθαρά ότι επρόκειτο για δυο έρωτευμένους, μα ποιά μυστήρια έτύλιγε το θάνατο που είχαν βρή έτσι αυτοί οι άγνωστοι Ρωμαίοι και 'Ιουλιέττες;

Το νεκροταφείο της Κζέντες είναι, όπως εξακριβώθηκε, πολύ παλιό. 'Εγινε την εποχή που κατοικούσαν στην Ουγγαρία οι 'Αθαρες. 'Ο λαός αυτός κατόπιν, τον 9ον αιώνα μετά Χριστόν, εξεδιώχθη από τους Μαγιάρους. Ξεκινώντας λοιπόν από το γεγονός αυτό, ο αρχαιολόγος Κζαλλάνι μελέτησε προσεχτικά τα ήθη και τα έθιμα των 'Αθαρων κι' ανακάλυψε ότι και σ' αυτούς τότε, όπως και σήμερα στις 'Ινδίες, επικρατούσε η συνήθεια να θάβεται ζωντανή η χήρα μαζί με τον νεκρό σύζυγό της. 'Εκτός από αυτό όμως, οι 'Αθαρες είχαν το έθιμο να θάβουν ζωντανούς τους έραστές εκείνους που κρατούσαν μυστικούς τους έρωτές τους. Και σε τέτοιους έραστές άκριβώς ανήκουν οι σκελετοί που ανακαλύφθηκαν σ' αυτούς τους παλιούς τάφους. 'Αλλωστε, τόσο οι σκελετοί των ανδρών, όσο και των γυναικών, δείχνουν καθαρά ότι ανήκουν σε νέους. 'Επίσης δεν παρουσιάζουν καμιά παραμόρφωση ή καμιά θλάσι του κρανίου ή των άλλων οστών. Είναι όλοι σκελετοί ανθρώπων ηλικίας το πολύ τριάντα χρόνων. Πώς όμως τα έρωτευμένα αυτά ζευγάρια πέθαναν άκριβώς την ίδια στιγμή; 'Ο θάνατός τους βέβαια δεν ήταν διόλου φυσικός. 'Ο αρχαιολόγος Κζαλλάνι θυμήθηκε τους περιφημούς δημοκρατικούς γάμους που έγιναν κατά την Γαλλική Επανάστασι και έ-

χοντας στο νοῦ του αυτά τα ιστορικά περιστατικά, κατάλαβε, τέλος, ν' ανακαλύψει πώς πεθάναν οι ένοχοι έραστών 'Αθαρων. Μά άς μιλήσουμε πρώτα για τους δημοκρατικούς γάμους.

Κατά την Γαλλική Επανάστασι λοιπόν, τόσο στο Παρίσι όσο και σε διάφορες άλλες πόλεις, έγινε κάποτε ή διασκέδασις της ημέρας, ένα είδος θανάτου, που όφειλεται στην περίφημο και σκληρόκαρδο Καρριέ. 'Ο Καρριέ, αθέμιτος υπερασπιστής του νέου καθεστώτος, συνέλαβε και σκότωσε δυο πρόσωπα νόμιζε πως ήταν ύποπτα ή αντίδραστα. Τα θύματα του λοιπόν, που ήταν άνδρες και γυναίκες, φίσταντο το έξής μαρτύριο: Οι δήμείοι τους τα έβγαζαν και κατόπιν τα έδεναν δυο-δυο πρόσωπο με πρόσωπο. 'Επρόκειτο, ωστόσο, να δένουν πάντα έναν άνδρα με μια γυναίκα. 'Επειτα, τα θύματα αυτά τα έρριχναν μέσα σε μια άβυσσο που είχε μια μεγάλη φραγμένη τρύπα στο βάθος της. Οι στρατιώτες έσπρωχναν τη θάρκα αυτή στη μέση του ποταμού και κατόπιν, άνοιγαν ξαφνικά την τρύπα του θανάτου. Τα θύματα, που ήταν δεμένα πρόσωπο με πρόσωπο, έπεσαν τα νερά να πλημμυρίζουν τη θάρκα και τους στρατιώτες να τα παρατούν στην τύχη τους. Σε λίγο, ή θάρκα έβουλιαζε κι' όλοι αυτοί οι δυστυχισμένοι πνιγόντουσαν στον ποταμό. Αυτόι δε οι θάνατοι, άνωμάσθηκαν από τον παίσιο Καρριέ «δημοκρατικοί γάμοι».

'Επίσης άνατριχιαστικοί είναι κι' οι θάνατοι των παρμένων γυναικών στις 'Ινδίες. 'Εκεί κάτω, ως γνωστόν, επικρατεί το πανάρχαιο άκόμη έθιμο να καίγεται ο νεκρός ενάτω στην πυρά. 'Οταν πεθάνει λοιπόν ένας σύζυγος, οι συγγενείς του όνουν την χήρα του στο πατώμα του και την ρίχνουν έτσι κι' αυτήν ζωντανή στη φωτιά.

Μά κανένας από αυτούς τους θανάτους δεν έπικρατούσε άσφαλώς μεταξύ των 'Αθαρων. Και πράγματι, ο Ουγγρος αρχαιολόγος ανακάλυψε ότι οι 'Αθαρες είχαν τη συνήθεια να δηλητηριάζουν τους ένοχους έραστές. Το δηλητήριο αυτό ήταν ένα ισχυρό νarkωτικό που θύβιζε σ' ένα βαθύ λήθαργο τους καταδικασμένους σε θάνατο έραστές. 'Επειτα, οι ναρκωμένοι έταβον ενταφιαζόντουσαν, ζωντανοί άκόμη, και πέθαιναν σιγά-σιγά από δηλητηρίασι και άσφυξία.

'Ο Γκαμπριέλ Κζαλλάνι μάλιστα έφθασε στο σημείο, ύστερ' από κοινές έρευνες, ν' ανακαλύψει και τις διάφορες αίτιες, για τις οποίες είχαν καταδικαστή σ' αυτόν τον θάνατο οι έραστές, τους σκελετούς των οποίων βρήκε μέσα στους παλιούς τάφους της Κζέντες. Και το βρήκε αυτό από τις έπιγραφές που ήταν χαραγμένες σε μια πλάκα, τοποθετημένη κάτω από τους σκελετούς. 'Η έπιγραφές αυτές έστορούσαν με λίγα λόγια, όλη τη ζωή των τραγικών έραστών. Μια μάλιστα από αυτές είναι ένα σωστό έρωτικό ρομάντσο. Χάρης σ' αυτή την έπιγραφή διαπιστώθηκε ότι οι σκελετοί του πρώτου τάφου, που βρίσκονται σε άριστη κατάσταση, ανήκουν σε δυο νέους που είχαν συνδεθί έρωτικά. 'Ο άνδρας ήταν ένας φτωχός νέος, γιος πολεμιστή. 'Η γυναίκα όμως ήταν μια κόρη από άκογένεια φυλάρχων. Οι γονείς της την είχαν ύποσχεθί για γυναικα σ' έναν Γαλάτι άξιωματούχο, μα μια ημέρα ένεκάλυσαν ξαφνικά ότι είχε κρυφεί

Το περίφημο ζευγάρι των σκελετών του Κζέντες.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

• ΤΟΥ Λ. ΤΟΛΣΤΟΪ •

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

Μια φορά κι' ένα καιρό, ένας πατέρας χάρισε στο παιδί του ένα μικρό χτήμα και του είπε:

— Πάρε αυτό το χτήμα και να ζής όπως εγώ; για να περάσης ευτυχισμένη τη ζωή σου.

Το παλληκάρι πήρε το δώρο, έφυγε από το πατρικό του σπίτι κι' άρχισε να ζή, από κείνη την ημέρα, με γλάντια και χαρές.

«'Ο πατέρας μου είπε, έλεγε, να ζώ όπως αυτός. Αυτός όμως ζή όπως του άρεσει. Θά τον μιμηθώ λοιπόν κι' εγώ και θά ζώ όπως μου άρεισει».

'Ετσι πέρασαν ένα, δυο, δέκα χρόνια. 'Ο νέος ξώδεψε όλα τα λεφτά, πούλησε το χτήμα του και στο τέλος άπόμεινε χωρίς πεντάρα. Τότε γύρισε στον πατέρα του και τον παρακάλεσε να τον βοηθήσει. Αυτός όμως τον έδωξε κι' ό-ταν ο γιός του με δάκρυα στα μάτια προσπάθησε να τον συγκινήσει, εκείνος έμεινε κουφός στις παρακλήσεις του. Τού κάκου του ζήτησε συγχώρησι, του κάκου σύρθηκε στα γονάτα του. 'Ο γέρος ήταν άκαμπτος.

Τότε ο γιός θυμόςος κι' άρχισε να λή στόν πατέρα του:

— 'Αφού αυτή τη φορά δεν θέλεις να μου χάρισης τίποτε, γιατί μου έκανες πρόδεκα χρόνια το δώρο εκείνο που στάθηκε ή άφορμή της καταστροφής μου; 'Ολες ή χαρές κ' ή διασκέδασις που γνώρισα μέσα σ' αυτά τα δέκα χρόνια, δεν είναι τίποτε μπροστά στις δυστυχίες που ύποφέρω τώρα. Ποιός όμως φταίει; 'Εσύ! 'Επρεπε να ξέρης ότι ή καλοπέρασις βλάπτει. Δεν με άπότερπες από τον κίνδυνο. Μου είπες να ζώ όπως εσύ για να περάσω ευτυχισμένη τη ζωή μου. Αυτό έκανα. 'Εσύ πέρασες ευτυχισμένη τη ζωή σου γλεντώντας κι' εγώ σε μιμήθηκα. 'Αλλά ενώ εσύ είχες άρκετά μέσα για μια τέτοια ζωή, έμένα δεν μου έφτασαν... Δεν είσαι πατέρας!... Είσαι ένας άπατεώνας!... Είσαι ή έχθρος μου!... Καταραμένους νάσαι που με γέλασες... Δεν θέλω πια να έξερω τίποτε για σένα!... Σε μισώ!

Παρόμοιο δώρο έκανε ο ίδιος πατέρας και στο δεύτερο παιδί του. Του είπε μονάχα: «Νά ζής όπως εγώ για να περάσης ευτυχισμένη τη ζωή σου!»

'Ο γιός δεν έμεινε και πολύ ευχαριστημένος με το δώρο αυτό, αν και ήταν παρόμοιο με το άδελφού του. 'Ηξερε κιόλας τί είχε πάθει ο μεγαλύτερος του άδελφός και σκέφτηκε με τί τρόπο θ' άπόφυγε να γίνη κι' αυτός φτωχός.

Κατάλαβε πως ο άδελφός του παρεξήγησε την παραγγελία του πατέρα του «να ζής όπως εγώ» κι' ότι δεν πρέπει να διασκεδάζή μόνο κανείς στη ζωή του.

Συλλογιζόταν με τί μέσα θά μπορούσε να διπλασιάσει την περιουσία του, πολεμούσε ναποχτήση καινούργιο χτήμα όμοιο μ' αυτό που του είχε χάρισει ο πατέρας του, μα δεν τα κατάφερε.

Τότε πήγε να συμβουλευτή τον πατέρα του.

Αυτός όμως δεν του είπε τίποτε.

'Ο γιός νόμιζε ότι ο πατέρας του δεν ήθελε να του πει το μυστικό της ευτυχίας και προσπάθησε ν' ανακαλύψει τον τρόπο με τον όποιο ο πατέρας του είχε γίνει πλούσιος. Και νόμιζε ότι ο γέρος είχε πλουτίσει με την φιλαργυρία και τις στερήσεις. Μάζευε, μάζευε, άλλα όσα κι' άν έμάζεψε του φαινόταν λίγα. Για να κρύψη την πλεονεξία του, πέρασε όλη τη ζωή του με στερήσεις και, σε κάθε περίπτωση, έλεγε ότι ο πατέρας του δεν του έδινε τίποτε, ότι δέθενε εινε δημόργημα του έαυτού του και άλλα.

Μά ή πλεονεξία του τον έκανε ν' άναμιχθί σε ύποπτες έπιχειρήσεις κι' από τη μια μέρα στην άλλη, ή περιουσία του σκόρπισε κι' όταν έχασε όσα είχε και δεν είχε, είδε πως δεν του έμεινε άλλο καταφύγιο άπ' τον θάνατο — κι' αυτοκτόνησε.

Και στο τρίτο παιδί του χάρισε ο ίδιος πατέρας ένα χτήμα ίσο με τα προηγούμενα και του είπε: «Νά ζής όπως εγώ για να ευτυχήσης». Χαρούμενο για το δώρο, έφυγε κι' αυτό από το πατρικό σπίτι. Σκέφτηκε πολύ πάνω στη σημασία των λόγων του πατέρα του, όπως επίσης τον έκανε να σκεφθί πολύ και ή τύχη των άλλων δυο άδελφών του.

«'Ο μεγαλύτερος άδελφός μου, συλλογιζόταν, νόμιζε πως ο πατέρας, όταν του άύστησε να ζή όπως αυτός, ήθελε να του πη πως έπρεπε να ζή με γλάντια και με διασκέδασις και γι' αυτό έχασε όλα όσα είχε. 'Ο δεύτερος άδελφός μου παρεξηγώντας τα λόγια του πατέρα μας, καταστράφηκε κι' αυτός. Τί σημαίνει λοιπόν: «Νά ζής όπως εγώ»;»

Και άνακάλεσε στη μνήμη του όσα ήξερε για τη ζωή του πατέρα του. Κατάλαβε δέ τότε πως ένα μόνο πράγμα ήξερε γι' αυτή: ότι ως τον καιρό που γεννήθηκε, τίποτε δεν ήταν προετοιμασμένο γι' αυτόν, ότι αυτός δεν ύπήρξε πριν, ότι ο πατέρας του τον έδημιούργησε, τον έθρεψε, τον μεγάλωσε, του έκανε χιλίων λογίων ευεργεσίες και στο τέλος του είπε: «Νά ζής όπως εγώ για να περάσης ευτυχισμένη τη ζωή σου».

'Ηξερε ότι ο πατέρας του είχε κάνει τα ίδια και για τους άδελφούς του και κατάλαβε ότι αυτό άκριβώς ήταν εκείνο στο όποιο έπρεπε να μιμηθί τον πατέρα του. 'Ο πατέρας του είχε ευεργετήσει αυτόν και τους άδελφούς του. Και τότε κατάλαβε τί σημαίνουν τα λόγια του πατέρα του: «Νά ζής όπως εγώ». 'Επρεπε να ζήση ευεργετώντας τον πλησίον του.

'Αφού σκέφτηκε έτσι, πήγε και τα είπε όλα στον πατέρα του.

— Ναί, εσύ με κατάλαβες, του άπάντησε ο γέρος. 'Από δώ και πέρα θά ζήσουμε μαζί ευτυχισμένοι. Πήγαινε όμως πρώτα στο άλλο παιδί μου και πές του τί σημαίνει: «Νά ζή κανείς όπως εγώ». Πές του άκόμη ότι θα ευτυχίση άληθινά αν ακολουθήση το παράδειγμά μου.

'Ο τρίτος γιός πήγε και τα διηγήθηκε όλα στους άλλους άδελφούς του και, από τότε, κάθε παιδί χάρει όταν λαβαίνει το μερίδιό του, όχι γιατί το χτήμα είναι μεγάλο, αλλά γιατί μπορεί να ζή όπως ο πατέρας και να γίνη ευτυχισμένος.

'Ο πατέρας είναι ο Θεός και τα παιδιά οι άνθρωποι.

Μερικοί άνθρωποι λαπών νομίζουν ότι μπορούν να ζήσουν χωρίς Θεό και φαντάζονται τη ζωή σαν μια ατελείωτη σειρά από γλάντια. 'Οταν όμως έρθη ή ώρα του θανάτου τους, δεν μπορούν να καταλάβουν γιατί ο Θεός τους χάρισε τη ζωή, ή όποια τελειώνει με τους πόνους του θανάτου. Και πεθαίνουν με μια κατάρρα έναντιον του Θεού.

Αυτοί είναι οι πρώτοι γιός.

'Αλλοι άνθρωποι, πάλι νομίζουν ως σκοπό της ζωής την υλική ευτυχία και κάνουν ό,τι μπορούν για να την έξασφαλίσουν. 'Ενώ όμως το κάνουν αυτό, άπομακρύνονται πολύ άπ' την πραγματική ευτυχία και την χάσουν για πάντα.

Αυτοί είναι οι δεύτεροι γιός.

'Αλλοι, τέλος, λένε: «'Όλα όσα έξορουμε από το Θεό, είναι να κάνουμε στον πλησίον μας ό,τι άρεισει σε μας».

Και όταν το κάνουν αυτό, ο Θεός κατεβαίνει και τους λέει:

— Αυτό είναι εκείνο που ζητούσα από σας. Νά ζήτε, να κάνετε όπως εγώ για να γίνετε ευτυχισμένοι.

Τά ζωά... γελούν!...

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΠΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΓΕΛΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ!...

Ένα περίεργο άρθρο του "Αγγλου ζωολόγου" Ερμπερτ Λέμαν. Γιατί γελούν τ' άδω, απει. Το γέλιο του γέλιο της μεθυσμένης άρκουδας. Πώς γελούν τ' άλογα. "Ι σ, ιού σκαλίου. Τό παράξενο γέλιο του έλαφιού. Πώς γελάει ο γάιδαρος κ.λ.π. κ.λ.π.

Οι επιστήμονες της εποχής μας έχουν μία πολύ ευχάριστη αδυναμία: να εκλαϊκεύουν τὰ μυστικά τους. Ένας από αυτούς μάλιστα, ο "Αγγλος ζωολόγος" Ερμπερτ Λέμαν, μιλάει για την επιστήμη του μ' ένα τόσο διασκεδαστικό τρόπο, ώστε τὰ πρωτότυπα άρθρα του στη «Σφαίρα του Λονδίνου», σημειώνουν κάθε βδομάδα μία εξαιρετική επιτυχία και συναρπάζουν κυριολεκτικώς τους αναγνώστες αυτού του παγκοσμίου φήμης αγγλικού περιοδικού.

Ο ζωολόγος μας λοιπόν, σ' ένα από τὰ τελευταία άρθρα του, εξετάζει ένα παράξενο και αλλθινά ενδιαφέρον ζήτημα: πώς και γιατί γελάνε τὰ ζωά!

Νά κάτι που πραγματικά δεν τὸ ξέραμε! Γελούν άρά γε τὰ ζωά; Είνε αλήθεια πώς γελούν; Ο "Ερμπερτ Λέμαν" μάς δηλώνει κατηγορηματικά ότι όλα ανεξαίρετως τὰ ζωά γελούν άκριβώς όπως και οι άνθρωποι! Μά τότε, θά πῆτε, έχουν τὰ ζωά την αντίληψη του χιούμορ; Ξέρουν τί είναι κωμικό και τί είναι σοβαρό; Όχι βέβαια. Όσοτος όμως είναι αναμφισβήτητο ότι γελάνε. Κι έτσι τίθεται τὸ ζήτημα, όπως τὸ παρουσιάζει ο "Αγγλος επιστήμων: πώς και γιατί γελάνε...

Ας εξετάσουμε με κάποια προσοχή τὴ δική μας τὴν περίπτωση: "Εμείς οι άνθρωποι γιατί γελάμε; Ένας διαβάτης, σὸ δρόμο, καθώς προχωρεῖ, πατάει κάποια φλοῦδα κι άρχίζει νά κάνει ένα σωρό σπασμωδικές κινήσεις και άκροβασίες γιὰ νά διατηρήσει τὴν ισορροπία του, ώσπου σὸ τέλος ξεπλύνεται φαρδύς πλατὺς καταγής! Οι άλλοι πού τὸν βλέπουν, ξεσποῦν άμέσως σ' ένα ἠχηρὸ κι' αὐθόρμητο γέλιο. Γιατί; "Απλοῦστατα, γιατί ένας άνθρωπος πού πέφτει καταγής, παρουσιάζει ένα κωμικὸ θέαμα. "Αλλά τὰ ζωά; Τί κάνουν τὰ ζωά μπροστά σ' ένα τέτοιο θέαμα πού σ' εμάς τούς ανθρώπους φαίνεται κωμικό; Δεν γελούν διόλου! "Ενα τέτοιο θέαμα τ' αφήνει τελείως αδιάφορα. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν ξέρουν νά γελάνε και μάλιστα και νά χαμογελάνε με κάποια χάρη.

Ο "Αγγλος επιστήμων" μάς δίνει σχετικώς μία ενδιαφέρουσα εξήγηση: τὰ ζωά γελούν από ευχαρίστηση, από τὴν

ικανοποιημένη εκείνη κατάσταση του οργανισμού πού τὴν λέμε εὐδαιμονία. Τὰ ζωά γελούν από χαρά. Το γέλιο του ζωού είναι γέλιο ευχαρίστησης, είναι γέλιο από χαρά και ικανοποίηση. "Η άρκουδά, παραδείγματος χάριν, μὴ ἀναφέρει ο "Ερμπερτ Λέμαν, γελάει όταν εἶνε... μεθυσμένη. "Όπως εἶνε γνωστὸ, ἡ άρκουδά εἶνε μεγάλος μεθύστακας. Όταν βρῇ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία. "Η άρκουδά τρέλλεται γιὰ δυὸ πράγματα! λένε οι Ρώσοι χωρικοί. Ὁ μὲλι και γιὰ τὴν βότκα! "Όταν λοιπὸν ἡ άρκουδά πῇ ἀπο τὴν βότκα, ἐγκαταλείπεται σὴν πῖο τρελλή εὐθυμία πού πολλές, πάρα πολλές από τις κινήσεις της, θυμίζοντες τὴν νῆσεις τὸ μεθυσμένον άνθρωπο. "Όσο γιὰ τὸ γέλιο, εἶνε χαρακτηριστικὸ, θορυβώδες, πραγματικὸ γέλιο, γιὰ τὸ ἀγαθότητα και ἀφέλεια, πού διαπιστώνεται άμέσως, ἐπὶ τὴν πρώτη στιγμή. "Η κραυγές πού βγάζει ἡ άρκουδά εἶνε μεθυσμένη, μοιάζουν με τις άναρπρες φωνές ενός παιδιού πού εἶνε δόλοχαρο!... Τὸ θέαμα μίας μεθυσμένης άρκουδας εἶνε βέβαια από τὰ πῖο σπάνια, ἀλλά κι' από τὰ πῖο διασκεδαστική. "Εδὼ και λίγο καιρὸ, γιὰ νά διαπιστώσω μόνος μου αὐτὸ τὸ γεγονός, έδωσα σέ μία «φαντασματική» του Καυκάσου ένα μεγάλο ποτήρι ρακί. "Η άρκουδά εἶνε τῆς ἡπιας δλο. "Ηπιας μόνο όσο τῆς υπαγόρευε τὸ ένστικτόν της, γιατί αν ἔπινε δλόκληρο τὸ ποτήρι, μπορούσε θάνατος νά σκάσει! "Αλλά και τὸ μισὸ ποτήρι πού ἦπια ἦταν άρκουδά νά τὴν μεθύσει και νά τῆς φέρη μιά ἀπερίγραπτη εὐθυμία, νά κάθεται στὰ πίσω πόδια της και ν' άνοιγῇ τὸ στόμα πού μ' ένα τελείως κωμικὸ τρόπο, ξεσπώντας σ' ένα αὐθόρμητο γέλιο. Δεν ὑπῆρχε καμμιά αμφιβολία ότι ἡ μεθυσμένη άρκουδά γελούσε και γελούσε μάλιστα από τὴν χαρά της.

Μά δεν γελούν μόνο ἡ μεθυσμένες άρκουδες. Τ' άλλα παραδείγματος χάριν, όταν φάνε καλά τὸ πρωτὸ κι' άφῆται ἑλεύθερα σὸν κάμπο, τις ἡμέρες πού δεν τὰ ζυγίζουν οι χωρικοί εἶτε σ' άμάξι, εἶτε σὸ άλέτρι, σηκώνουν τὸ κεφάλι τους, άνοίγουν μ' ένα χαρακτηριστικὸ τρόπο τὸ στόμα τους και γελούν από τὴ χαρά τους. Δεν πρέπει ὅμως

νά συγχέουμε τὸ χλιμίντρισμα τους με τὸ γέλιο τους αὐτό. "Όταν χλιμιντρίζουν τ' άλογα δεν γελούν, όπως πιστεύεται, ἀλλά εκφράζουν εἴη τὴν άνυπομονή τους ἢ τὴν ἐπιθυμία τους ν' ἀπαλλαγούν από κάτι πού τὰ άνοχλεῖ. Τὸ γέλιο λοιπόν τῶν άλόγων εἶνε άφωνο, όπως άφωνο εἶνε σχεδόν και ὁ λων τῶν άλλων ζώων.

"Όλα σχεδόν ἐπίσης τὰ ζωά γελούν με τὸ στήθος, όπως γελάνε και οι άνθρωποι, ἐκτός του σκύλου και του έλαφιού. Ο σκύλος, όπως μάς βεβαιώνει ο "Αγγλος ζωολόγος, γελάει με τὴν... οὐρά του! "Η οὐρά, γιὰ τὸν σκύλο, εἶνε τὸ πῖο εκφραστικὸ μέλος του σώματός του. Με τὴν οὐρά του, ὁ σκύλος εκφράζει τὴν άνυπομονή του, τὴν περιέργειά του, τὴν χαρά του, τὴν εὐθυμία του. Κάθε ένα τέτοιο αίσθημα εκδηλώνεται και με διαφορετικές κινήσεις τῆς οὐράς του, πού, πολλὰ χαρακτηριστικές, ἴδιως τὸ γέλιο του εκδηλώνεται με μικρές σπασμωδικές κινήσεις, πού ξεχωρίζουν ἀπ' όλες τις άλλες. "Ότι δὲ εἶπαμε γιὰ τ' άλλα ζωά ισχύει και γιὰ τὸν σκύλο: κι' αὐτὸς γελάει όταν εἶνε χαρούμενος κι' ευχαριστημένος.

Τὸ έλάφι, πάλι, σύμφωνα με τὰ πειράματα και τις παρατηρήσεις του "Αγγλου ζωολόγου, γελάει μ' ένα πολὺ παράξενο τρόπο: με νευρικές συσπάσεις του δέρματός του κι' ένα χαρακτηριστικὸ παίξιμο, δεξιά και άριστερά, τῶν κεράτων του. Αὐτὰ, βέβαια, μπορεί νά φαίνονται κάπως περίεργα, δεν πρέπει ὅμως νά ξεχνάμε κανείς ότι ο "Ερμπερτ Λέμαν εἶνε διάσημος επιστήμων κι' ότι δεν κάνει διόλου χιούμορ με τὴν επιστήμη του.

"Όσο τώρα γιὰ τὸ γέλιο τῶν πθήκων, τὸ γέλιο του γορῖλλα μοιάζει πάρα πολὺ με τὸ γέλιο του ανθρώπου. Κι' αὐτὸ εἶνε κάπως φυσικό. "Εκείνο ὅμως τὸ γέλιο πού εἶνε κάπως φρικώδες, εἶνε τὸ γέλιο του μπαμπούνου, ενός εἰδους πθήκου πού ζῇ σὸν Ἰσημερινό. Ο μπαμπούνος όταν εἶνε χαρούμενος, γουρλώνει τὰ μάτια του και δείχνει τὰ δόντια του μ' ένα ὄχι και τόσο γοητευτικὸ τρόπο.

Απὸ τ' άλλα ζωά, ὁ γάιδαρος ἔχει τὸ πῖο άγασθὸ και τὸ πῖο άδέξιο γέλιο. Ο γάιδαρος γελάει όταν κυλιέται συνήθως καταγής, από ένα υπερβολικὸ ξεσπάσμα χαράς κι' ευχαριστήσεως. Πῶς γελάει; Μισοκλείνει τὰ μάτια του και άνοίγει τὸ στόμα του, βγάζοντας από τὰ ρουθόνια του ένα σωρὸ ξαφνικά και κωμικώτατα ξεφυσήματα.

Λίγο δύσκολα σὸ γέλιο εἶνε τὰ θηρία. Μά κι' αὐτὰ, ὡστόσο, γελούν και μάλιστα πολλές φορές ξεκαρδίζονται από τὰ γέλια. "Η λεοπαρδαλίς, παραδείγματος χάριν, όταν γελάει —κι' αὐτὸ συμβαίνει πάντα όταν παίζει με τὰ παιδιά της, ὕστερ' από ένα πλουσιοπάροχο γεῦμα— γέρνει τὸ κεφάλι της μ' ένα κωμικὸ τρόπο κι' άνοίγει ὅσο μπορεί περισσότερο τὸ στόμα της, δείχνοντας ὅλα τὰ δόντια της κι' ὅλη τὴ γλώσσα της, ὡς τὸ βάθος του οὐρανίσκου.

Ο Λέων πάλι εἶνε άγασθος και καλόκαρδος σὸ γέλιο του. "Όταν εἶνε ευχαριστημένος —κι' αὐτὸ συμβαίνει ὕστερ' από ένα καλὸ κυνήγι— δείχνει με μιά χαρακτηριστικὴ σύσπαι τῶν χειλῶν του τὰ δόντια του και χτυπάει τὸν ἑα με τὸν θύσανο τῆς οὐράς του.

Τέλος, ο "Ερμπερτ Λέμαν μάς βεβαιώνει ότι γελούν άκόμη και τὰ πουλιά. Σ' αὐτὰ ὅμως δεν πρόκειται περί κῶμης τὸ τὰ πουλιά. Σ' αὐτὰ ὅμως δεν πρόκειται περί πραγματικὸ γέλιου, ἀλλά μάλλον περί... μειδιάματος!

"Όπως εἶδατε, λοιπόν, από τις παραπάνω ἐξηγήσεις του "Αγγλου ζωολόγου, δεν γελούν μόνον οι άνθρωποι, ἀλλά κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ζωά, τὰ πουλιά και τὰ θηρία.

ΖΩΡΖ ΕΡΜΙΕ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Μόνον ὁ θάνατος εξασφαλίζει τὴν διάρκεια τῆς οὐχίας. "Η αὐταπάρνησις δεν πρέπει νά φτάνη μέχρις αὐτοκτονίας.

"Εκείνος πού αποφασίζει και κάνει κάτι τὴ στιγμή πού εἶνε άρρωσμένος, μοιάζει μ' ἑκείνον πού ἐπιβιβάζεται σὲ πλοῖο όταν μαίνεται ἡ τρικυμία.

Μπαλζάκ

"Η εὐτυχία δεν ὑπάρχει σὸ παρόν. Πιθανὸν νά ὑπάρξη σὸ μέλλον και άσφαλὼς ὑπῆρχε κάποια φορὰ σὸ παρελθόν.

Λαφονταίν

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

(Αἱ συμβουλαι παρέχονται ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς ἐπιστήμονος κ. Στεφ. Ι. Λεοντίδου.)

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΝ Π., Σύρον. Εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τὸ αἷμα περιέχει περίου 50% λεμφοκύτταρα. Μὴ σὰς άνησυχεῖ. Τοῦτο εἶνε φυσιολογικόν, γνωστὸ ὄντος ὅτι προέουσης τῆς ἡλικίας ταῦτα ἐλαττοῦνται μέχρις 20-30% ἕως εἰς τὴν ἐφηλικὴν ἡλικίαν. Συνεπῶς ἡ πρόγνωσις σας διὰ φυματιώδη τραχειοβρογχικὴν ἀδενόπαθειαν δεν δύναται νά καθορισθῇ μετὰ βεβαιότητος.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΝ. Μὴ σὰς άνησυχούν αἱ διαλείψεις τῆς καρδίας. Αὐτὰ συχνάκις δεν ὀφείλονται εἰς παθήσεις τῆς καρδίας, παρατηροῦνται εἰς νευρασθενικούς και εἰς δυσπεπτικούς καταστάσεις, προερχόμεναι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐκ διαταραχῶν τῶν νευρῶν τῶν ἐννευρούτων τὴν καρδίαν.

Κ. Α., Πύργον. Αἱ αἱμορραγίαι τῆς ρινὸς αἱ παρατηροῦμεναι εἰς τὸ κοριτσάκι σας δυνατόν νά προέρχωνται από πολλά αίτια τὰ ὁποία μόνον εἰδικὸς Ιατρὸς ὁτορινολαρυγγολόγος δύναται νά ἐξακριβώσῃ. Τὰ συνήθη αίμοστατικά διὰ τὰ ὁποία ἐρωτᾶτε, τὰ αναγραφόμενα ὑπὸ τῶν ἐδῶ εἰδικῶν Ιατρῶν, εἶνε τὸ δεξυγονόχον ὕδωρ και τὰ λοιπὰ συνήθη αίμοστατικά φάρμακα, μεταξύ τῶν ὁποίων και ἡ Ferrugine. Μὴ λημονεῖτε και τὰ μὴ φαρμακευτικά μέσα, ὡς τὰ ψυχρὰ ἐπιθέματα ἐπὶ τῆς ρινὸς και τοῦ αὐχένου, τὴν πῆσιν τῶν ρινῶν διὰ τῶν δακτύλων και τὸν πωματισμὸν τῆς ρινῆς κοιλότητος διὰ γάχης ἀπεισιραμένης ἐμβραχίως εἰς δεξυγονόχον ὕδωρ ἢ εἰς ἄλλο τὸ αίμοστατικὸν φάρμακον.

ΝΙΚ., Χιον. "Εάν πρόκειται περί ἀληθοῦς λευκοματουρίας ἡ συμβουλή τοῦ Ιατροῦ σας εἶνε ὀρθοτάτη. Καλὸν εἶνε αἱ σχετικαί ἀναλύσεις νά γίνωνται εἰς Ιατρικά ἐργαστήρια. Βεβαίως και σεῖς δύνασθε νά ἐξετάσετε προχείρως τὸ οὖρον αν ἔχη λεύκωμα, ἀλλά απαιτοῦνται εἰδικαί γνώσεις, διότι δι' ἀπλῆς ζέσεως τούτου, ὡς μοι γράφετε, δεν εἰσθε βέβαιοι ὅτι τὸ παραγόμενον θόλωμα ὀφείλεται εἰς λεύκωμα, διότι πρέπει νά γνωρίζετε ὅτι τοιαῦτα θολώματα παραγόμενα διὰ θερμάνσεως και διαλυόμενα ὡς διὰ τῶν ὀξέων (προχείρως δι' ὅπου λεμονίου ἢ ἔξους), δεν εἶνε λευκώματα ἀλλά φασφορικά ἔλαια ἀνευ μεγάλης σημασίας.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΝ. Ζητήσατε θεραπευτικὰ μέσα εἰς τὰ κούρεα!

ΔΙΔΑ ΚΑΡΓΙΝΑΝ ΤΣ., Ζούζουλη Καστορίας. Διὰ τὰ οὐρικά ἔλαια νά λαμβάνετε τὸ Urodonal ἢ τὴν Piperazine ἐναλλάξ. Νά ἀποφεύγετε νά τρώτε τὰ μέρη τῶν κρεάτων τὰ ὁποία ἔχουν κόλλες και κάνουν τὴν πηκτὴν. Τὰ ὅσους εἰδείκνυνται θερμὰ ἀκατακτά λουτρά. Μεταχειρισθῆτε και κάλτσες μάλλινες και ἐντριβές. Διὰ τὰ βλέφαρά σας καμτε κάθε πρωτὸ ἐπαλείψαις με αἰολιὸν Dipeis ἢ Kuzi σύμφωνα με τὴν ὁπάρχουσαν ὁδηγίαν ἐπὶ τοῦ σωληναρίου. Κάθε πρωτὸ πῆτε ένα φυτζάνι τοῦ τσαγιού καρεδόφελλα παρασκευασμένα άκριβώς ὡς τὰ τὰ μὴ ὀλίγη ἑσάχαρη.

Κ. Ι., Ἀγροτικὴ Τράπεζα, Ἑλλάδος, Πρωτότυπον. Ὁρμάς. Δυστυχῶς ἀνευ εκφραστικῆς και ακτινογραφικῆς Ιδίας ἐξετάσεως δεν δύναται νά σας ἀπαντήσω. Ακτινογραφηθῆτε και ἐκ τῆς ακτινογραφίας πιθανὸν νά προκύψῃ τὸ σπαστέρον. "Η πάθος τῆς ρινὸς σας δεν εἶνε βέβαιον ὅτι συμβάλλει εἰς τὴν καταστάσιν σας, ὡς τε πιθανὴ ἡ νευρασθενικὴ κατάσταση. "Ισως ὑπερκόποις τὸν αἰσθητικὸν και διανοητικὸν νά ἔχουν ἐπηρεάσει τὸν οργανισμόν σας, ὁ ὁποῖος δύναται νά ἐπανέλθῃ εἰς τὸ κατὰ φύσιν δι' ἐπιμελοῦς και ἐπιμόνου τωνατικῆς θεραπευτικῆς διαίτης και νά ἀποκλεισθῇ πᾶσα ὀργανικὴ πάθος.

ΕΙΚΟΣΑΕΤΙΔΑ Μ. Α., Χαλκίς. Πολὺ ὀρθῶς ἐκάματε τὴν διαγνώσιν ὅτι πρόκειται περί ἀκρῆς. Μεταχειρισθῆτε ἐσπαστικὸς καθόδους σκευάσματα. Πίνετε κάθε πρωτὸ ένα φυτζάνι τοῦ τσαγιού καρεδόφελλα παρασκευασμένα με ζεστὸ νερὸ ὡς καὶ κᾶνμεν τὸ τοῦ κατὰ φύσιν. Ὁλην τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος, τοπικῶς καμτε ἐπαλείψεις με οἶτε de Zino.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Λ.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBAUT

Η Φλωρέτα

«Αλλά τί άκουσε ο Φραντί και στάθηκε τόσο άπότομα;

— Σούτ! είπε αργά.

Και άμέσως γονάτισε κάτω κι' άκούμπησε τó αυτί του στη γή.

Άφουγκράστηκε κάμποσα δευτερόλεπτα, ξανασηκώθηκε ύστερα άπάνω και σιγανοφιθύρισε:

— Σταθήτε εδώ. Μήν κουνηθήτε!

Και χωρίς νά δώση καμμία έξήγηση χάθηκε μέσα στο δάσος.

Η Φλωρέτα άνησούχησε. Φοδóταν για τόν πατέρα της. Κάτι τó έκτακτο, κάτι τó άσυνήιστο συνέβαινε. Χωρίς άλλο. Μά τί;

Πέρασαν μερικά λεπτά άγωνίας κι' έξαφνα άντήχησε ή φωνή του Φραντί θυμωμένη κι' άπειλητική:

— Α, κλέφτη!... Σ' έπιασα!...

Μιά άλλη φωνή άπειλητική άκούστηκε, έπειτα τριξίματα κλαδιών, βαρεία άπειλητικά και τέλος βρόντησε ένας πυροβολισμός.

Κατατρομαγμένη ή Φλωρέτα έτρεξε πρós τó μέρος πού άντήχησε ο πυροβολισμός κραυγάζοντας σπαρρακτικά:

— Πατέρα!... Πατέρα μου!...

Ο Γιάννης τήν άκολούθησε ξοπίσω, τρέχοντας κι' αυτός όσο πió γρήγορα μπορούσε.

— Πατέρα!... Πατέρα!... φώναζε κάθε τόσο ή Φλωρέτα λαχανιασμένη.

Μά κανείς δέν τής άποκρινόταν.

Έξαφνα φτάσανε σ' ένα ξέφωτο του δάσους κι' άντίκρουσαν ένα τρομερό θέαμα.

Δύο άνθρωποι έπάλευαν κυλισμένοι άνάμεσα στα χορτάρια. Ο ένας ήταν ο πατέρας τής Φλωρέτας. Ο άλλος ήταν ένας άγριοπρόσωπος χωριάτης.

Ο χωριάτης κρατούσε τη στιγμή αυτή τόν Φραντί κάτω άπό τó γόνα του, τού πνίξε τó στήθος και τού σφιγγε με τά δυνατά του χέρια τόν λαιμό, έτοιμος νά τόν πνίξη.

— Πατέρα μου! ξεφώνισε ή Φλωρέτα κατατρομαγμένη.

Η άτυχη κοπέλλα τά είχε χαμένα. Μά δέν συνέβη τó ίδιο και με τόν σύντροφό της. Γρήγορος σάν τήν άστραπη, ο Γιάννης πήδησε πάνω στόν χωριάτη, τόν άρπαξε άπ' τó λαιμό κι' άρχισε νά τόν σφίγγη με όλη του τήν δύναμη.

Μπρός στόν άπρόοπτο αυτόν έχθρό του ο χωριάτης άναγκάστηκε νά παρατήση τόν πατέρα τής Φλωρέτας.

Ο Φραντί πήδησε άμέσως όρθιος και φώναξε στόν Γιάννη:

— Κράτα τόν καλά τόν κανάγια! Έχω σχοινί άπάνω μου για νά τόν δέσουμε.

Ο χωριάτης άλλαξε άμέσως στάσι. Άπό άγριος κι' άπειλητικός έγινε άρνάκι κι' άρχισε νά παρακαλή με κλαψιάρικη φωνή:

— Κύρ' Φραντί, λυτήσου με τόν άμοιρο, μη θές τόν χαμό μου!

Ο πατέρας τής Φλωρέτας έτριξε με πείσμα τά δόντια του.

— Νά σέ λυπηθώ, κανάγια! φώναξε. Νά σέ λυπηθώ; Και με λυπήθηκες εσύ έμένα; Άν δέν έρχóταν στήν ώρα του τó καλόπαιδο άπό δώ θάχαν σωθί τά ψωμιά μου. Μοδχες γραπώσει τόσο δυνατά τó λαιμό και μοδσφιγγες τόσο γερά τó καρύδι, ώστε θά ήμουνά τώρα πνιγμένος και κακάρωμένος!...

Μιλώντας ο Φραντί έκανε συγχρόνως τη δουλειά του. Έδεσε γερά τά χέρια του χωριάτη και κατόπιν είπε στόν Γιάννη και στη Φλωρέτα:

— Και τώρα δρόμο. Θά πάμε νά τόν κλείσουμε τó φίλο στήν άποθήκη και κατόπιν θά τρέξω νά δώσω είδησι στους χωροφύλακες.

Ο Φραντί κι' ο Γιάννης είχαν βάλει τόν χωριάτη άνάμεσό τους και προχωρούσαν γρήγορα-γρήγορα.

Η Φλωρέτα τούς άκολουθούσε ξοπίσω. Τι φόβο, τί τρομάρα πού είχε πάρει, Θεέ μου! Λίγο άν άργούσαν, ο χωριάτης εκείνος, ο άγριος και χεροδύναμος θά είχε πνίξει τόν πατέρα της.

Επρόκειτο για ένα λαθροθήρα, ή Φλωρέτα τά καπλάθε αυτό άμέσως. Κυνηγούσε κρυφά στο δάσος ένα ήπια άσπρη άπαγορευμένο τó κυνήγι, μά ο πατέρας της τόν μυρίστηκε, τόν ξετρώπωσε και τόν έπιασε.

Τί επικίνδυνο, άλήθεια, τó έπάγγελμα του δασοφύλακα! Νά πού ο πατέρας της κινδύνευε νά χάση τη ζωή του.

Τί γενναίος πού φάνηκε ο Γιάννης στήν περίστασι αυτή! Φέρθηκε σάν τέλειο παλληκάρι πού τó λέει ή καρδιά του.

Έσωσε τόν πατερούλη της άπό σίγουρο θάνατο. Και τó θάνατο; Άπό πνίξιμο! Δοξασμένο τ' όνομά σου, Θεέ μου!

Μιά άστραπη φωτίσε έξαφνα τó δάσος. Μιά βροχή έκανε τη γή νά σαλέψη κάτω άπ' τά πόδια τής Φλωρέτας.

Ένα άστροπελέκι έπεσε κάπου κοντά. Άρχισε νά βρέξει.

— Γρήγορα, γρήγορα, παιδιά μου! φώναξε ο Φραντί.

Δυνατός άνεμος άρχισε νά φυσάει και νά σφυρίζει άσπρονισμένα άνάμεσα στα δέντρα. Δαρτή έπεφε ή βροχή κι' όλα γύρω είχαν σκοτεινιάσει.

Βγήκαν τρέχοντας άπό τó δάσος κι' έφτασαν μπρός στήν άποθήκη.

Ο Φραντί άνοιξε τήν πόρτα κι' έσπρωξε μέσα τόν λαθροθήρα.

— Γκρεμίσου! τού φώναξε. Αύριο θά σέ πάρουν οι χωροφύλακες και θά σέ κλείσουν στή φυλακή.

Ο χωριάτης δέν έβγαλε μιλιά.

Ο Φραντί ξανάκλεισε τήν πόρτα και τήν κλείδωσε πρσεκτικά. Πλησίασε κατόπιν στη Φλωρέτα.

Η καυμένη ή μικρούλα ήταν χλωμή σάν τόν άνθό της άγριαγκαθιάς.

— Σέ καλό σου, κόρη μου! τής είπε ο πατέρας της. Τί έπαθες, Φλωρέτα;

Και γυρίζοντας άμέσως στόν Γιάννη τού φώναξε:

— Δώσε της, παιδί μου, μία σταλιά ρακί νά συνέρθη πιές και σύ λιγάκι κι' έλα νά σέ φιλήσω. Άν δέν ήσαν εσύ σήμερα, θά βρισκόμουνά τη στιγμή αυτή στόν άλλο κόσμο. Θά με θανάτωνε ο κακούργος, π' άνάθεμά τον! Μολις κατάλαβε πώς τόν μυρίστηκε άγρίωσε κι' έγινε περιό μονάχο.

Και πρίν τόν ζυγώσω μοδρρίξε μία τούφερά μέσα στα όλα. Μά δέν με πήρε τó βόλι. Πήδησα στο πλάι.

Έβαλε ο Θεός τó χέρι του! Ρίχτηκε κατόπιν νά τόν γρπώσω στα χέρια μου. Μπερδεύτηκε όμως τó πόδι μου σ' μία κληματσίδα και σωριάστηκε κάτω. Πήδησε τότε άπάνω μου και μ' άρπαξε άπ' τó λαιμό. Και θά μ' έπνιξε, μά τó ναι, άν δέν σ' έστελνε, παιδί μου, ο Μεγαλόδυναμος νά με γλυτώσης. Θαρρώ ώστόσο πώς είχε και σύντροφο ο κακούργος. Ναι, ναι... Ήταν και κάποιος άλλος μαζί του τού πρόφτασε κι' έφυγε.

Η Φλωρέτα άκούγε τόν πατέρα της γεμάτη τρομάρα. Ήταν τóσος ο φόβος της πού δέν θέλησε νά πάη νά κυνηγηθί. Έπίσης δέν άφηνε τόν Γιάννη νά γυρίση στήν έπαύση.

— Μείνε, μείνε δώ άπόψε, τού είπε.

Μά ο Γιάννης ήθελε νά φύγη.

— Θ' άνησυχούν στο σπίτι μου, τής είπε.

— Δέν πρέπει νά φύγης τέτοια ώρα, επέμεινε ή Φλωρέτα.

— Μη φοβάσαι, δέν θά πάθω τίποτα, τήν καθησυχάζει ο Γιάννης.

— Φοβάμαι, Γιάννη. Είνε νύχτα. Και τί νύχτα, Θεέ μου! Δέν άκούς; Χαλάει ο Θεός τόν κόσμο!...

— Δέν με φοβίζει ή βροχή, άπάντησε ο Γιάννης.

— Άφού θές νά φύγης, νά πάρε τó τούφερί μου και μω τó φέρνεις αύριο, τού είπε ο Φραντί.

— Όχι, δέν είν' άνάγκη, κύρ' Φραντί, άποκρίθηκε ο Γιάννης. Προτιμώ ένα χοντρό ραβδί.

Κι' ο νέος πήρε ένα χοντρό ροζιάρικο ραβδί πού βρισκόταν σ' ένα γωνιά, έτοιμος νά ξεκινήση.

Η Φλωρέτα τόν κύτταζε με λαχτάρα.

— Ο Γιάννης μάντεψε τήν μεγάλη της άνησυχία.

— Μη φοβάσαι, Φλωρέτα, τής είπε. Δέν υπάρχουν κακοί άνθρωποι εδώ γύρω. Κι' άν υπήρχε κάποιος, αυτός ήταν ο λαθροκυνηγός πού πιάσαμε. Καλή σας νύχτα λοιπόν, Φεύγω.

Η Φλωρέτα άργησε νά κοιμηθί τη νύχτα αυτή. Συλλογιζόταν τόν Γιάννη. Άν τούτυχε τίποτα στο δρόμο, μέσα στο σκοτάδι και σ' άνεμόθροχο;

Άργά πολύ τήν έπηρε ο ύπνος. Κοιμήθηκε βαθεία και νειρεύτηκε τόν Γιάννη νά χτυπιέται μέσα στο σκοτάδι τó βαθύ μ' ένα πλήθος κακούργων...

Θέέ μου, τί άγωνία και τί χτυποκάρδι!... Ξημέρωσε τέλος.

Ο ούρανός είχε καθαρίσει άπό τά μαύρα σύννεφα.

Ολόλαμπρος πρόβαλε ο ήλιος πάνω άπ' τά νοτισμένα.

ταν σέ μία γωνιά, έτοιμος νά ξεκινήση.

Η Φλωρέτα τόν κύτταζε με λαχτάρα.

Ο Γιάννης μάντεψε τήν μεγάλη της άνησυχία.

— Μη φοβάσαι, Φλωρέτα, τής είπε. Δέν υπάρχουν κακοί άνθρωποι εδώ γύρω. Κι' άν υπήρχε κάποιος, αυτός ήταν ο λαθροκυνηγός πού πιάσαμε. Καλή σας νύχτα λοιπόν, Φεύγω.

Η Φλωρέτα άργησε νά κοιμηθί τη νύχτα αυτή. Συλλογιζόταν τόν Γιάννη. Άν τούτυχε τίποτα στο δρόμο, μέσα στο σκοτάδι και σ' άνεμόθροχο;

Άργά πολύ τήν έπηρε ο ύπνος. Κοιμήθηκε βαθεία και νειρεύτηκε τόν Γιάννη νά χτυπιέται μέσα στο σκοτάδι τó βαθύ μ' ένα πλήθος κακούργων...

Θέέ μου, τί άγωνία και τί χτυποκάρδι!... Ξημέρωσε τέλος.

Ο ούρανός είχε καθαρίσει άπό τά μαύρα σύννεφα.

Ολόλαμπρος πρόβαλε ο ήλιος πάνω άπ' τά νοτισμένα.

Η Φλωρέτα ένοιωσε τήν καρδιά της νά ήσυχάζη μπρός στήν καλωσύνη τού καιρού και στή γλύκα τής ολόλαμπρης λαϊκάδας.

Τό φός τού ήλιου έδιώξε τις κακές σκέψεις της. Άσφαλώς ο Γιάννης θάχε φτάσει τη νύχτα σπίτι του ήσυχα-ήσυχα, χωρίς νά τού συμβή τó παραμικρό.

Πρωί-πρωί ο πατέρας τής Φλωρέτας πήγε στήν πόλι κι' έφερε χωροφύλακες, στους οποίους παρέδωσε τόν λαθροκυνηγό...

Οι χωροφύλακες άνέκριναν άμέσως τόν χωριάτη. Μά εκείνος ο πονηρός τ' άρνήθηκε όλα. Ούτε γάτα ήτανε, πού λέει κ' ή παροιμία, ούτε ζήμια έγινε.

Ο ένομοτάρχης πού ήταν έπικεφαλής των χωροφυλάκων κατάλαβε πώς ο χωριάτης δέν θάλεγε τήν άλήθεια.

— Μη κυττάξεις νά μάς γελάσεις, είπε στόν λαθροκυνηγό. Για νά σέ πιάση ο δασοφύλακας και νά σέ κλείση στήν άποθήκη, πές μας τήν άλήθεια, τó καλό πού σου θέλω.

— Μά δέν έκανα τίποτε, διάβολε! βλατύημης ο χωριάτης.

— Τί γύρευες στο δάσος;

— Βγήκα νά πάρω τόν άέρα μου.

— Κίχ με τόν Φραντί γιατί πιάστηκες;

— Δέν καυγάδισα μαζί του. Στήν τύχη, εκεί πού περπατούσα, γλύστρησα κι' έπεσα άπάνω του. Αυτό είν' όλο.

— Άχαγούχα! φώναξε θυμωμένος ο πατέρας τής Φλωρέτας. Έσύ, μάτια μου, είσαι ίκανός νά μάς πούλίσσης τó μπουφο για καναρίνι. Και δέν μού λες, νάχουμε και καλό ρώτημα, τά σημάδια-αυτά στο λαιμό μου τί θέλουν; Ποιός μού τάκανε δη'αδή, Πώς είπες;

— Ξέρω κι' εγώ! άποκρίθηκε ο χωριάτης άνασηκώνοντας τó άνω μέρος του.

— Δέν ξέρεις;

— Όχι, δέν ξέρω.

— Ξέρει όμως ο Γιάννης ο Ντεμάρ, φιλανάκο μου. Έκείνος θά καταθέση πώς άν δέν σέ πρόφτανε, θά μού ψέλλανανε τώρα τó «άμωμο! έν ό-δó άλληλούϊσα, γιατί λιγάκι άκόμα, κανάγια, και θά μ' έπνιγες!

Οι χωροφύλακες δέν είχαν πειά καμμία άμφιβολία για τήν ένοχη του λαθροκυνηγού.

Τόν ώδήγησαν λοιπόν στις φυλακές τής πόλεως και τόν έκλεισαν ως τήν ήμέρα πού θά συνεδρίαζε τó κακούργιο-δικείο.

Η τóλημη τού Γιάννη στο δάσος, όταν ρίχτηκε εναντίον τού λαθροκυνηγού και γλύ

— Γκρεμίσου! τού φώναξε ο Φραντί.

— Κίχ με τόν Φραντί γιατί πιάστηκες;

— Δέν καυγάδισα μαζί του. Στήν τύχη, εκεί πού περπατούσα, γλύστρησα κι' έπεσα άπάνω του. Αυτό είν' όλο.

— Άχαγούχα! φώναξε θυμωμένος ο πατέρας τής Φλωρέτας. Έσύ, μάτια μου, είσαι ίκανός νά μάς πούλίσσης τó μπουφο για καναρίνι. Και δέν μού λες, νάχουμε και καλό ρώτημα, τά σημάδια-αυτά στο λαιμό μου τί θέλουν; Ποιός μού τάκανε δη'αδή, Πώς είπες;

— Ξέρω κι' εγώ! άποκρίθηκε ο χωριάτης άνασηκώνοντας τó άνω μέρος του.

— Δέν ξέρεις;

— Όχι, δέν ξέρω.

— Ξέρει όμως ο Γιάννης ο Ντεμάρ, φιλανάκο μου. Έκείνος θά καταθέση πώς άν δέν σέ πρόφτανε, θά μού ψέλλανανε τώρα τó «άμωμο! έν ό-δó άλληλούϊσα, γιατί λιγάκι άκόμα, κανάγια, και θά μ' έπνιγες!

Οι χωροφύλακες δέν είχαν πειά καμμία άμφιβολία για τήν ένοχη του λαθροκυνηγού.

Τόν ώδήγησαν λοιπόν στις φυλακές τής πόλεως και τόν έκλεισαν ως τήν ήμέρα πού θά συνεδρίαζε τó κακούργιο-δικείο.

Η τóλημη τού Γιάννη στο δάσος, όταν ρίχτηκε εναντίον τού λαθροκυνηγού και γλύ

— Γκρεμίσου! τού φώναξε ο Φραντί.

— Κίχ με τόν Φραντί γιατί πιάστηκες;

— Δέν καυγάδισα μαζί του. Στήν τύχη, εκεί πού περπατούσα, γλύστρησα κι' έπεσα άπάνω του. Αυτό είν' όλο.

— Άχαγούχα! φώναξε θυμωμένος ο πατέρας τής Φλωρέτας. Έσύ, μάτια μου, είσαι ίκανός νά μάς πούλίσσης τó μπουφο για καναρίνι. Και δέν μού λες, νάχουμε και καλό ρώτημα, τά σημάδια-αυτά στο λαιμό μου τί θέλουν; Ποιός μού τάκανε δη'αδή, Πώς είπες;

— Ξέρω κι' εγώ! άποκρίθηκε ο χωριάτης άνασηκώνοντας τó άνω μέρος του.

— Δέν ξέρεις;

— Όχι, δέν ξέρω.

— Ξέρει όμως ο Γιάννης ο Ντεμάρ, φιλανάκο μου. Έκείνος θά καταθέση πώς άν δέν σέ πρόφτανε, θά μού ψέλλανανε τώρα τó «άμωμο! έν ό-δó άλληλούϊσα, γιατί λιγάκι άκόμα, κανάγια, και θά μ' έπνιγες!

Οι χωροφύλακες δέν είχαν πειά καμμία άμφιβολία για τήν ένοχη του λαθροκυνηγού.

Τόν ώδήγησαν λοιπόν στις φυλακές τής πόλεως και τόν έκλεισαν ως τήν ήμέρα πού θά συνεδρίαζε τó κακούργιο-δικείο.

Η τóλημη τού Γιάννη στο δάσος, όταν ρίχτηκε εναντίον τού λαθροκυνηγού και γλύ

— Γκρεμίσου! τού φώναξε ο Φραντί.

— Κίχ με τόν Φραντί γιατί πιάστηκες;

— Δέν καυγάδισα μαζί του. Στήν τύχη, εκεί πού περπατούσα, γλύστρησα κι' έπεσα άπάνω του. Αυτό είν' όλο.

— Άχαγούχα! φώναξε θυμωμένος ο πατέρας τής Φλωρέτας. Έσύ, μάτια μου, είσαι ίκανός νά μάς πούλίσσης τó μπουφο για καναρίνι. Και δέν μού λες, νάχουμε και καλό ρώτημα, τά σημάδια-αυτά στο λαιμό μου τί θέλουν; Ποιός μού τάκανε δη'αδή, Πώς είπες;

— Ξέρω κι' εγώ! άποκρίθηκε ο χωριάτης άνασηκώνοντας τó άνω μέρος του.

— Δέν ξέρεις;

— Όχι, δέν ξέρω.

— Ξέρει όμως ο Γιάννης ο Ντεμάρ, φιλανάκο μου. Έκείνος θά καταθέση πώς άν δέν σέ πρόφτανε, θά μού ψέλλανανε τώρα τó «άμωμο! έν ό-δó άλληλούϊσα, γιατί λιγάκι άκόμα, κανάγια, και θά μ' έπνιγες!

Οι χωροφύλακες δέν είχαν πειά καμμία άμφιβολία για τήν ένοχη του λαθροκυνηγού.

Τόν ώδήγησαν λοιπόν στις φυλακές τής πόλεως και τόν έκλεισαν ως τήν ήμέρα πού θά συνεδρίαζε τó κακούργιο-δικείο.

Η τóλημη τού Γιάννη στο δάσος, όταν ρίχτηκε εναντίον τού λαθροκυνηγού και γλύ

— Γκρεμίσου! τού φώναξε ο Φραντί.

— Κίχ με τόν Φραντί γιατί πιάστηκες;

— Δέν καυγάδισα μαζί του. Στήν τύχη, εκεί πού περπατούσα, γλύστρησα κι' έπεσα άπάνω του. Αυτό είν' όλο.

— Άχαγούχα! φώναξε θυμωμένος ο πατέρας τής Φλωρέτας. Έσύ, μάτια μου, είσαι ίκανός νά μάς πούλίσσης τó μπουφο για καναρίνι. Και δέν μού λες, νάχουμε και καλό ρώτημα, τά σημάδια-αυτά στο λαιμό μου τί θέλουν; Ποιός μού τάκανε δη'αδή, Πώς είπες;

— Ξέρω κι' εγώ! άποκρίθηκε ο χωριάτης άνασηκώνοντας τó άνω μέρος του.

— Δέν ξέρεις;

— Όχι, δέν ξέρω.

— Ξέρει όμως ο Γιάννης ο Ντεμάρ, φιλανάκο μου. Έκείνος θά καταθέση πώς άν δέν σέ πρόφτανε, θά μού ψέλλανανε τώρα τó «άμωμο! έν ό-δó άλληλούϊσα, γιατί λιγάκι άκόμα, κανάγια, και θά μ' έπνιγες!

Οι χωροφύλακες δέν είχαν πειά καμμία άμφιβολία για τήν ένοχη του λαθροκυνηγού.

Τόν ώδήγησαν λοιπόν στις φυλακές τής πόλεως και τόν έκλεισαν ως τήν ήμέρα πού θά συνεδρίαζε τó κακούργιο-δικείο.

Η τóλημη τού Γιάννη στο δάσος, όταν ρίχτηκε εναντίον τού λαθροκυνηγού και γλύ

— Γκρεμίσου! τού φώναξε ο Φραντί.

— Κίχ με τόν Φραντί γιατί πιάστηκες;

— Δέν καυγάδισα μαζί του. Στήν τύχη, εκεί πού περπατούσα, γλύστρησα κι' έπεσα άπάνω του. Αυτό είν' όλο.

— Άχαγούχα! φώναξε θυμωμένος ο πατέρας τής Φλωρέτας. Έσύ, μάτια μου, είσαι ίκανός νά μάς πούλίσσης τó μπουφο για καναρίνι. Και δέν μού λες, νάχουμε και καλό ρώτημα, τά σημάδια-αυτά στο λαιμό μου τί θέλουν; Ποιός μού τάκανε δη'αδή, Πώς είπες;

— Ξέρω κι' εγώ! άποκρίθηκε ο χωριάτης άνασηκώνοντας τó άνω μέρος του.

— Δέν ξέρεις;

— Όχι, δέν ξέρω.

— Ξέρει όμως ο Γιάννης ο Ντεμάρ, φιλανάκο μου. Έκείνος θά καταθέση πώς άν δέν σέ πρόφτανε, θά μού ψέλλανανε τώρα τó «άμωμο! έν ό-δó άλληλούϊσα, γιατί λιγάκι άκόμα, κανάγια, και θά μ' έπνιγες!

Οι χωροφύλακες δέν είχαν πειά καμμία άμφιβολία για τήν ένοχη του λαθροκυνηγού.

Τόν ώδήγησαν λοιπόν στις φυλακές τής πόλεως και τόν έκλεισαν ως τήν ήμέρα πού θά συνεδρίαζε τó κακούργιο-δικείο.

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΡΟΖΕ ΝΤΕ ΛΙΑ;

Ο Ροζέ ντε Λιά είχε μια τύχη που δεν την είχε κανείς άλλος άνθρωπος στον κόσμο: έγινε ένδοξος γιατί έγραψε ένα και μόνο τραγούδι, την «Μασσαλιώτιδα», τον εθνικό ύμνο των Γάλλων.

Ο ντε Λιά γεννήθηκε στο Σωνιέ της Γαλλίας στις 10 Μαΐου 1760 και ο πατέρας του ήταν δικηγόρος στο Κοινοβούλιο. Από μαθητής, ο Ροζέ διακρίθηκε για την αγάπη του προς το στρατιωτικό επάγγελμα και γι' αυτό μπήκε στην Στρατιωτική Σχολή των Μηχανικών. Όταν εξερράγη η Γαλλική Επανάσταση ήταν λοχαγός στο Στρασβούργο κι' έτάχθη άμέσως με το μέρος των νέων ιδεών. Όταν σε λίγο εκηρύχθη ο πόλεμος κατά της Αυστρίας, ο Ροζέ ντε Λιά μαζί με τον δήμαρχο του Στρασβούργου Νητήριχ έκαναν τη σκέψη ότι τα έθελοντικά τάγματα των Γάλλων πατριωτών που έφευγαν για το μέτωπο, έπρεπε να είχαν έναν ύμνο δικό τους, για να τους ενθουσιάζει. Τότε ο Ροζέ ντε Λιά ανέλαβε να συνθέσει ο ίδιος τον ύμνο αυτό. Πράγματι δέ, σε λίγες μέρες, τον είχε έτοιμο και τον τραγούδησε στο σπίτι του Νητήριχ μπροστά τους φίλους του. Ο ύμνος αυτός έγινε πολύ γρήγορα γνωστός στην Άλσατία, μα στο Παρίσι τον έμαθαν μόνο όταν οι λόχοι των Μασσαλιωτών που πήγαν από την Άλσατία να καταπνίξουν την αντίδραση των βασιλοφρόνων τον τραγούδησαν στην άφιξή τους. Ο Παρισινός λαός ένθουσιασθηκε τότε με το καινούργιο έμβατήριο και του έδωσε το όνομα: «Τραγούδι των Μασσαλιωτών», και αργότερα «Μασσαλιώτης».

Μα ο συνθέτης του, ο οποίος τόλμησε να κατηγορήσει τις αμότητες των δημοκρατικών, καταδιώχθηκε ως ύποπτος και φυλακίστηκε, μόνο δέ μετά την πτώση του Ροβεσπιέρου αποφυλακίστηκε. Συνέθεσε τότε ένα καινούργιο ύμνο, ο οποίος όμως δεν είχε την επιτυχία του πρώτου.

Τον ξανάφεραν τότε στο ιατρείο, μα αργότερα παραιτήθηκε κι' έπειτ' από διάφορες επιχειρήσεις, στις οποίες απέτυχε, άρχισε να κάνει μεταφράσεις, ζώντας πολύ δυστυχισμένα.

Ο βασιλεύς Λουδοβίκος - Φίλιππος τον έβγαλε απ' τη φτώχεια, δίνοντάς του μια σύνταξη δυο χιλιάδων φράγκων. Ο Ροζέ ντε Λιά απασχολήθηκε τότε στο Σουαζύ - Λε - Ρουά, όπου πέθανε στις 26 Ιουνίου 1836.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΛΙΒΡΕΑΣ;

Η λιβρέα — όπως λέγεται το κοστούμι των υπηρετών των μεγάλων σπιτιών — έχει προέλευσις πολύ αρχαία. Στην αρχή λιβρέες έλέγοντο ή ομοιομορφες μα μεγάλης αξίας στολές, που οι πρώτοι βασιλείς της Γαλλίας έδιναν στους μεγιστάνες της Αύλης των και στους αξιωματικούς της Ι. διαίτερας των φρουράς. Αργότερα, οι ιππότες, στά κονταροχτυπήματα, φορούσαν την λιβρέα της δεσποίνης των λογισμών των, ή οποία ήταν απλούστατα μια εσάρπα με το χρώμα που προτιμούσε ή πολυαγαπημένη τους.

Σιγά - σιγά, όμως, ή λιβρέα δεν έχασε την αξία της κι' έγινε ένα ρούχο για τους υπηρέτες με το χρώμα που προτιμούσαν οι κύριοί τους.

ΠΩΣ ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΤΟ ΟΠΙΟΝ;

Η καλλιέργεια του όπιου και ο τρόπος με τον οποίο κατασκευάζεται το πολύτιμο αυτό προϊόν, απέτελεσαν αντικείμενον ζωικών συζητήσεων στην Επιτροπή του Όπιου της Κοινωνίας των Εθνών. Τίποτε δεν είναι πιο περίεργο από την μέθοδο που χρησιμοποιείται για την εξαγωγή και την συγκομιδή του επικινδύνου αυτού φαρμάκου. Μετά τη

σπορά, χρειάζονται τέσσερες μήνες για να φτάση το όπιον στην ώριμότητά του. Λίγο μετά την άνθιση, τα πλάτα και παχειά πέταλα των λουλουδιών του, πέφτουν στο έδαφος, αφήνοντας ένα είδος κυκλικής καψύλης έπ' αμα στο στέλεχος. Αυτή ή καψύλη είναι πράσινη, αρκετά σκληρή και, αντίθετα προς της παπαρούνας, έντελως λεία και επίπεδος. Τότε γίνεται μια «χειρουργική» επέμβαση, από την οποία επιτυγχάνεται το όπιον. Ο καλλιέργητης γράβει το κτήμα του σε τομείς και ασχολείται με κάθε τομέα σε σειρά. Με την βοήθεια ενός νυστεριού, κάνουν στην κορυφή μια τομή ίσια, σε όλη την επιφάνειά της, από πάνω κι' κάτω. Μια ουσία λευκή και γαλακτώδης βγαίνει απ' αυτή την πληγή. Αυτό το υγρό, εκτιθέμενο στον αέρα γίνεται πιο στερεό και παίρνει ένα χρώμα πιο βαθύ.

Την επομένη, ή «πληγή» παρουσιάζει μικρά μαύρα σφαιρίδια, τα οποία μαζεύονται μ' ένα εργαλείο που μοιάζει με κουτάλι. Σε κάθε καψύλη γίνεται αυτό πολλές φορές. Δεν εγκαταλείπεται δέ παρά μόνο όταν της διαρρέσει και το ελάχιστο ίχνος της πολύτιμης ουσίας. Αυτή άφ' εως ή ουσία, αποξηραίνουμένη και καθαριζομένη, είναι γνωστή στον κόσμο με το όνομα όπιον.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΙΠΠΑΡΧΟΣ;

Η αστρονομία είναι, χωρίς άλλο, ή πρώτη έπιστήμη που έπεδίωξαν να δημιουργήσουν οι λαοί, στους οποίους είχε ξυπνήσει ή έπιθυμία να κατανοήσουν το σύμπαν. Ο Ιππαρχος, ο μεγαλύτερος από τους αστρονόμους της αρχαιότητας, μπόρεσε έτσι να χρησιμοποιήσει ένα πλήθος παρατηρήσεων που είχαν γίνει πριν απ' αυτόν. Μα ο Ιππαρχος, μεγαλόφυης όπως ήταν, μπόρεσε να τις αναθεωρήσει όλες και να συνθέσει την πρώτη μαθηματική αστρονομία.

Για τη ζωή του Ιππαρχού ελάχιστα πράγματα είναι γνωστά. Ο Πλήνιος και πολλοί άλλοι συγγραφείς του έμνησαν την δόξα του, παράλειψαν να μας πληροφορήσουν και γι' αυτήν ακόμη την εποχή του θανάτου του. Ο Στράβων μας παρέχει μόνο μερικές πληροφορίες σχετικά με τη ζωή του. Ο Ιππαρχος έζησε, κατά πάσαν πιθανότητα, κατά τον δεύτερον αιώνα πρὸ Χριστού και σπούδασε στη Νίκαια, ίσως και στη Ρόδο, κι' έπειτα συμπλήρωσε τις σπουδές του στας Αθήνας, πριν πάη να χρησιμοποιήσει για τις παρατηρήσεις του το πλοίοιο άστεροσκοπείο ή «Αλεξανδρεία». Το καθ' αυτό έργο του Ιππαρχού, έκτε από ένα άσημαντο βιβλίο του τιτλοφορούμενο «Τα άστρομενα», έξαφανίστηκε. Μα ο Πτολεμαίος περιέλαβε τις σπουδαιότερες παρατηρήσεις του μεγάλου αστρονόμου. Η πρόκληση απ' αυτές είναι μια τροποποίησης της διαρκείας του έτους που το θεωρούσαν τότε ίσο προς 365 ήμέρες και έξι ώρες. Ο Ιππαρχος προσδιώρισε την διάρκεια του άστρονομικού έτους, αναφέροντας και τα λεπτά άκόμα. Κατέγραψε κατόπιν τον πίνακα των κινήσεων του ήλιου και της σελήνης. Έπειτα φαντάστηκε μια μέθοδο που είχε ως σκοπό να μετρήσει την απόσταση της γης και της σελήνης. Η μέθοδος αυτή ήταν λαμπρή, μα ανεφάρμοστη με τα μέσα της εποχής εκείνης.

Η έξαφάνισις ενός μεγάλου άστρον έδωσε κατόπιν στον Ιππαρχο την ιδέα να κάνει την καταμέτρηση των άστρων και να προσδιορίσει συγκριτικώς την λάμψη τους και το μέγεθός τους. Καταμέτρησε έτσι 1080 άστρα μοιρασμένα σε 49 άστεριόμους. Συγχρόνως προσδιώρισε την απόσταση των άστρων σε 49 άστεριόμους. Συγχρόνως προσδιώρισε την απόσταση των άστρων σε 49 άστεριόμους. Συγχρόνως προσδιώρισε την απόσταση των άστρων σε 49 άστεριόμους.

Η έξαφάνισις ενός μεγάλου άστρον έδωσε κατόπιν στον Ιππαρχο την ιδέα να κάνει την καταμέτρηση των άστρων και να προσδιορίσει συγκριτικώς την λάμψη τους και το μέγεθός τους. Καταμέτρησε έτσι 1080 άστρα μοιρασμένα σε 49 άστεριόμους. Συγχρόνως προσδιώρισε την απόσταση των άστρων σε 49 άστεριόμους. Συγχρόνως προσδιώρισε την απόσταση των άστρων σε 49 άστεριόμους.

Η έξαφάνισις ενός μεγάλου άστρον έδωσε κατόπιν στον Ιππαρχο την ιδέα να κάνει την καταμέτρηση των άστρων και να προσδιορίσει συγκριτικώς την λάμψη τους και το μέγεθός τους. Καταμέτρησε έτσι 1080 άστρα μοιρασμένα σε 49 άστεριόμους. Συγχρόνως προσδιώρισε την απόσταση των άστρων σε 49 άστεριόμους. Συγχρόνως προσδιώρισε την απόσταση των άστρων σε 49 άστεριόμους.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΜΟΔΑ

Η μπλούζες και τα ζιλέ

Τί παρατηρεί κανείς πρώτα απ' όλα σ' ένα ταγίερ; Το κυριώτερο συμπλήρωμά του: την μπλούζα. Και πραγματικώς. Τίποτε δεν φρεσκάρει περισσότερο ένα ταγίερ, τίποτε δεν ανανεώνει την εμφάνισή του, τίποτε δεν του δίνει περισσότερη χάρη, όσο ή ελαφρής μπλούζες, άλλες σοβαρές και κλειστές σε ανδρικό σχέδιο και άλλες με γαρνιρίσματα και στολίδια διάφορα, αναλόγως της ώρας, της ημέρας και του σκοπού για τον οποίον θα ντυθούμε.

Ωρισμένες γυναίκες μπορούν να φορέσουν οποιαδήποτε μπλούζα σε ό,τιδήποτε σχέδιο. Είναι εκείνες που έχουν φαρδείς ώμους και μικρό στήθος. Αυτές είναι ευνοούμενες της τύχης. Η άλλες όμως πρέπει να διαλέξουν μεταξύ της μπλούζας και του ζιλέ.

Το ζιλέ θα το προτιμήσουν ή περισσότερα αδύνατες, στις οποίες θα προσθέσει φάρδος και τις μπλούζες, ή περισσότερο παχουλές, για τις οποίες μερικές σούρες, μια λοξή κόψη κ.τ.λ. είναι πιο κολεακευτικά από το εφάρμοστο σχέδιο των ζιλέ.

Εκτός από τις πλεκτές μπλούζες θα φορεθούν φέτος πολύ και ή μάλλινες. Τα νέα μάλλινα υφάσματα είναι τόσο λεπτά, τόσο μαλακά και γίνονται σε τέτοια ποικιλία χρωμάτων, που αν πρόκειται να κάνει κανείς δυο μπλούζες για το ταγίερ του, την μια απαραίτητως πρέπει να την κάνει μάλλινη. Ένα σκωτσέζικο λαϊνάς λεπτό σαν τουλί σε χρώμα ρουζ, κίτρινο και μαύρο, μαζί με μια εσάρπα από το ίδιο ύφασμα, συνοδεύουν θαυμάσια ένα ταγίερ μαύρο, πράσινο ή μαρρόν. Για τ' άπογευμα, για να πάη κανείς σ' ένα φιλικό τσάι ή στον κινηματογράφο, μπορεί να φορέσει μια μπλούζα από μάλλινη νταντέλλα, σε όλες τις αποχρώσεις παστέλ, ή σε χρώμα μαύρο, με μόνη γαρνιτούρα ένα μεταλλινό κλιπ.

Το θελοῦδο είναι επίσης ένα ύφασμα κατάλληλο για μπλούζες και έχει το πλεονέκτημα να κόβεται και λοξά.

Μερικές κυρίες, που είναι εξαιρετικά ελαίσθητες στο κρύο, άρέσει να φορούν από μέσα από το παλτό τους ή την ζακέττα τους ένα γιλέκο από γούνα. Μπορούν να κάνουν το ζιλέ τους από γούνα όχι μόνον πολύ μαλακή και λεπτή, αλλά και σχετικά φθηνή, π. χ. από άνω ραζέ, από δτελν, αλλά και από μπραντσάντς σε απομίμηση τόσο τελεία, που δεν έχει καμμία διαφορά απ' την αληθινή γούνα.

Το τρικό εξακολουθεί να βασιλεύει και φέτος και φοριέται ως μπλούζα σε όλα τα χρώματα, είτε μονόχρωμο είτε με πίκες, με καρρὼ και με ρίγες διαφόρων χρωμάτων, μαζί με τα ταγίερ σπόρ και αποκλειστικώς το πρωί.

Όσο για το άπογευμα, μη νομίζετε πως και τότε ή μπλούζες δεν έχουν πέρας. Απεναντίας φοριούνται πολύ, είτε με φούστες μόνον, είτε με δόκκληρα κοστούμια. Για τα άπογευματα που θέλετε να εισθε κάπως πιο έπισημα ντυμένη, το καταλληλότερο ύφασμα για φούστα είναι το κρέπ - σατέν, απείρως πρακτικώτερο και άραιότερο από τους ταφτάδες, τους φάβι και κάθε άλλο είδους μεταξωτό. Το σατέν χύνει άραιά στο σώμα, ράβεται σε ό,τιδήποτε σχέδιο θέληση κανείς, διατηρείται περισσότερο και κολεακεί κάθε γυναίκα, τις αδύνατες όσο και τις παχείες. Για το άπογευμα, είναι εξαιρετικά κομ-

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Το καθάρισμα των σιδήρων

Όταν τα σίδερα του σιδερώματος σας έχουν λερωθεί, πλύνετε τα καλά με μια θούρρα, την οποία θουράτε σε δυνατή διάλυση σόδας. Τα σφουγγίζετε πολύ καλά για να μη σκουριασουν και κατόπιν τα περνάτε με λίγο κερί. Αν είναι σκουριασμένα, τα καθαρίζετε εφόσον τα με γυαλόχαρτο, ή περνάτε τα σε ζεστό έπλω από ψιλό αλάτι. Αν δεν τα μεταχειρίσθε συχνά, για να μη σκουριασουν τα ρυτίδες σ' ένα πανί ελαφρά λαδωμένο. Για να γλυστρουν περισσότερο τα σίδερα, τα αλείφετε από κάτω με λίγο κερί ή με σαπούνι τυλιγμένο σ' ένα λεπτό πανί. Κατόπιν τα σφουγγίζετε με μια λινή πετσέτα.

«Γλυκίσμα των 5 λεπτών»

Σπάζετε σε μια λεκάνη δυο αυγά, προσθέτετε τριάντα δράμια ζάχαρη και ένα χαρτάκι θανιλάι. Κτυπάτε τ' αυγά επί πέντε λεπτά. Κατόπιν προσθέτετε 50 δράμια άλεσθι και μισό πακέτο μαγιά, που την αγοράζετε έτοιμη από το υπακαλίκι. Δουλεύετε τη ζύμη επί 5 λεπτά άκόμη, την θάζετε στο φούνο, σε καλά δουτυρωμένη φόρμα και την αφήνετε επί 20 λεπτά της ώρας. Το γλυκό αυτό σερβίρεται ή ως κέικ στεγνό, ή περιχυμένο με κρέμα ή μαρμελάτα.

Η ΔΙΣ ΑΙΑΝΑ

Ένα άραιότατο άναμψι για το άπογευμα. Η ζακέττα σε σχήμα ρεδιγκότς, έχει νομίτη στρογγυλόν που σχηματίζει και δόκκληρο σε εμπρός φύλλον. Γιακάς και μανικέτα από καστόρι. Κομψώνει με πασιμαντέλ από μεταξωτό κορδόνεττο. Η μπλούζα από κρέπ ντε λαίν πράσινο, έχει σούρες στο λαιμό και στη μέση, καθώς και στο κάτω μέρος των μανικιών. Γιακάς γυριστός.

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ!

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Πρίν αποφασίσετε να ντυθίτε, να κομψευθίτε, να ράψετε ένα καινούργιο φόρεμα, επισκεφθήτε τον Οίκον Ραπτικής της κ. Χρηστίνας Α. Θεοδωροπούλου, οδός Μητροπόλεως 14 α.

Είς τον Οίκον Ραπτικής της κ. Θεοδωροπούλου γίνονται αληθινά θαύματα. Αί κυρίαί εξέρχονται έκεΐθεν ντυμένες με γούστο παριζιάνικο.

Ο Οίκος της κ. Θεοδωροπούλου είναι μοναδικόν σχολείον κοπτικής, με τὸ τελευταίον γεωμετρικόν σύστημα. Αι μαθήτριάι εὐρίσκουν εἰς αὐτὸν στοργικὸν ἐνδιαφέρον καὶ μέριμναν, οἰκογενειακὸν περιβάλλον καὶ εξέρχονται παλὺ ταχέως ἄριστα κατηρτισμένα.

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ ΚΛΩΚΕ

ΣΙΡΕ ΤΑΦΤΑΔΕΣ

Καὶ ὅλα τὰ νεώτερα Φανταζί

ΣΤΟΥ

ΕΠ. ΑΡΒΑΝΙΤΗ

ΕΡΜΟΥ 3 — ΤΗΛ. 22529 — ΑΘΗΝΑΙ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE & HALPHEN

Χειρουργός — Ωτορρινολαρυγγολόγος.

Έμμ. Μπενάκη — Μαυροκορδάτου 6. Μέγαρον Μαλάμου ΑΘΗΝΑΙ Τηλ. 29-562.

ΤΟ ΡΕΚΟΡ

Εἰς συλλογὴν καὶ φθῆνεια εἰς τὰ εἴδη ἐπιπλωσεως, ἔχει ἐφέτος

ο ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

11, Φωκίωνος (Παφ. Έρμου 34)

Διὰ νεωτέρων κτελεῖται ἡ ΠΕΡΙΛΑΒΗ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ Καὶ ὅλα οἱ παλαιὸι καὶ ἰστοὶ Τηλ. 27-975

Εἰς τὸν ἐμπορορραπτικὸν οἶκον τοῦ ΒΑΣΙΛΑΤΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ & ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ 1

Εἴσοδος ἐπὶ τῆς οδοῦ Γλάδωνος 1. Ἀρ. Β. Βασιλάτου (εἴσοδος ἀριστερά)

Ἐνδύεσθε μετὰ τὴν μεγαλυτέραν κομψότητα καὶ μετὰ τὰ ἐκλεκτότερα ὑφάσματα.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ ΔΕΡΜΤΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ 16ετίαν ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γ. Φωτεινοῦ δέχεται, οδὸς Κεφαλλληνίας καὶ Τεγέας 1

Ὁραὶ 8—11 — 4—6

Ἀρ. Τηλ. 80215

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΕΡ. Α. ΑΡΤΙ

Μαθήματα ζωγραφικῆς καὶ διασκευῆς τικῆς. Ἐναρξὶς 1ης Ὀκτωβρίου

Ὁδὸς Καλλιμαρῆου 14

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ὅπως πάντοτε, σὲ κάθε ἐποχῇ, τὸ Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛΙ οὐκ παύει νὰ παρουσιάζει τὰ καλύτερα καὶ μοντέρνα ὑφάσματα, ἔτσι καὶ διὰ τὴν χειμερινὴν αἰκὸν παρέλασε μεγάλης ποσότητος καὶ πωλεῖ μετὰ μεγάλας ἐκπτώσεις, ἡτοι:

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ			
Φορέματα	Σκωτσέζικα	Δρ.	40
>	Μπλανζέ	>	90
>	Μπουκλέ	>	60
>	Κλωκὲ κλπ.	>	70
ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ			
Παλτά	Σπόρ διπλόφαιδα	Δρ.	70
>	μπλανζέ	>	100
>	σκωτσέζικα	>	120
>	Χιονέ	>	130
>	Ἐξτρα	>	150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ			
Παλτά	τουαλέττας σκέτα	Δρ.	140
>	μπουκλέ	>	160
>	κλωκὲ	>	180
>	καμηνλό	>	200
>	νιτρά	>	160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μεταξωτά εἰς πλουσίαν συλλογὴν καθὼς καὶ μεγάλην ποικίλιαν εἰς λευκά διὰ νυφικὰς τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ (Τιμὰὶ ἐργαστασίου): Κάλτσα μεταξωτὴ ἀπὸ 58, 65, 80, 90, 100, 125.

Ἰδιαιτέρως οὐκ συνιστῶμεν τὴν λεπτὴν καὶ στερεὰν μεταξωτὴν κάλτσαν ALMA καὶ LE BIJOU τῶν 195 μετὰ 150, τῆς ὁποίας εἰμεθα Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι.

Ἐπίσης κάλτσες βαμβακερῆς ἀπὸ 20, 25, 50 κλπ. Πρὸς τὸ συμφέρον σας, ἐπισκεφθήτε τὴν Ἐκθεοὶν μας. Προσοχὴ, ἀκριβὴ διεύθυνσιν μας εἴτετε Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛΙ, Ἑρμού 18 α'.

Αἱ βαφαὶ ARTI δὲν φθεῖρου τὰ φορέματα.

Χάρτης τοίχων

πλουσιωτάτη συλλογὴ

ὅλα τὰ εἴδη φωτισμοῦ

λάμπες ἀπλὶκ κ.λ.π.

μὲ μηνιαίας δόσεις

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 - ΤΗΛ. 21.894

ΔΑΝΙΝΑ Μ. ΛΑΔΗ ΜΟΔΙΣΤΑ

ΑΝΩ ΑΙΩΝΙΑ ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν τὰ βάψετε μετὰ ARTI δὲν θὰ ξεβάψουν ποτὲ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΑΜΕΥΣΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΦΙΓΟΥΡΑΤΑ ΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΑΣ

Εὐπρόσδεκτα πάντοτε διὰ Δωρεά.

Ζητήσατε τιμοκατάλογόν μας δωρεάν.

Β. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ Ὁδὸς Περματζίου, κάτωθι Λαϊκῆς Τραπεζῆς.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΟΣΜΕΤΙΚ ΤΗΣ ΜΕ ASPLÉ

Δυναμώνει καὶ μεγαλύνει τὰς βλεφαρίδας. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ κομμωτήρια ἀντὶ 30 δρχ.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ Χαλκοκονδύλη 11 Τηλ. 27-975

ΚΥΡΙΑ,

Ἡ μοντέρνα γυναῖκα διὰ τὴν ὑγείαν τῆς καὶ διὰ τὴν σιλουέτταν τῆς πρέπει νὰ παραγγείλῃ ἓνα Κορσέ ἢ μίαν Ζώνην καὶ τὸν Στηθόδεσμον τῆς εἰς τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 γ'. (ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΙΝ)ΦΟΥ «ΑΤΤΙΚΟΝ»

ΛΑΪΚΗ ΜΑΝΔΟΛΙΝΑΤΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1910

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ ὍΛΑ ΤΑ ΕΓΧΟΡΔΑ ὈΡΓΑΝΑ

καθὼς καὶ ὅλα τὰ θεωρητικὰ μαθήματα κ.λ.π., ἐντὸς ολίγου χρονικοῦ διαστήματος μετὰ διδασκτὰ λογικά, ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ εἰδικοῦ Μουσικοδιδασκάλου καὶ Συνθέτου

Γ. ΤΥΡΤΑΙΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΧΟΛΗ Ἀσφατῶν 42

Εἰς τὸν ἐμπορορραπτικὸν οἶκον

Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΝΤΕΜΙ-ΣΕΖΟΝ & ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ ΑΝΔΡΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακαλύψις
ἐνὸς ἱατροῦ
Ἐπαναδίδει
τὴν νεότητά
ἐν μιᾷ ἐπιδερμίδι
μαραμμένη καὶ ρυτιδωμένη

Μία ἱατρικὴ ἐφημερίς τῆς Βιέννης ἀναγγέλλει τὸν τελευταῖον θρίαμβον τῆς ἐπιστήμης ποὺ θὰ ἐκπλήξῃ τὸν κόσμον. Ὅχι μόνον εὗρε τὴν ἀφορμὴν τῶν ρυτίδων, ἀλλὰ ἐπίσης τὸ μέσον νὰ τὶς ἀφαιροῦν. Μητέρες ἀκόμη καὶ γιανγιάδες δύνανται τώρα νὰ ξαναῤῥοῦν τὸ φρέσκο καὶ καθαρὸ χρῶμα τῆς νεότητός των. Γυναῖκες 50 χρονῶν καὶ πλέον μποροῦν νὰ ξαναῤῥοῦν τὴν θελουτὲ ἐπιδερμίδα καὶ χωρὶς ρυτίδες τῆς νεότητός των.

Αἱ ρυτίδες προέρχονται διότι ἐνῶ γηράσκουμεν ἡ ἐπιδερμὶς χάνει μερικὰ ζωτικὰ καὶ θρεπτικὰ συστατικά. Αὐτὰ τὰ συστατικά τώρα προέρχονται ἀπὸ νέα ζῶα. Ὅταν τὰ ἐπαναδίδῃ τις εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιδερμίδα τὴν καθιστοῦν ἐκ νέου φρέσκην καὶ νέαν. Αὐτὰ τὰ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα τῶν δοκιμῶν τῶν γενομένων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ Dr. Stiejskal. Τὰ ἀποκλειστικά δικαιώματα ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἐν λόγω καθηγητοῦ ἡγοράσθησαν παρὰ τῆς Tokalon

ἀντὶ μυθώδους ποσοῦ. Τὸ ἐκχέλισμα τῶν ζωντανῶν δερματικῶν κυττάρων, ὀνομαζομένων «Bioscel» δὲν εὐρίσκεται παρὰ ἐντὸς τῆς κρέμας Tokalon (χρῶματος ρόζ). Κατὰ τὰς γενομένας δοκιμὰς εἰς Νοσοκομεῖα ἐπὶ γυναικῶν 60 ἐτῶν, αἱ ρυτίδες ἀφῆρθησαν ἐντὸς 6 ἐβδομάδων (ἔλεπε τὴν σχετικὴν ἔκθεσιν εἰς τὴν ἱατρικὴν Ἐφημερίδα τῆς Βιέννης).

Μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμαν Tokalon, τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, κάθε βράδυ προτοῦ πλαγιάσετε. Τρέφει καὶ ξανανεώνει τὴν ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὸν ὕπνον σας. Αἱ ρυτίδες ἐξαφανίζονται ταχέως. Ἐντὸς μερικῶν ἐβδομάδων θὰ φαίνεσθε ἀρκετὰ χρόνια νεώτερα. Τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Tokalon χρώματος λευκοῦ μὴ λιπαρά. Διαλύει τὰ μαύρα στίγματα, ξανασφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους, καθιστᾷ λευκὴν, γλυκεῖαν καὶ θελουτὲ τὴν πλέον σκοτεινὴν ἐπιδερμίδα, ἐγγυώμεθα ἐπιτυχὴ ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραπτομηχανὴ «Σίγγερ» πολυτελείας (κεντήματος - ραπτικής) εἰς τιμὴν εὐκαιρίας. Πληροφορία: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν ἀριθ. 5, τυπογραφεῖα «Μπουκέτου» (Πλάτεια Κλαυθμώνος),

Αἱ ΚΑΛΤΣΑΙ

«ELBEO»

Εἶνε θαύμα ὡραιότητος καὶ ἰσχύος καὶ ἐλαστικότητος ΠΑΝΤΟΤΕ Εἰς τοὺς πλέον μαλάρους χρωματισμούς. ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα εἰς τὴν ἀπολυτὴν ὡρίσμεναι. ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΟΝΟΝ ΧΟΝΔΡΑΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 ΑΘΗΝΑΙ

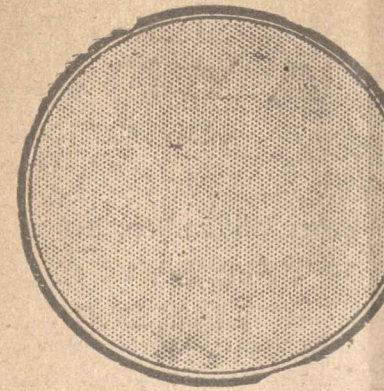
ΟΙΚΙΑΚΗ
ΜΑΓΕΡΙΚΗ

Μαθήματα διὰ Κυρίας καὶ Δεσποινίδας ποτε θέλουν νὰ πλουτίσουν τὰς γνώσεις των μὲ ὀλίγον μόνον μαθήματα.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ
Ὁδὸς Σίνα Βησαρίωνος 8
Τηλ. 31.339

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν τὰ βάζετε μὲ ἀνὰ δὲν θὰ ξεβάφουν ποτέ.

Νουνεαυτές

**Μάλλινα
Εὐρωπαϊκά**

Δια γυναικεῖα παῖτὰ καὶ
φορέματα

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ ΚΨΙΑ
ΠΛ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Εἶνε ἀφάνταστος ἡ ἐπιτυχία τῆς νέας μας PERMANANTE.

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο ὡραῖα γίνονται τὰ μαλλιά. Γιαλιστερά, εὐδιάκριτες αἱ ONDULATION στερεές ὡραιότατες ἢ μπουκλές.

Σωστὸ θαῦμα ἡ κάθε μας PERMANANTE.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37
(Στὰ Δημοσίων Ὑπαλλήλων)
ἑναντὶ Ἀρσακείου
Τηλ. 23-208

ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ
ΘΕΛΗΤΡΟΝ

Μία αντισηπτική 'Οδοντοκρέμα ή όποία αφαιρεί τας
κηλίδας και αποδίδει στα δόντια την φυσικήν των λευ-
κότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

είς την όποιαν άπενεμήθη υπό τής Χ Διεθνούς 'Εκθέσεως
Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Είς την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη επί-
σης υπό τής αύτης 'Εκθέσεως τό χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ : ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑ,

Θά δείξετε όλην την χάριν του σώματός σας
όταν θά παραγγείλετε τόν Κορσέ σας ή την
Ζώνην σας και τόν Στηθοδεμόν σας είς το

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 (ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΙΝ)ΦΟΥ «ΑΤΤΙΚΟΝ»

Υφάσματα πλεκτά διά ΤΑ-
ΓΙΕΡ Ζέρσεϋ ΑΓΚΟΡΑ και
ΜΠΑΡΟΛΕ σέ ΜΟΔΕΡΝΟΥΣ
χρωματισμούς. ΤΑΙΓΙΕΡ τά
ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡΝΑ έτοιμα
και επί παραγγελία. Ώς και
ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ—ΚΑ-
ΖΕΣ κλπ.

Κολοκοτρώνη 45

Κρατήσατε την κάτωθι διεύθυνσιν

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΣΑΝ ΑΠΑΡΕΪΓ-ΣΑΝ ΟΙΑ
ΣΑΝ ΕΛΕΚΤΡΙΣΙΤΕ

ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18
ΑΡ. ΤΗΛ. 26.369
ΑΘΗΝΑΙ

διότι τώρα πλέον πού είναι έτοιμον προς διά-
τό ΤRESVITE σάς είναι άπαραίτητο

Τό ΤRESVITE θά σάς έκπληξη
μόνον φιαλλίδια είναι άρκετά διά να κάμει
άν τελείαν Περμανάντ άνευ μηχανήματος και
μηχανήματος. Ωραίες και φυσικές κλίσεις
χονδρές μπούκλες στιλπνότητα και διατήρη-
απόλυτον εξασφαλίζει τό ΤRESVITE

Η χρήσις του είναι εύκολωτάτη με μίαν
νον υπόδειξιν μας. Σας έγγυώμεθα υπεύθυνα
καλά άποτελέσματα τής χρήσεώς του.

Σπεύσατε να τό προμηθευθήτε και είμεθα
βαιοι ότι μία άπλή δοκιμή θά σάς ίκανοποιή-
απολύτως.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ:
LABORATOIRE L' ECLAT

ΤΗΛΕΦ. 9.357

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας 'Αθηνών— Πειραιώς πού
εύκολίαν του κοινοῦ:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ όδός Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ όδός Πατησίων αριθ. 165
ΚΥΨΕΛΗΣ, όδός Κυψέλης αριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Ειρήνης αριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, όδός Εὐτυχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομμάλη και Καλλιθέας
ΠΛΑΚΑΣ, όδός Καπνιστρίας αριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, όδ. Συρρακου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΣ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ όδ. Πειραιώς 79, πλησίον Λαχαναγορῆς
ΒΑΘΗΣ όδός 'Αριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ όδός Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ όδός 'Αχαρνών 114

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

'Οδός 'Ομήρου 16, παρὰ την 'Αγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρῶς Στῶς αριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ όδός 'Αγ. Διονυσίου και Παύλου
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, 'Αντιστοίας 2,

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλάσσόμενοι με τό πλησιέστερον συνεικισκόν
μας αποφεύγετε τά έξοδα και την άργοπορίαν τής μεταφορῆς
εις τό κέντρον.

ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

ΟΣΟΝΔΗΠΟΤΕ ωραίο φόρεμα
καί αν φορήται δεν θα σας θαυμά-
ζουν τόσον όσον όταν αυτό συνο-
δεύεται με ένα πολύ ωραίο κτενι-
σμένο κεφαλάκι διότι είναι και τό
μόνον σημείον πού άδελα τά μάτια
μόλις σας αντικρύσουν πηγαίνουν
πρώτα σ' αυτό.

Έ| λοιπόν ένα πολύ καλοκτενισμένο κεφαλάκι με φυσι-
κούς κυματισμούς και χονδρές μπούκλες σας προσφέρουν το
μοναδικά διά την Έλλάδα Έργαστήρια ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ με τό περίφημον Έγγλικόν φάρμακον
ASSURANCE και τά νέα 200 μοντέλα πού παρέλαβε.

ΕΚΤΟΣ τών τμημάτων διά την δι' ήλεκτρισμού και άνευ ή-
λεκτρισμού ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ λειτουργούν και τά κάτωθι τμήματα

ΔΙ' ΟΝΤΥΛΑΣΙΟΝ ΜΑΡΣΕΛ

ΜΙΖΑΝΠΛΙ ΜΑΝΥΚΙΟΥΡ

ΒΑΦΑΙ ΚΑΙ ΛΟΥΣΙΜΟ ΜΑΛΛΙΩΝ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΤΗΛ. 23-341